

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UNDERWORLD
KINGS

MARRIAGE [& *Malice*]

USA Today Bestselling Author

TRISHA WOLFE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

EVİLİK VE KÖTÜLÜK

YERALTI DÜNYASI KRALLARI

TRISHA WOLFE

KİLİT ANAHTARINA BASIN

Telif Hakkı© 2021 Trisha Wolfe Tüm

hakları saklıdır.

Lock Key Press, LLC

Kapak Najla Qamber Designs tarafından hazırlandı

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

Ücretsiz Kitap

Teklifi

1. Kan ve Dikenler
2. Aile ve Borçlar
3. Güzellik ve Yara İzleri
4. Tutku ve Bıçaklar
5. Balerin ve Canavar
6. Ayartma ve Eziyet
7. Dokun & Teslim Ol
8. Boynuzlar ve Kanatlar
9. Günahkar ve Aziz
10. Sahip Ol & Mahvet
11. Kalpler ve Cılgınlık
12. Karanfiller & Piruetler
13. Çiçekler ve Kurşunlar
14. Yıldırım ve Çarpışma
15. Seytanlar ve Melekler
16. Tanrıça ve Kötü Adam
17. Taçlar ve Yeminler
18. Reap & Forever
19. Erkek ve Kadın
20. Aşk ve Kül

Ücretsiz Kitap

Darkly , Madly Duet

Ayrıca yazan Trisha

Wolfe Trisha Wolfe

hakkında Teşekkür

ÜCRETSİZ KİTAP TEKLİFİ

Trisha Wolfe okurlarına özel hediye! ***Darkly, Madly Duet***'ten en sevdiğiniz karanlık romantizm çifti London ve Grayson'ı içeren ÜCRETSİZ bonus hikayeyi almak için bağlantıya tıklayın.

İlk nefesimizi aldığımız gün doğmadık. Onu çaldığımız an doğduk.

~Grayson Peirce Sullivan, *Born, Darkly*

"Hepimizin içinde bir canavar var; aramızdaki fark derece farkıdır, tür farkı değil."

-Douglas Preston

KAN & DİKENLER

MENEKŞE

Tiyatronun üzerinde **bir** karanlık denizi uzanıyor, yaşamın var olması gereken yerde geniş bir boşluk yaratmak için tüm ışığı emen pıhtılaşan bir siyahlık. Dünyanın kaosu bu boşluğa ait. İçi boş ve soğuk ve içime yerleşiyor, kemik derinliğinde.

Yavaşça, yukarıdan parıldayan ışık iğneleri belirir. Sahne ışıkları, spot ışığı yanmadan önce yumuşak beyaz ve açık mavi tonlarında yanıp söner.

Işık bandının ortasında, doğal olmayan bir şekilde hareketsiz duruyorum. Nefesim kesildi. Bedenim bükülmüş. Kollarım başımın üzerinde kanatlanmış. Bacaklarım önümde uzanıyor, ayak parmaklarım en pointe.

Yaylı çalgılar orkestrasından bir çellonun unutulmaz iniltisi yükseliyor. İşaret üzerine çağrıldım, elimi yavaş yavaş indiriyorum, parmak uçlarım kolumu kasıtlı olarak takip ediyor ve kolumu dışarı doğru uzatmadan önce kalbimin yakınındaki serçeye dokunmak için kısa bir an duraklıyorum.

Ayak parmağımı halkanın etrafına nazikçe çekiyorum, beyaz tül eteğim kalçalarımın etrafında zarifçe dalgalanıyor. Kemanlar müziğe katılırken, bedenim *de* onların hipnotik öncülüğünü takip ediyor ve bir *rond de jambe* ile üçüncüden geriye zarifçe geçiş yapıyor.

Boşluktan kaçtım.

Karanlıktan kurtuldum.

Tüm yargılar, baskılar ve beklentiler ortadan kalkıyor. Kışkırtılmış olarak, dansla bir olarak sahnede ilerlerken adımlar arasında süzülüyorum.

İşte bu anda, sahnede tek başıma, seyirciler uzak, bulanık bir fonda, huzur buluyorum.

Uyum.

Artık hareketlerimin kontrolü bende değil. Müzik gövdeyi bağlayan bir kordon ve ben merkezimden çekiliyorum, bir vadiden geçen dingin bir nehir gibi akıyorum. Her sıçrayıştan güç yayılıyor. Her *piruetten* hayat yayılıyor. Ateş ciğerlerimi yakıyor ve kaslarımda ilahi bir yanık tutuşturuyor, acı tatmin edici.

Solo parçayı bana ait olmadan önce ezberlemiştım. Sanki dans bana aitmiş gibi hareket ediyorum, tam tersi değil. Bu kadar güzel bir şeye hakim olamazsınız. Onunla birlikte var olmak, ondan öğrenmek için izin istemeniz gerekir ve sadece onu sürekli geliştirmeyi arzulayabilirsiniz.

Müdür olarak ilk performansımı sergilemek üzere seçildiğimde, hiç bu kadar yoğun bir heyecan yaşamamıştım. Hayat değiştiren. Uyuşturucu, seks ya da alkol arzusunu hiç anlamamıştım... ta ki bu yüksek adrenalin dalgasını hissedene kadar.

Sınırsız.

Benim doğduğum karanlık dünyada böyle bir kelime yok. Her şeyin bir sınırı ve ödenecek bir bedeli var.

Ama ben bunu *hak ettim*. Kanla, terle ve gözyaşlarıyla. Sırf bu ilahi hediye'nin kısacık bir tadına varabilmek için bedenime kırılma noktasını geçene kadar işkence ettim.

Bu hayatın bir anını bile boşa geçirmemeyi ona, kardeşime borçluyum.

Bir tutam saç topuzumdan kurtuluyor ve gözüme batıyor. Görüşüm yırtılsa bile rahatsızlığı görmezden geliyorum. Hiçbir şeyi kaçırmamak için göz kırpmaktan kaçınıyorum. Eteğim havada süzülüyor, bacaklarım uzun ve zayıf bir şekilde yukarı doğru uzanıyor ve sıçramanın ortasında ayaklarımı yere vuruyorum. *Kambriyenin* üzerine iniyorum, belimden kavis yapmak için geriye doğru uzanıyorum.

Müzik farkındalığının içine akarken orkestra geri koşuyor. Alkışlar bir zil sesi gibi yükseliyor. Perde inene kadar yüzümü tonozlu tavana doğru kaldırıyorum, saç telim hâlâ gözüme batıyor.

Bir saniyelik yüce bir memnuniyet, sonra bir telaş büyüğü bozuyor.

Çenemi indirip kilitli çerçevemi serbest bırakıyorum, ardından yüzümden serseri bir tutamı çekip alıyorum.

Karanlık sadece birkaç saniyeliğine çöküyor, sonra sahne canlanıyor. Yaşayan, nefes alan bir varlık. Sahne görevlileri ortamı yıldızlı bir gece gökyüzünden sık bir ormana dönüştürürken arka plan değişir. Dansçılar hazırlanıyor ve geriniyor, son perde için pozisyon alıyorlar. Elime bir su şişesinin tutuşturulduğu kanada doğru yönlendiriliyorum.

"Harikasın, Vi. Sen bir vizyondun." Yönetmen övgüyle ellerini çırpıyor.

"Vay canına. Teşekkür ederim," diyorum nefesim daralarak. Suyun kapağını açıp sert bir yudum aldığımda, sırim gibi adam başka bir şeyle ilgilenmek için koşturmaya başladı.

Sahne arkasındaki alana göz gezdirip eğitmenim Derik'i arıyorum. Aradığım tek övgü onunki; önemli olan tek fikir onunki. Onu Will'le birlikte *saut de basque* provası yaparken buluyorum. Onları bölmeyeceğim. Hepimiz çok çalıştık. Bir balet olarak sabır benim DNA'mda var.

Ayrıca, zamanım var. Solo parçam prodüksiyondaki son performansımdı. Perde açılmadan önce dansçıların sahnede koşturmalarını ve yerlerini almalarını huşu içinde izliyorum.

Müzik başlıyor ve göğsümde kelebekler kanatlanıp canlanıyor. Bu duygudan asla bıkmayacağım.

"Vi, başardın. Harikaydın, aşkım," diyor Darcy kendine özgü İngiliz aksanıyla ve bir koluyla beni gevşek bir şekilde kucaklıyor. O da şirketteki bir diğer müdür ve beni her zaman cesaretlendirmiştir. "Parti sonrası için üstünü değiştirmek üzere soyunma odasına mı gidiyorsun? Soyunma masanda seni bekleyen koca bir çiçekçi dükkânı var."

İçimi sevinç kaplıyor ve gülümsüyorum. "Birazdan, teşekkürler. Prodüksiyonun son perdesini izlemek istiyorum."

Boynuna bir havlu doluyor. "O hissi hatırlıyorum. Ayrılmak çok zor. Anın tadını çıkarın." Gitmeden önce bilerek gülümsüyor.

Sahnenin kenarına yaklaşıp yerleşiyorum ve bacaklarımı uzatıyorum. Pointe ayakkabılarımın bağcıklarını çözüp çıkarıyorum ve bakışlarım seyircileri tarayıp özellikle bir yüzü ararken onları yanıma yerleştiriyorum.

Onu daha önce aramamıştım. Hayal kırıklığının dansın herhangi bir bölümünü gölgelemesini istemedim.

Babamı ve amcamı davet etmeye özen gösterdim. Ailemden geriye kalan tek parça onlar. Babam geleceğini, solomu kaçırmayacağını söyledi. Yemin etti. Ve onun gibi bir adamın yemini taşta kazınmıştır. Tutmak istediği bana verdiği söz değil, anneme verdiği söz.

Ona verdiği yemini bozmazdı.

Havalandırmadan gelen soğuk bir cereyan kaygan tenimin üzerinden kayıyor ve arkamda Marcus'un varlığını hissediyorum. Hâlâ mahremiyetimi sağlayacak kadar uzakta ama korumam olarak iri yarı varlığı hayatımdan asla tamamen çıkmıyor. Buna alışkınım ve hatta çoğu gün güvenlik için minnettarım, ama bu gece bitmeden önce kendime ait bir an daha istiyorum.

Gidip son selamlama için elbisemi giymeliyim ama sanki ortadan kaybolursam bu sahneye geri dönemeyecekmişim gibi ayrılmaya isteksizim.

Saçma bir düşünce, biliyorum. Bu talihsiz duygu büyük olasılıkla adrenalinin etkisinden kurtulmanın bir sonucu. Ya da bu destansı anlarda hep yanımda oldukları için kardeşimi ve annemi düşünmekten.

Yine de son perde inene kadar sahnenin yakınında kalıp her saniyenin tadını çıkarıyorum.

Sahne arkasında, dansçılar dinlenme alanına akın ederken kargaşa patlak verir. Sesler coşkulu ve duygular yükseliyor.

Ve ben de bunun bir parçasıyım.

Bu gece sahnede giydiğim kıyafetle uyumlu, straplez, soluk mor tül bir elbise seçtim ve topuklu ayakkabı yerine bale terliği tercih ettim. Elmas kaplı tacım hâlâ başımı süslüyor, koyu renk topuzum başımın arkasında sıkıca toplanmış.

İşte ben buyum. Her an dans etmeye hazırım.

Lillian kolunu benimkine doluyor ve beni toplanan bedenlere doğru götürüyor. "Hâlâ kıskançlıktan kıpkırmızı kesildim," diyor çilli burnunu kıvrarak, "bilesin diye söylüyorum."

Ağzım eğik bir şekilde sırıtarak, "Ah, tabii ki. Çünkü bütün geceyi onunla geçirmek" -başımı Brody'ye doğru eğiyorum- "sana kendini ezik hissettirmeli."

Brody'ye hayranlıkla bakıyor. "Tamam, haklısın. Ben kazandım. Çocuğun karın kasları beni aptal yapıyor."

Gülüyoruz, üretimin sarhoşluğuyla sayıklıyoruz. Bu yıl yaptığımız zorlu ve özverili çalışmanın ödülünü şu anda burada yaşamak gerçeküstü.

Oda arkadaşımınla anında arkadaş oldum, tartlardan biri yerine tatlı ama yüz­süz Lillian'la eşleştirecek kadar şanslıydım; havayla ve astlarının gözyaşlarıyla ziyafet çeken über balerinler.

Etrafımdaki coşkulu ifadeler ve coşkuya dikkat ederek partiye bakıyorum ve rahat bir battaniye gibi üzerime çöküyor. Günlerdir üzerimde ağır bir yük vardı, garip, huzursuz edici bir his. Bunun korkusu arka planda kaldı, zihinsel olarak beni yıpratın sürekli bir endişe.

Geriye dönüp baktığımda, muhtemelen sinirden kaynaklanıyordu. Kumpanya tarihindeki en genç müdürlerden biriydim, birkaç ay farkla, ama yine de dansta bu sayılır ve bu unvana layık olmaya kararlıydım. Çünkü eğer yapamazsam, başarısız olursam, o diğer hayata geri sürüklenme korkusu felç edici.

Bu bir seçenek değil.

İstediğim tek hayat bu.

Lillian erkek arkadaşıyla utanmazca flört ederken gülümsüyorum. Darcy ile kadeh kaldırıyorum. Dansçılar gevşedikçe şakalara ve maskaralıklara gülüyorum ve sonunda sevdiğim şeyi kaybetme korkusu olmadan burada ve şu anın tadını çıkarmama izin veriyorum.

Çünkü benim diğer dünyamda, sevdiğin şeyi açığa vurmazsın. Bu başkalarının size karşı kullanacağı bir zayıflıktır.

Derik plastik şampanya kadehini kaldırarak, "Ve işte en yeni müdürümüz Violet Carpella'ya," diyor. "Binlerce dansçının performansını sergiledi. Bravo!"

Bunalmış bir halde, gözlerimdeki nemin akmasını engellemek için hızla gözlerimi kırıştırıyorum. Gülümsüyorum ve bir dansçının selamını alıyorum, bacağını uzatıyorum ve kemerli ön kolumu yere doğru indiriyorum. Alkışlar ve alkışlar kulisi doldururken biri kollarıma bir demet gül koyuyor. Keskin hatlı yüzünde bir gülümseme olup olmadığını görmek için omzumun üzerinden Marcus'a hızlıca bakıyorum ama artık orada değil.

Hayal kırıklığını üzerimden atıp eğitmenime ve dansçı arkadaşlarıma teşekkür ediyorum.

Amplifikatör sisteminin sesi açılıyor ve bir dans şarkısının ağır bas ritmi insanları kulis alanının ortasına çekiyor, bedenler ritme teslim oluyor. Gülleri göğsüme yaslayarak bunun yeterli olduğuna karar veriyorum. Elimi serçenin üzerine koyuyorum, Fabian'ın burada olacağını ve bir şekilde her zaman olacağını biliyorum.

Babam, selefî olan ağabeyimi kaybettiğinden beri resitallerime katılmayı bıraktı. Bu yüzden anneme verdiği sözü tutmamış olsa bile beni hayal kırıklığına uğratmamalıydı. Onun ilk bağlılığı her zaman amcama ve organizasyona olmuştur. Tek çocuk olduğumda, *sadece* bir kız oldum. Sonradan düşünülen biriyim.

Anneme meme kanseri teşhisi konulduğunda, babama dans topluluğuna katılmama izin vereceğine ve başarılarımı destekleyeceğine dair yemin ettirdi. Belirsiz bir sözdü sanırım ama bu gecenin o anlardan biri olduğunu düşündüm.

Kanserle mücadele etme şansını hiç bulamadı. Tedaviler onu sık sık hasta ediyor ve başını döndürüyordu ve merdivenlerimizden düşerek kaza geçirdi ve ben ona veda etmeye fırsat bulamadan onu benden aldı.

Babam bunun onun için daha az acı verici bir yol olduğuna beni ikna etmeye çalıştı. Fabian'la çektiklerimizden sonra bizim de onunla birlikte acı çekmemizi istemiyordu.

Beş yıl oldu ama hâlâ her gün onu çok özleyorum.

Sonunda babam en büyük sözünü tutarak dans topluluğuna başvurmama izin verdi, bu da benim lehime oldu. Babam ve amcam yıllar boyunca bana biraz daha müsamaha göstererek beni biraz daha önemsediler. *Ailedeki* diğer kadınlardan daha fazla özgürlüğe sahip olduğumdan değil, bilerek varlığımı kabul etmemeyi seçtiklerinden. Tüm zamanların en sevdiğim filmlerinden biri olan *Monte Cristo Kontu*'nda söylendiği gibi: "İhmal müttetikimiz olur."

Annemin benim için istediği gibi, dans tutkuma odaklanabildim. On dokuz yaşındayım ve artık beni o hayata bağlayan hiçbir şey yok. Bu gece babamın yokluğu hayatıma devam edebileceğim anlamına geliyor. Hiçbir suçluluk duymadan o hayattan tamamen uzaklaşabilirim.

Kolumdaki çiçekleri yeniden düzenlerken parmağıma bir diken battı. "Lanet olsun. Bunları çıkarmaları gerektiğini sanıyordum." Parmağımın ucuna kan damlıyor ve onu ovarak temizliyorum.

Lillian bana doğru dans ediyor ve omuz silkiyor. "Muhtemelen daha otantik." Tırnak işareti yapıyor. "Bilirsin, herkes otantiklikle ilgilendiği için. Kimden geliyorlar?"

Başımı sallıyorum, bakışlarım bulaşmış kana odaklanmıyor. "Bilmiyorum. Tamam, hemen döneceğim. Bunları kaldıracam."

Başını sallıyor ama Brody ile yavaş ve baştan çıkarıcı bir şekilde kalçalarını döndürürken sadece yarı yarıya dinliyor. "Uzun sürmesin. Sen balonun güzelisin, Vi. Yaşa bakalım."

Arka taraftaki soyunma odalarına doğru ilerliyorum. Odaya girdiğimde kapıyı aceleyle kapatıyorum, sırtımı serin ahşaba dayıyorum ve güçlendirici bir nefes çekiyorum. Bu geceyi özümsemek için birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Ve baldırımı ovmak için uzanırken kaslarımı ıslattığımı düşünüyorum. Şimdi adrenalin gerçekten azalıyor, vücudumu ne kadar zorladığımı hissedebiliyorum.

Kapıdan uzaklaşır uzaklaşmaz tokmağın döndüğünü duyuyorum. Rahatımın bozulmasından duyduğum rahatsızlık omuzlarımı çökertiyor, ama ağzımı pratik bir gülümsemeyle düzeltiyorum ve gülleri kollarımın arasına alıyorum. Kişiyi selamlamak için arkama bakıyorum ve terliklerimin altındaki zemin neredeyse yok oluyor.

Simsiyah takım elbiseli, iri yarı, kule gibi adam dans topluluğunun bir üyesi değil. Sadece karşı duruşundan bile tanıdık bir endişe omurgamı sarıyor. Hangi dünyadan geldiğini biliyorum ve buraya ilk solo performansım için beni tebrik etmeye gelmedi.

"Violet Allegra Carpella." Bana kimliğimi teyit etmeye yönelik bir ses tonuyla hitap ediyor.

Yarım kalp atışı kadar bir süre kim olduğumu inkâr etmeyi düşündüm ama anlamsızdı. Kısa tereddütüm onun zaten bildiği şeyi doğruluyor, yoksa burada olmazdı, o karanlık, acımasız gözler beni delip geçirdi.

"Ne istiyorsun?" Sesim sonda kesiliyor ve güçlü görünmek için çenemi kaldırıyorum, bir yandan da onun yanından kapıya doğru bakıyorum.

Marcus, neredesin?

Adamın sessizliği soyunma odasının havasını boğuyor. Arkasından, ciğerlerimdeki havanın geri kalanını alıp götüren bir başka ürkütücü figür beliriyor. Parmak eklemleri kanla lekelenmiş, korumamla ilgili soruyu yanıtlıyor.

Uyarı vermeden ilerliyorlar.

Gül saplarını göğsümde tutuyorum, dikenler kollarımı ve elbisemin şeffaf kumaşını deliyor. Yine de onlara tutunuyorum, ulaşılmaz dünyanın son ipliği de çözülürken tutunabileceğim tek sağlam şey.

"Babam senin sonunu getirecek." Omuzlarımı dikleştiriyorum ve sesimi titreten bir korku notası olmadan tehdidi iletiyorum. "Amcam da senin bağırsaklarını parçalayacak."

Duygusuz bir sırıtış adamın yüz hatlarını çarpıtıyor. "Carpellalar bir avuç *lickarses*. Seni koruyacak bir şey yok kızım."

Çılgın bakışlarım Marcus'u boşuna arıyor. Bir şekilde, babamın beni bulacağına dair bir umut kırıntısına tutunuyorum.

Düşüncelerim dağılıyor. *Burada olmalıydı. Burada olmalıydı. Oh, Tanrım.*

Baba...

Her şey çok hızlı oldu. Bu duvarların dışındaki kutlamanın sesleri kulaklarımda rahatsız edici bir şekilde yükseliyor, siyahlı adam kollarını bana doladığında ve etli eli ağzımı kapattığında boğuk çığlığımla iptal ediyor.

Diğer adam acil durum kapısını iterek açıyor ve ben de saniyeden kısa bir süre içinde kapıdan geçip kayboluyorum. Yakınlarda siyah bir sedan bekliyor, motoru çalışıyor, bagajı açık.

Kaderimi fark ettiğimde kalbim göğüs kafesime çarpıyor.

Bagaja yerleştirildim. Yüzüm koltukların arkasına dönükken kollarım arkamdan çekiliyor ve kablolarla birbirine bağlanıyor. Kalın bant ağzımı kapatıyor, ardından bir torba başımı örtüyor ve görüşümü engelliyor.

Bagaj çarparak kapanıyor, ardından motor devirlenmeden önce araba kapılarının kapanma sesi kulaklarımda çınlıyor. Araba beni hayatımdan uzaklaştırarak ilerliyor.

Kaçırıldım.

Panik göğsümün etrafına sıkı ve yapışkan bir ip örüyor. Kalbim kafesine şiddetle çarparken zihnim olanları anlamlandırmaya çalışıyor. Güllerin kokusu zifiri karanlığı dolduruyor ve buketin üzerinde yattığımı fark ediyorum. Sıcak nefesler alıyorum, her umutsuz nefes alışımında bezi burun deliklerime yaklaşıyorum. Boğazım pamuk topraklarıyla dolmuş gibi kalın. Motor dumanı bagajı kaplıyor ve sırtımdan boncuk boncuk ter damlıyor.

Bileklerimi serbest bırakmaya çalışıyorum, parmaklarım plastik bağları yokluyor. Kıpırdanmaya çalıştıkça halı kaplı döşeme derimi çiziyor. Ne kadar çabalarsam

Ciğerlerime daha az hava alabiliyorum, panik daha çok tüketiyor. Basınçtan göğsüm ağrıyor.

Bedenimin hareketsiz kalmasını isteyerek, kendimi sakin kalmaya zorluyorum. Bunu babamın kim olduğunu, *amcamın* kim olduğunu ve bulunacağımı hatırlayarak yapıyorum.

Nefes almaya odaklandıkça panik azalıyor ve bir nebze olsun dengemi kazanarak geçen saniyeleri zihnimden sayıyorum. Her dönüşü, her durağı ezberlemeye çalışıyorum. Kat ettiğim mesafeyi ölçüyorum.

Araba durduğunda ve motor sustuğunda beş dakika da olabilir yirmi dakika da. Tüm gerçeklik duygumu ve nerede olduğumu kaybettim. Yoğun karanlıkta aklım anneme gidiyor.

Soluk teni. Mühürlü gözleri. Omuzları boyunca zarifçe taranmış pürüzsüz saçları.

Beyaz saten tabut.

Kalbim gümbür gümbür atıyor, göğsümdeki acı kaburgalarımı çatlatmakla tehdit ediyor. Nabzım damarlarımdaki sıvı ateşi tutuşturuyor ve gövdeye doğru tekmeliyorum.

Arabanın dışında yere vuran ayaklar, kapalı alanın içinde yankılanarak algımı bozuyor. Nefes alışlarım zorlaşıyor, boynumdaki damarlar zonkluyor.

Bagaj gıcırdayarak açılıyor ve temiz hava yanan ciğerlerimi selamlıyor. Eller kollarımı kavırıyor ve beni arabadan çıkarıyor. Ayaklarım yere değdiğinde yürümeye zorlanıyorum, çanta hala görüşümü engellerken kendi ayaklarıma takılıyorum. Bir girişten geçiyoruz. İçeride olduğumuzu varsayıyorum çünkü serin hava terden kayganlaşmış tenimle çarpışıyor ve adımlarımızın sesi yankılanarak geri dönüyor.

Durdurulmak için çekildiğimde sert parmaklar kolumun etine saplandı.

"Dizlerinin üzerine çök," diye homurdanıyor bir erkek sesi. "Gözlerini yere dik ve ağzını kapalı tut."

Sonra yere düştüm. Sert levhada kayarken keskin bir yanık uyluğumu boydan boya yırtıyor. Dengemi yeniden sağlamak için kamburlaşarak titrek bir şekilde dizlerimin üzerine kalkıyorum, elbisemin eteği altıma sıkışıyor. Ellerim hala arkamda bağlı, açıkta kalan göğüs dekoltemde havanın serin baskısını hissediyorum, elbisem boğuşma sırasında aşağıya inmişti. Çanta başımdan yırtılıyor ve aniden ışık çok parlak oluyor.

Ağzımı kapatan bandı geçip ciğerlerimi doldurmaya çalışırken nefesim daralıyor.

Bir çift siyah bot görüş alanıma giriyor. Soğuk hava tenimde gezinirken ürperiyorum. Göğsüm hassaslaşıyor, gözlerimi kısarak bana bakan adama bakıyorum ve nefes almayı tamamen kesiyorum.

Sözsüz bir direktifle çenesini kaldırıyor ve solumdaki adam ağzımdaki bandı söküyor. Sızlayan acı, ciğerlerimi genişletmek için tam ve engelsiz bir hava üflemini engellemiyor. Öksürerek solunum yolumu temizliyorum.

Ağır bakışları vücudumda gezinirken üzerime düşen bir çapa gibi. Yoğun mavi bakışları açıkta kalan göğüs dekolteme yerleşiyor, kara kaşları birbirine yaklaşıyor. Bunun cinsel bir inceleme mi yoksa serçe dövmesine mi baktığından emin değilim ama her ikisi de

İçgüdüsel olarak göğsümü içe doğru katlıyorum, çıplak tenim gözlerinin değdiği yerde alev alıyor.

Beni kimin çaldığını bilme cesaretini göstererek bakışlarımı üzerinde gezdiriyorum; siyah takım elbisesini ve kravatını, Dr. Marten botlarını, boynundaki şifreli dövmeleri, düzgünce taranmış koyu renk saçlarını, Ege mavisi gözlerinin yanına düşen teller hariç hepsini inceliyorum.

Yerçekimi bedenime yapışıyor, beni zeminden cehennem uçurumlarına doğru çekiyor.

Ve karşımda, ellerinde tehlikeli yazılar ve delici gözlerinde cehennem ateşi olan güzel bir iblis var. Zulüm için aç bir iştah derinliklerin altında yanıyor ve sanki bu açlığı doyuracak şey benmişim gibi bana bakıyor.

AİLE VE BORÇLAR

LUCIAN

Lavanta kokusu havayı boğuyor. Çiçeği değil ama rengi. Bir çürüğün acı moru. Zengin kırmızı ve örümcek mavisinin karışımı, derinin altındaki bir kan pıhtısı gibi dikiş yerlerine doğru kanıyor.

Bu benim hayatımın rengi.

Ve önümde diz çöken kızın gölgesi, kül rengi yüzü hayalet gibi solgun. Violet Carpella.

İsminin özü tiksinti ve acıyı en keskin şekilde çağrıştırıyor, ağızda buruk bir tat bırakıyor. Evimde görmek istediğim tek soluk-mor Carpella, ciğerlerindeki havayı boğduktan sonra ölmüş olanıdır.

Ellerimi arkamda birleştirerek kıza bakıyorum. Açıkça emre karşı geliyor, bakışlarını mermer zemine sabitleyemiyor. Doğal olmayan büyüklükteki gözleri bana doğru kırpışıyor, kalın kirpikleri sahne makyajı ve taze gözyaşlarıyla kararmış. Elbisesi yırtık ve kir içinde; göğsünün hafif kabarıklığı üzerinde mürekkepli bir serçeyi ortaya çıkaracak şekilde aşağıya kaymış.

Yıllardır tasarımlarımın bir parçası olmasına rağmen, onu ilk kez görüyorum.

Annesinin tıpatıp aynısı.

Koyu renk saçları dağınık bir düğümden dökülüyor. Elmas bir taç başının üzerinde eğri büğrü dururken maskara yanaklarını izliyor. Lekeli cildi ve şişmiş gözleri sıkıntısını belli etse de şu anda sessizliğini koruyor.

Savaşmasını, ağlamasını, yalvarmasını ve merhamet dilemesini bekliyorum.

İçinde bulunduğu vahim duruma rağmen ağırbaşlı ve ölçülü hali bir Carpella için etkileyici.

Bakışlarım kuru kanla lekelenmiş kollarına takılıyor. Göğsündeki kesiklerden birinden taze bir akıntı akıyor.

Suçluyu bulmak için adamlarımın arasına baktım. Mannix, en güvendiğim askerlerimden biri, içeri getirildiğinde onunla ilgilenen kişiydi.

Salonumdaki kürsüden inip çizimlerini onun açıkta kalan eteğinin yanına dikiyorum. "Seni kim incitti?" Talep ediyorum.

Bakışlarını yere indirmeden önce gözleri kısa bir süreliğine yukarı doğru kayıyor ve benimkilerle hızlı bir bağlantı kuruyor.

"Sana bir soru sordum."

Bir kırlangıç ince boğazının sütunu boyunca sürükleniyor. "Dikenler."

O zaman, şeffaf elbisesine yapışmış solmuş gül yapraklarını görüyorum ve soyunma odasına teslim ettiğim çiçekleri hatırlıyorum.

Yumuşacık sesi bir yorgan gibi etrafımı sarıyor, midemi düğüm düğüm ediyor. Ellerim yanlarıma düşüyor ve yumruk oluyor. Vücudumda onu söndürmek için sızlamayan tek bir molekül bile yok.

Ne kadar yumuşak olursa, onu parçalama arzusu da o kadar cazip olur.

Nefret, aile ağacımdan dallanan budaklı bir daldır ve Carpellalar o ağacın toprağını zehirledi.

Christoff ve Mannix'in arasına bakıyorum. "Güller nerede?"

Mannix çenesini kaldırmadan önce adamlarımın yüzünde şaşkın ifadeler beliriyor. "Bagajda, patron." Keskin bakışları kıza yöneldi. "Onları yanında getirmiş."

Omuzlarımı geriye atıyorum. "Git getir

onları." Mannix bir kez başını salladı.

"Emredersiniz, patron."

O ayrılırken ben de ıslak bara doğru yürüyorum ve bir bardak viski dolduruyorum. Bardağı havaya kaldırıp kehribar rengindeki viskiyi kızın gözlerinin renginde döndürüyorum. Bakışlarım parmak eklemlerime kazınmış kelimelere kayıyor: *mbrise an diabhal do chnámha*. "Şeytan kemiklerini kırdı" anlamına gelen bir lanet.

Takım elbisemin manşetini dövmenin altına yerleştiriyorum. Bu sadece benim için bir hatırlatma; düşmanlarım İrlanda dilini okuyamaz. Mannix çiçeklerle içeri girdiğinde, bir yudum burbonu geri atıyorum ve harap paketi ondan almak için geri dönüyorum.

Kızın etrafında dönerek arkasında duruyorum. Bileğimin bir hareketiyle cebimdeki karambit bıçağını çıkarıp kavisli ağzını açarak yaklaşıyor ve kalçalarım doğru alçalıyorum. İpeksi kahverengi saçlarının gevşek dalları düğümünden kurtulup çıplak omuzlarını sıyrıyor.

Daha da yaklaştığımda, vücudunun titremesini havada titreşen bir akım gibi hissediyorum, aramızda gergin bir ip kopuyor. Çevik hareketlerle bıçağın kenarını saçlarının arasından geçiriyor, saç tellerinin teninin üzerinde fısıldayarak tüylerini diken diken etmesini izliyorum.

Yoğun incelememin altında titriyor, bıçağın ucunu sırtına dokundurup kolunun altından geçirdiğimde dudaklarından küçük bir nefes kaçıyor.

Bıçağı bileklerinin arasından geçirip kablo bağı kesiyorum.

Kolları serbest kalır ve kendini örtmek için hızla göğsüne doğru çeker.

Ayağa kalkıp etrafta dolaşıyorum, sonra diz çöküyorum, böylece tam onun üzerinde yükseliyorum. Gülleri kollarına bırakıyorum. Gülleri tereddütle kabul ediyor, bakışları yüzümle bıçak arasında gidip geliyor.

"Onlar sana bir hediye idi," diyorum, sesimin yumuşak bir tonda çıkmasına izin vererek. "Güzel bir kız ve onun güzel hayatı için güzel güller. Onları almalısın."

Saplar kesiklerine değdiğinde yüzünü buruşturuyor. Minyon yüz hatlarını şaşkınlık kaplıyor. "Onları sen gönderdin," diyor, korkusunun ötesine sızan bir anlayışla.

"Seni karşılamak için sabırsızlanıyordum." Elim bıçağı sıkarken dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Bakışları kemik kabzaya düşüyor, sonra elimdeki mürekkebe kayıyor. Başındaki taç ortasından biraz daha kayıyor. Uzanıyorum ve dikkatlice tacı düzeltiyorum. Dokunuşumun altında titriyor ve ben ona parmağımı bile sürmedim.

"Neden buradayım?"

Onu içime çekiyorum, ciğerlerim gül ve lavanta kokusuyla yanıyor. "Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Ağırbaşlı bir şekilde başını sallar ve taç yine yana doğru eğilir.

"*Ailenizdeki* çoğu kadın gibi yetiştirilmediniz." Ne demek istediğimi anlatmak için bakışlarım göğsündeki küçük dövme kuşa kayıyor.

Korsesini çekiştiriyor ve iddiamı reddetmek için başını sallamaya çalışıyor, ancak yalanlarını güçlü bir elimle durduruyorum. Çenesinden tutup yüzünü bana doğru çeviriyorum. Teni yumuşak ve sıcak. Taze, tıpkı önerdiği masumiyet gibi. "Şımartılmışsın. Dans hayalinin peşinden gitmene izin verildi. Sen benim kim olduğumu bilmiyor olabilirsin ama ben seni tanıyorum." Alaycı bir bakışla balerin elbisesini emiyorum. "On dokuz yaşındasın, henüz kimseye söz vermedin. Baban seni hayattan koruyor. Seni koruyor. Ama bunu yaparak zayıflığını gösteriyor ve seni kurtların önüne atıyor."

Kehribar rengi gözlerini korku kaplıyor, ama o sulu akıntının hemen altında bir meydan okuma parıltısı kıvılcımlanıyor. Tutuşuma karşı titrememek için dudağını ısıyor. "Haddimi biliyorum," diyor ama sözlerinde inandırıcılık yok.

Gülümsemem alaycı bir hal aldı. "Hayır, yok. Ama olacaksın."

Ayağa kalktım ve parmaklarımı şıklattım. Emrimle birlikte iki adamım, söz konusu baba Salvatore Carpella'yı ağzı bağlı bir şekilde içeri alıyor. Özel dikim takım elbisesi yırtılmış. Yüzünde kan izleri ve ağarmış saçları var. Çürükler gözlerinin altındaki yıpranmış deriyi karartıyor. Leviathan ya da teğmenim demeyi tercih ettiğim Levi, onu neredeyse sürükleyerek odaya sokmak zorunda kalıyor. Yine de Salvatore'un gözleri salonumda diz çökmüş kızı bulduğunda mücadelesi yeniden canlanıyor ve sözlerimin doğruluğunu kanıtlıyor.

Salvatore ağzındaki tıkacı tükürür. "*Violetta*," diyor dehşete düşmüş bir halde. "Hayır. O neden burada?"

Kız sonunda tepki verir. Dayak yiyen babasını görünce gülleri bırakır ve ona doğru koşmaya başlar. "Aman Tanrım. Baba."

Mannix onu zapt etmek için kollarından tutar. Nafile, onun demirine karşı mücadele ediyor

Kavrama.

Levi, yaşlı adamı etkisiz hale getirmek için karnına bir yumruk indirir.

Salvatore dizlerinin üzerine çöküyor ve onu yerinde tutmak için bir elini omzuna koyuyor.

İki büklüm olan Salvatore öksürüyor. "Çok ileri gittin," diyor bana, şişmiş dudaklarını kıvrıran bir alaycılıkla. "Kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum ama ona dokunursan seni öldürürüm."

Levi böbreğine bir darbe daha indirince konuşması kısa kesiliyor. Salvatore'un kızıyla ilgili inançlarını takdir ediyorum ama bunlar onu korumayacak.

Beni hala tanımadığını itiraf ettiğini duymak sadece öfkemi daha da artırıyor.

Mannix'e kızı dizlerinin üzerine yatırmasını emrediyorum. O bunu yapıp kenara çekilirken ben de kızın narin bedeninin üzerinde yükseliyorum. Çok kırılgan. Kırılabilir. İntikam yeminiyle sardığım elimle saçlarını banttan kurtarıyorum. Koyu renk saçları

çıplak sırtına dökülüyor. Aşağı inip kalın katmanları kavırıyorum, ipeksi saçlarını iki kez elimin etrafına doluyorum ve boynunu ortaya çıkarmak için başını geriye çekiyorum. Diğer elim cebimdeki kılıflı bıçağın üzerinde geziniyor.

"Onu gerçekten sevseydin," diyorum babasına, "onu korumak isteseydin, asla *ailenden* çılmazdın Carpella."

İçinde bulunduğu durumun gerçekliği ilk öfkesini aştıkça cam gibi gözleri parlıyor. Zedelenmiş ciğerlerinden güçlkle aldığı nefesler hırıldayarak çıkıyor. "Ben hırsız değilim." Yere tükürür.

Hakarete bakıyorum, kızın saçlarını sıkıca kavırıyorum. Öfkemi sadece onun kısık iniltisi dindiriyor. "Temizle şunu," diye emrediyorum.

Levi, Salvatore'u yere itip kendi pisliğini silmeye zorlarken ben de altımda diz çöken kıza bakıyorum. Saçlarını yumruklarken, diğer elimin tersini yanağında gezdiriyor, narin tenini sert parmak eklemlerimle sıyrıyorum.

Yüzümü onunkine yaklaştırıyorum, o kadar yakınım ki kesik nefeslerinin sıcaklığını ağzımda hissedebiliyorum. "Babanın seni sevdiğine inanıyor musun?"

"Evet." Otomatik cevabında hiç tereddüt

yoktu. "Babanı seviyor musun?"

Bakışları elleri ve dizleri üzerinde, yırtık pırtık ceketiyile yerleri fırçalayan piç kurusuna kayıyor. "O benim babam."

Saçlarını serbest bırakarak ensesinden yakalıyorum ve kulağına yaklaştırıyorum. "Bu bir cevap değil."

Titriyor ve gözyaşlarıyla kurtulmaya çalışıyor. "Evet, tabii ki onu seviyorum."

"Benimle kavga etmeyi bırak, küçük kız." Sesimdeki uyarı gürültüsü onun hareketlerini durduruyor.

Sarsılmış bir halde dudaklarını ıslatıyor. Bakışlarım dilinin pembe ağzında izlediği yolu takip ediyor ve bu manzara karanlık bir açlığı harekete geçiriyor. Acıyla buruşmuş güzel yüzünün tahrik edici bir görüntüsü zihnime giriyor ve burun deliklerim alevleniyor.

Bu görüntü beni kör edici bir öfkeyle kışkırtıyor. Boğazını sıkmaya yeltenmeden önce onu sertçe bırakıp uzaklaşıyorum.

Dikkatimi babasına yönelterek elimi bıçağın kabzasının üzerine koyuyorum. "Sen bir hırsızsin, Carpella ve kumar bağımlısısin. Ama bu sefer borç çok yüksekti. Tek bir sevkیات bile kayboldsa kimsenin fark etmeyeceğini düşündün. Ne patronun, ne de kendi adamların. Yıllarca radarın altında kalarak iyi iş çıkardın." Bir içki daha doldurmak için bara doğru yürüdüm. "Kimse de fark etmezdi. Tabii birileri seninle ilgilenmiyorsa."

Tenimi yalayan alevleri söndürmek için bir yudum burbon içtikten sonra katımdaki değersiz adama doğru ilerliyorum. Carpellas'ın bu pozisyonda olması için çok uzun süre bekledim ve bu anın tadını, tıpkı dilimin üzerindeki kaliteli burbonun tadını çıkardığım gibi çıkarıyorum.

"Ben o kişiyim," diyorum.

Bakışlarını kızından ayırıyor ve kapüşonlu gözlerle bana bakıyor, yüz ifadesi aşağılama ve çaresizlik karışımı. Pislik olduğunu biliyor. Suçlamamı reddetmiyor ama doğrulamıyor da. Bu pislik benden korkmuyor... henüz. Kızına bakıp durması, gerçekten korktuğu tek şeyi ortaya çıkarıyor: değerli küçük kızının onun hakkındaki gerçeği keşfetmesi.

Onu seçmemin nedenlerinden biri de bu.

"Kendinize zaman kazandırmak için örgütü karanlıkta tutmuş olabilirsiniz. Hatta borçlarını bile ödeyebilirsiniz." Takım elbise ceketimin önünü kenara çekip kafatası tokasını ortaya çıkarıyorum ve çözüyorum, sonra deri kemeri çekip çıkarıyorum. Solgun yüzüne bakarken ucunu parmak eklemlerime doluyorum. "Ama ailenizin bana olan borcu asla ödenemeyecek kadar büyük."

Arkasına geçerek kemeri boynuna doladım ve kayışla boğmaya başladım. Nefes nefese kaldığında parmak eklemlerim beyazlaşıyor, parmakları güçsüzce kemeri pençeliyor.

Odanın öbür ucundaki kız çığlık atıyor. Babasının serbest bırakılması için yaptığı yakarışlar, nabzımın durmak bilmeyen isyanı karşısında sönük kalıyor. Elim yırtan aşındırıcı deri yüzünden derim yanıyor, acı sadistçe tatmin edici.

Birkaç saniye içinde Salvatore'un elleri boynundan çekildi ve vücudu gevşedi, mücadelesi azaldı. Çılgınca öfkemi dizginliyorum ve dişlerimi sıkarak kemeri boğazından çekip alıyorum. Öne doğru yığılıyor, avuç içleri yerde, sendeleyerek nefes alıyor ve öksürüyor.

Elimi esneterek parmak eklemlerimin altında oluşan kırmızı yarayı inceliyorum. Bakışlarım kızı kayıyor. Mannix arkasında duruyor, iri elleri kızın ince kollarını sarmış. Transparan mor elbisesi kan ve kirle lekelenmiş. Yüzünde korku ve öfke karışımı bir ifade var.

"Sen bir canavarısın," diyor, fısıltının biraz üzerinde bir sesle.

Gözleri benimkileri yakalıyor ve alevlenen korların ardında gördüğüm ateş bir meydan okumayı ateşliyor.

Kendimi baba ve kızın arasına yerleştiriyorum.

Salvatore kendine gelir ve dizlerinin üzerine çöker. "Sana hiçbir şey borçlu olamam." Öksürür. "Kim olduğunuzu bilmiyorum."

Yüzümü ona dönüyorum ve onunla aynı hizada olacak şekilde çömeliyorum. Sonra takım elbise ceketimin altındaki siyah gömleği açarak birçok yara izimden birini ortaya çıkarıyorum. "Daha yakından bak."

İğrenme yüz hatlarını kırıştırır, sonra bir anda farkına varır. Soluk, sulu gözlerinin önünden yıllar geçer. "Cross," diye nefes alıyor.

Gömleğimin yakasındaki düğmeleri ilikleyerek, onun üzerinde altı iki boyuma kadar yükseliyorum. "Şimdi bana hiçbir şey borçlu olmadığını iddia et, Carpella."

Omuzları çöktü. "Bu yıllar önceydi evlat. Olaya karışan tek kişi ben değildim. Ailen de bir o kadar suçlu." Gözlerini nefretle kısarak bana bakıyor. "Örgütün kuralları var. Kanunlar. İçinde yaşadığımız dünya böyle. Ne oldu-"

"-Genç bir kızı suçlayamazsınız. Onun bununla hiçbir ilgisi yok."

"Senin pis kanın onun damarlarında dolaşıyor," diyorum ağzımda kötü bir tatla. "Babanın günahları ve tüm bunlar. Senin için bir amaca hizmet edebildiği için minnettar ol."

O daha fazla saçmalamadan, belgeyi almaya hazır olan Levi'ye başımla selam veriyorum. Evrakları getirdikten sonra Salvatore'un önünde yere bırakıyor.

Yaşlı adam gözlerini kısarak en üst sayfaya bakar.

"Nedir bu?" "Sigorta," diyorum basitçe.

Yazıyı okumak için belgeyi yaklaştırıyor, sayfayı terli eliyle kavırıyor. İtalyanca bir küfür savurarak benden kızına bakıyor, korkudan sayfa titriyor.

Kız yalvarırcasına ona bakıyor. "Baba...?"

Salvatore belgeyi buruşturuyor. "Hayal görüyorsun ya da ölmek istiyorsun. Büyük olasılıkla ikisi de, çünkü buna asla rıza göstermeyeceğim."

"Şartlarımı kabul edeceksin, hem de hemen," diyorum. "Çünkü ya anlaşmayı kabul edersin ya da ihanetinin kanıtlarını *La Famiglia* Don'a veririm. Tek bir imzayla bu bilgi bu odada, dostlar arasında kalabilir," diye ekliyorum alaycı bir şekilde, kollarımı iki yana açarak.

Hasta ruhunun biricik kızına beslediği aşk ne olursa olsun, omurgasız sülük patronuna, öz kardeşine hain damgası yeme riskini almayacaktır.

Önce aile. İnanç ve yemin. Onun sadakati örgütüne aittir. Ya da en azından Salvatore için öyle görünüyor.

Carpella imparatorluğunun Don'unun küçük kardeşi ve *danışmanı* olarak Salvatore'nin ihaneti daha ağır bir şekilde yargılanacaktı. Patronların patronundan çalmak ölümle cezalandırılan bir suçtur, özellikle de aile arasında.

O bir sıçan ama vücudumdaki her hücre şu anda kafasını koparmamı istese de, Salvatore benim için canlı olarak çok daha değerli. Hayır, ölmesini istemiyorum. O da istemiyor, bunu kızına daha fazla bakmayı reddederek yenilgiyle başını eğdiğinde anladım.

Onun hayatını çoktan takas etti.

"Senden bir alacağımı tahsil ediyorum, Carpella." Elinde bir kalem tutan Levi'ye doğru parmaklarımı şıklatıyorum. "Bunu kolayca bir kan borcu haline getirebilirdim. Göze göz. Bana borçlu olduğunu biliyorsun. Ama bir ittifakın daha akıllıca, daha faydalı olduğunu düşünüyorum. Sen hayatını ve itibarını korursun, ben de Cross Syndicate'i yeniden inşa ederim."

Salvatore alay eder. "Gülünç. İrlanda örgütü diye bir şey yok."

Öfke bedenimi zehirli bir yılan gibi sarıyor, saldırmaya hazır. "Hayır, artık değil. Carpellalar ailemi sistematik bir şekilde soğukkanlılıkla katlettiğinden beri değil."

Bakışları bir an için benimkilerle buluşmak için kalkıyor, buruşmuş sözleşmeye bakmadan önce yaratılmış bir adamın en kalın tabakası gibi soğuk ve sert.

"Baba, neden bahsediyor bu?"

Onun varlığını tamamen unutmuştum. Bakışlarımı Salvatore'dan ayırmadan Mannix'e bir emir verdim. "Onu sessiz tutun. Gerekirse susturun."

Bu an yarıda kesilmeyecek. Beş yıldır, intikamımı almaya başlamak için sabırla bekledim. Bu gecedен sonra, zorlu ve titiz bir planın ilk domino taşı devrilecek ve gerçekleşecek.

Yılanın başını istiyorum, suç lordunun kendisini, Carlos Carpella'yı.

"Seçimini yap, Salvatore," diyorum.

"İmzalarsam kızıma zarar gelmeyecek."

"Pazarlık yapacak durumda değilsin."

Yalvaran bakışları biricik kızının güvenliğinden daha fazlasını istiyor. "Yemin et!" diye bağırır.

Kıza bakıyorum ve bir elimi çeneme götürüyorum, içimde anlaşılması güç ve uğursuz bir şey kaynaşiyor. "Benim elimden kızıma hiçbir zarar gelmeyecek. Ama-" Sert bakışlarımı tekrar Salvatore'a yöneltiyorum "-bana karşı tek bir girişimde bulun ya da sözünden dön, ben de onun güzel boğazını kesip kesik başını bir kutu içinde sana teslim edeyim."

Dışlerini sıkkan Salvatore kalemi kavradı. Sonra iç çekerek kızına şöyle der: "Özür dilerim, *kızım*. Lütfen beni affet."

Kalemi sayfaya indiriyor.

Kıza dönüp baktığında yüzünde şaşkın ve acı dolu bir ifade belirir. İnançsızlığı içsel bir savaş. Ne kadar kısa sürerse sürsün, cehaletinin tadını çıkarmalıdır. Yakında, şımartılmış ve ayrıcalıklı hayatı ani ve acımasız bir şekilde sona erecektir.

Bizim dünyamızda ittifak, ailelerin bir araya gelmesiyle, yani bir ailenin diğeriyle evlenmesiyle oluşur. Her zaman aileyle ilgilidir.

Kan bağıyla bağlıyız.

Salvatore evlilik sözleşmesini imzalayıp kızını bana verme sözüyle Cross ailesiyle olan ittifakını pekiştirirken, elimi ceketime atıp yüzüğü çıkarıyorum.

Saygıyla ve neredeyse pişmanlıkla kurdeleyi kadife çantanın etrafından çekip çıkarıyorum. Beyaz altın yüzüğü poşetten çıkarırken derin bir sızı göğüs boşluğumu dolduruyor. Yüzüğün kayışı yeni ama üç karatlık markiz pırlanta en son anneme aitti. Cross ailesinde nesilden nesile aktarılan bir aile yadigârı.

Bu bir amaç için bir araç olabilir, ancak bir Carpella'nın parmağında hayal ettiğim gibi bir tiksinti tohumu filizleniyor.

Yüzüğü avucumun içine alıp kıza doğru ilerliyorum. Gerçekten de, Carpella soyunun kökünü kazımdan başka her zaman bu soyu yok edebilirdim.

Yüzü solgun, vücudu öylesine şiddetli titriyor ki, sonuna kadar dayanamayacağından korkuyorum. Aramızdaki mesafeyi kapatırken Mannix'e geri çekilmesi için başımı sallıyorum. Kenara çekilip başını eğiyor, bize mahremiyet yanılması veriyor ama gerekirse yakınımızda kalıyor.

"Elini uzat," diye emrediyorum.

Ringi görüyor ve bu gece tanık olduğu her şey şiddetli bir kavrayış çatışmasıyla çarpışıyor. Babasına bakar. "Lütfen baba, bana bunun olmadığını söyle. Beni ona mı söz verdin?"

"Seni sattı," diye düzeltiyorum. "Kendi hayatını satın almak için seninkiyle ödedi."

Gözleri kararıyor ve kötü niyetle parlıyor. "Sen bir yalancısın." Sonra babasına: "Ona bunların hiçbirinin doğru olmadığını söyle."

Salvatore kamburunun üzerine düşer. "Özür dilerim *Violetta*," der, sesi de kırık bedeni kadar yıpranmıştır. "Bu adamla evleneceksin."

"Baba, hayır-"

"*Stai zitta e fai come ti è stato detto!*" diye emrediyor.

Göğsü hızla inip kalkıyor, ağır nefesleri küçük göğüslerini elbisesinin dayanıksız kumaşına bastırıyor. Öfkeli bakışları üzerime dikiliyor, kehribar rengi öfkeli gözleri yaşlarla parlıyor. Öfkeyle yanağını sıvazlıyor. "Sen delisin. Bu *çılgınlık*. Seninle evlenmeyeceğim-"

"Hayatta daha kötü şeyler de var, *cailin beag*." *Küçük kız* için kullanılan İrlandaca deyim ona çok yakışıyor. Elimi narin bileğine doluyor ve onu öne doğru çekiyorum. Bilek kemiği avuçlarımda söğüt dalına benziyor. Hızlı bir hareketle onu kolayca kırabilirim.

"Ama seni tanımıyorum bile," diyor, dikkati kendi elini örten büyük elime kayıyor ve tenimi damgalayan dövmeleri inceliyor.

"Baban seni doğru geleneklerle yetiştirmiş olsaydı, bu gerçeğin pek de önemli olmadığını bilirdin. Artık bana aitsin ve sorgusuz sualsiz dediklerimi yapacaksın."

Rahatlayıp elini açana kadar bileğini daha sıkı kavriyorum. Yüzüğü parmağına kaydırırken bakışlarını kendi bakışlarımla yakalıyorum. Kışkırtmama rağmen pırlanta onun narin eline çok yakışıyor. "Aileler arasında görücü usulü evlilikler gelenektir."

Kadın elini çeker. "*Zorla* evlilik," diyor. "Ve bana geleneklerden bahsetme." Başındaki tacı yırtıp yere fırlatıyor. Yankılanan *çınlama* sesi salonda yankılanıyor. "Gelenekler diz çökmenizi de gerektirmiyor mu?"

Omuzlarımdaki sert kaymayla geri çekiliyor. İlerliyorum ve saçlarındaki lavanta kokusunu alabileceğim şekilde üzerine eğiliyorum. Çenem geriliyor ve elimi kaldırıyorum. Parmaklarımı yumuşak saç tellerinin arasından geçirip saçlarını omzunun üzerinden düzleştirirken gözlerini kırıştırıyor. Yumruğuma dolanmış gibi hissetmenin taze anısı kaburgalarıma bir yumruk gibi saplanıyor.

Ona yaklaşıyorum. "İçinde biraz ateş var," diye fısıldıyorum kulağının dibine.

"Ama ben kimsenin önünde eğilmem."

Uzaklaşırken, harap olmuş elbisesine bakıyorum. "Üstünü değiştirmekte özgürsün." Mannix'e başımı salladım. "Onu Nora'ya götür. Onu yerleştirebilir."

Kız, Mannix onu gözaltına alamadan kaçır. "Evden başka bir yere gitmiyorum."

Salvatore sonunda ayağa kalkıyor. Ne de olsa omurgası çalışıyor olmalı. Morarmış yüzünü telaşlı bir ifade kaplıyor. "Hadi *Violetta*. Şimdi gidiyoruz."

Bu noktaya kadar çok sabırlı davrandım. Adamlarım onu bana zorla getirdiğinde Salvatore'nin boğazına bıçak dayamaktan kendimi alıkoydum. Ama artık anlaşma yapıldığına göre sabrım tükendi. Gözümün önünden kaybolmasını istiyorum.

"Hayır," diyorum, sesim salondaki herkesi oyalayan karanlık bir gümbürtüye dönüşüyor. "Kız burada kalacak. Aniden intihara meyledip onu saklamaya çalışırsan yatırımımı kaybetme riskini göze alamam."

Babasına doğru koşar ve kollarını ona sarar. "Lütfen... bana bunu yapma. Neler olduğunu anlamıyorum."

Salvatore fısıldadığı yalanlarla kızını teselli ediyor ve hırpalanmış kollarıyla onun küçük bedenini korurken boncuk gözleri beni hedef alıyor. İçinde bulunduğu tehlikeli durumun gerçekliği yüz hatlarındaki kırıksıklıklarda kendini gösteriyor.

Sırlarını saklamak için, eğer ondan isteseydim kızına prangayı kendisi takardı.

Sözleşmede ettiğim yemini hatırlatmak için takım elbisemin ceketini kenara çekip hazırda tuttuğum bıçağı gösteriyorum. Salvatore bana herhangi bir şekilde karşı gelmeye ya da sözleşmeyi bozmaya kalkarsa, onun kellesini bir ödül olarak kullanma tehdidimi yerine getireceğim.

Kızından uzaklaşır. "Söz veriyorum, senin için geri döneceğim. Bunu düzelteceğim, *figlia mia*."

Yıkanmış bir gangsterin boş vaatleri.

Salvatore'un bakışları bakışlarımı yakalıyor. "Bana ne yaparsan yap, Carlos anlaşmayı asla kabul etmeyecek," diye suçluyor kardeşi adına konuşarak. "Haç ittifakını asla kabul etmeyecektir. Çok fazla dökülmüş, kötü kan var." Sertçe yutkunuyor.

"Eğer kabul etmezse, o zaman onu ikna etmek sizin işiniz." "Bunu nasıl yapacağımı sanıyorsun?"

Bakışlarım, kolları babasının boynuna dolanmış, gözleri öfkeyle parlayan ve bana dikilmiş kıza kayıyor. Ateşli bir akım tenimi yalıyor ve karanlık bir gülümseme ağzımı kaplıyor.

Salvatore'a bakıyorum. "Onu aşık olduğumuza inandır."

Alay ediyor. "Saçmalık."

"Romeo ve Juliet'te işe yaramıştı. O yüzden onu kızınla benim birbirimiz olmadan yaşayamayacağımıza inandır." Kıza tekrar bakıyorum. "Böyle trajik bir notla bitirmemeye çalışalım."

Yüzünü çevirir, babasına sarılır.

Artık bu kısım tamamlandığına göre, diğer acil konular dikkatimi çekiyor. "Onu iki ay sonraki düğünde tekrar görebilirsin. Onu evimden çıkar. Bekle-" Sözleşmedeki en önemli maddeyi neredeyse unutmuş olarak dönüyorum. "Son bir şey daha."

Adamlarıma etrafını sarmalarını söylerken, acı çeken Salvatore endişeyle bana bakıyor. Mannix kızı babasından uzaklaştırırken Christoff onu tutuyor.

Salvatore'nin kollarından tutup yere yatırıyor ve ellerini başının üzerine uzatıyor. Kız onlara bağıyor ve ben yaklaşırken Mannix'e onu susturmasını emrediyorum.

Mannix onun ufak tefek bedenini sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kaldırıyor ve kalın kollarının arasına alıyor. Göğüs kafesimin altında keskin bir sızı, onu bu kadar savunmasız ve hırpalanmış görmekten kaynaklanan açıklanamaz bir his.

Sıkıntıyı görmezden geliyorum ve atılmış kemerimi alıyorum. Pürüzsüz deriyi avucumda gezdirerek Salvatore'a yaklaşıyorum. "Heyecandan neredeyse sözleşmenin en hayati kısmını gözden kaçıırıyordum."

Tek dizimin üzerine çöküp kemeri bileğine dolayarak elini sabitliyorum ve karambit bıçağını çıkarıyorum. Gözleri korkudan büyüyor, yalvarışı kırık dökük ve salyali. "Senin ailen bir yüz karası," diye hakaret etmeyi başarıyor.

Öyleydi, onu düzeltmek istiyorum ama bu da doğru bir ifade değil. Ailem asla bir utanç kaynağı olmadı. Carpellalar, Cross Sendikası'nı ortadan kaldırarak büyük bir ödül kazanacaklarını düşündüler. Ama babam ortalama bir suç patronundan daha zekiydi. Serveti nasıl saklayacağını biliyordu. Carpella Don evlilik ittifakı hakkında ne düşünürse düşünsün, işin aslı ince yazıdır. Carpella'lar açgözlülüklerinden daha ağır basacak kadar güçlü bir kin beslemiyorlar. Carlos Carpella ceplerini daha da dolduracağına inanırsa evliliği kabul edecektir.

Para sevgiden daha güçlü bir motivasyon kaynağıdır.

Salvatore eline bakıyor, korkudan rengi solmaya başlıyor. "Ve Don çürüklerimi gördüğünde... Böyle bir şeyi nasıl açıklayabilirim?"

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. "Ona kumar oynadığını söyle. Ve kaybettiğini."

Bıçağın ucunu işaret parmağına dayayarak, "Bağlayıcı olan tek sözleşme kanla mürekkeplenmiş olandır," diye ekliyorum ve parmağını elinden ayırıyorum.

Acı dolu çılgılığı salonun duvarlarını çatlatıyor, kötü şöhretli bir adamın acınası bir gösterisi. Kızı dikkat çekici bir şekilde sessizdi, belki de şoktaydı. Tetik parmağını aldığıma emin oldum. Tetiği çeken o olmasa bile, diğerlerine intikam almanın bir işareti ve benim için bir simge.

Elini sözleşmenin üzerine koyuyorum ve kanının sayfayı ıslatmasını izliyorum. Sonra sol elimi onun görüş alanına yerleştiriyorum ve parmak eklemlerimi saran dövmeli yazıyı yüksek sesle okuyorum. "*Fill-en an fyal er on vee-yowl-er-eh*. Kötülük, kötülük yapana geri döner."

Ayağa kalkıp bıçağı Salvatore'un gömleğinin sırtına silerek temizliyorum. "Karma, zamanı geldiğinde hepimizin boyun eğmesi gereken bir kaltaktır, Carpella." Kemerimi tekrar yerine takıyorum ve kafatasını bağlıyorum. "Biri şu lanet parmağını yerimden çeksin."

Bu veda sözleriyle, salonumdaki iki Carpellas'a sırtımı dönüyorum.

GÜZELLİK & YARA İZLERİ

MENEKŞE

Beş yaşındayken ikiz kardeşimle ortak bir resitalimiz vardı. Bu bizim için normaldi; çoğu şeyi birlikte yapardık. Ben sahnede dans ediyordum, o da piyano çalıyordu.

Fabian'ın küçük minyatür takımını hatırlıyorum. Kravatı çok küçüktü ama son derece gururluydu. Tıpkı babama benzediğini düşünüyordu. Fildişi bir mayo ve pembe bir tütü giymiştim.

Kimseye benzemediğimi sanıyordum.

Performans çoğunlukla başarılıydı. Ta ki babamız sinirli bir şekilde resitali yarıda kesip salonu terk edene kadar. Bu da normaldi ve çoğu insan şikayet etmedi. Daha sonra, annemiz bizi arabanın yanına topladığında ve dondurma ile kutlamaya hazır olduğumuzda, babam geri döndü ve küçük balerinini överek beni kucağına aldı.

Takım elbisesini hatırlıyorum, kırmızı boya manşetlerine işlemişti. Tütümü nasıl lekelediğini.

Annem o çok sevdiği tütüyü İtalyanca küfürler mırıldanarak çöpe attı ve ben de çöpte ona yaşlı gözlerle baktım, tıpkı şu anda banyodaki çöp kutusunda elbiseme baktığım gibi.

Lekeli. Parçalanmış. Mahvolmuş.

Bu dünya dokunduğu her şeyi lekeliyor.

Bir iz bırakır, bir önsezi: Kaderinizden kaçmaya çalışmayın, sonuç sadece kan ve yıkımla sonuçlanacaktır.

Granit tezgâha bakıyorum, bakışlarım bulanık, buhar camı kaplıyor ve havlunun üzerindeki serçeyi bozuyor. O gecedan kısa bir süre sonra babam Fabian'ın resitallere katılmasına son verdi.

Ailede bir çocuktan ve büyüüp bir erkek olacaktı. Sorumlulukları, bağlılıkları vardı. Sanata, özellikle de piyano gibi bir erkeğin ellerinin inceliğini ve özenini gerektiren bir sanata hoşgörü gösterilmezdi.

Yaratılmış bir adamın elleri kaba ve güçlüdür, acı ve zulüm vermek içindir.

Carlos Amca'nın kardeşimi gizlice piyano çalışırken yakaladığı gün, Fabian'ın piyano çaldığı son gündü. Amcam Fabian'ın üç parmağını kırdı. Bütün bir yaz boyunca alçıda kaldı.

O yaz on iki yaşındaydık ve bazı günler Fabian'ı araba kazasında hayatını kaybetmeden önce öldüren şeyin bu kayıp olduğuna inanıyorum. En azından ruhu kaybolmuştu.

Bazı yaralar gözle görülebilir. Bazıları o kadar derine gömülüdür ki belli olmazlar, ama orada olduklarını bilirsiniz; her nefes aldığımızda onları hissedersiniz.

Kayıbı geri dönölmez bir şekilde hissetmem ancak o yazın sonuna kadar sürecekti.

Ellerimi tezgâha dayayıp nefesime odaklanmadan önce serçe dövmesine dokunuyorum.

İçeri. Dışarı. İçeri...dışarı.

Şimdi, dünyam yeniden altüst oldu.

Sadece saatler önce sahnede dans ediyordum. Bir ömür boyu kurduğum hayaller mükemmel, kısacık bir anda gerçekleşti. Tüm sıkı çalışmam ve adanmışlığım, yaptığım her fedakârlık, doğduğumdan beri boynuma geçirilen hayattan kaçmak için gösterdiğim her çaba, tek bir şiddet eylemiyle yırtılıp atıldı.

Babamın acı dolu haykırışı bana işkence ediyor, o kadar uğursuz bir ses ki hala zihnime çarpıyor. Babam iyi bir adam değil. İyi bir adam bile değil. İlk tütümün başka bir adamın kanıyla lekелendiği günden beri onun hakkında bunu biliyordum ama yine de güçlü, zorba babamın bu geceki kadar korkunç bir ses çıkardığını hiç duymamıştım.

Bir anda gözlerimin önünde değişti. Diğer erkekleri korkudan titreten baba gitmişti. Artık tek gördüğüm kanı, parmağı elinden koparılırkenki dehşete düşmüş yüzü. Hayatımı başka bir adama satan sözleşmeye imzasını atarken ne kadar kırılmış ve zayıflamıştı.

Ve ona karşı hissettiğim bu duygudan nefret ediyorum. Yaşadıklarından sonra bencilce kendim için endişeleniyorum. Ama o burada değil. Borcum olmayan bir borcu ödemek zorunda kalan benim.

Ortaçağdan kalma. Arkaik. Dışarıdan bakan biri için böyle bir ticaret saçma görünür. Ancak para tanrısına tapan insanların dünyasında sözleşmeli evlilik, doların yeşil olması kadar sıradan bir şey.

Bir şekilde benim için gelmeyeceğine inanarak kendimi kandırdım.

Tüm vücudum buzla kaplandı. Haşlayan sıcak duş suyu bile kemiklerimdeki soğuğu yok edemiyor. Titreyen bir elle aynadaki buharı siliyorum. Burası benim banyom, odamla bağlantılı, bana o kadar yabancı bir evde ki başka bir gezegende de olabilirim.

Ve babama benimle evlenmesi için işkence ve şantaj yapan bir adamla -korkunç bir yabancıyla- nişanlıyım.

Bana sahip oluyorsun.

Diş macunu ya da gargara, ağzımdaki safra tadını temizleyecek bir şey aramak için çekmeceleri karıştırırken endişeli bir enerji beni sarıyor. Elim bir paketin üzerine düşüyor. Tanıdık kutuya bakarken donup kalıyorum.

Doğum kontrol haplarımın markası.

Dehşet, omurgamda sürünen harry bacaklı bir örümcek. Çekmeceyi kapattım. Parmağımdaki yüzüğe bakıyorum. Devasa taş elime bağlanmış bir çapa gibi hissediyorum. Öfkeli gözyaşlarımla görüşüm bulanıklaşıyor ve yüzüğü çıkarıp tezgâhın üzerine atıyorum. Daralmış ciğerlerimden bir nefes çekiyorum, aynaya doğru eğiliyorum ve parmaklarımı gözlerimin altında gezdiriyorum.

Kollarımı ve göğsümü görünce duraksıyorum.

Kabarık kırmızı kesikler, çevremdeki cömertlikle tam bir tezat oluşturuyor. Ya da belki de mükemmel bir uyumdur, aldatıcı kaplamayı kazıyarak sertliği ortaya çıkarır.

Bu duvarların ardında saklı acı ve ıstırap gerçeği.

Gözlerim oradaki çelimsiz kıza karşı kapanıyor. "Bu benim hayatım değil."

"Evet, öyle, *Cailin*." Bana bu odaya kadar eşlik eden kadın aniden kapıda beliriyor. Adı Nora ve katlanmış giysileri tuvalet masasının üzerine yerleştiriyor. "Lucian bir şeyi arzuladığında, onu kendine mal eder. En iyisi yerini kabul etmek ve mücadele etmemek. Bu sadece acıya neden olur."

Havlumu vücuduma daha sıkı sarıyorum ve İrlanda aksanıyla saçmalamasını duymazdan gelmeye çalışıyorum ama *Lucian* kısmı dikkatimi çekiyor. *Lucian Cross*. Daha adını bile bilmediğim bir adama işkence ettiğini ve onu aşağıladığını gördüm.

"Ben bir şey değilim," diye karşılık veriyorum.

Geniş omuzları sessiz bir kahkahayla zıplıyor. "*Evet, Cailin*. Böyle düşünmeye devam et ve nasıl gittiğini bana haber ver. Bazı şeyleri bir kadın kabullenir."

Tiksinerek yüzümü onun yansımasından çeviriyorum. Kıyafetleri almadan önce onun gitmesini bekliyorum, çünkü başka seçeneğim yok, çünkü bu adamlar bir şekilde lanet olası doğum kontrol haplarıma el koymayı başardılar, ancak kıyafetlerimin ve diğer eşyalarımın o kadar önemli olmadığını hissettim.

Bunun nedeninin hastalıklı bir şekilde farkına varmak dehşet verici. Memleket özleminin en derin acısı beni hizaya getiriyor ve ardından gerçek panik duygularımı harekete geçiriyor.

Giysiler ve basit eşyalar olmadan da yaşayabilirim. Ama telefonuma ihtiyacım var. O bir can simidi. Babamla ya da herhangi biriyle iletişim kurmamın hiçbir yolu yok.

Yalnızlık beni en karanlık uçurumda tüketiyor.

Nora'nın masanın üzerine koyduğu elbiseyi tutuyorum. Platin renginde ve ışığı yakaladığında soluk mor renkte parıltıyan bir tülü var. Durum böyle olmasaydı, ona bayılırdım. Elbiseyi kabarık beyaz yatağın üzerine fırlatıyorum ve gömme dolaba doğru ilerliyorum.

Işığı açtığımda midem bulanıyor. Her raf kıyafetlerle dolu.

İçinde bulunduğum durumun korkunçluğunu fark ettiğimde boğazıma bir ağrı saplanıyor. Bir hevesle kaçırılmadım. Bu kaçırılma planlanmıştı. Bu adam, bu mafya *canavarı*, beni hayatımdan çalmak ve burada kilitli tutmak için hesaplanmış ayrıntılar planladı.

Ben bir mahkumum.

Giysilerin sayısı da cezamnın ne kadar uzun olduğunu doğruluyor.

Çekmeceleri ve rafları karıştırırken öfke endişeyi kovuyor. Askıdan basit bir siyah tişört ve çekmecede bulduğum bir çift taytı kapıyorum. Bir çift babet denerken midem bulanıyor ve tam oturuyor.

Hakkımdaki tüm bu bilgileri nereden bulmuştun? İzleniyor muydum?

Sonra neyin eksik olduğunu fark ettim. Mayo yok. Pointe ayakkabıları yok. Bu dolaptaki hiçbir şey gerçek hayatımı temsil etmiyor. Benim en büyük parçamı silmiş.

Kapıyı çarparak kapattım.

Odadan çıkarken, beni kaçırın iri yarı adamlardan biri koridorda beliriyor. İrkilerek göğsümü tutuyorum, sonra elimi zorla indirip sıkı bir yumruk haline getiriyorum. Adı Mannix'ti. Canavarın beni zapt etmesi için ona emirler yağdırdığını hatırlıyorum.

Tek kelime etmeden koridorda ilerlemeye başladım, nereye gittiğimden emin değildim ama hayatımı geri almaya niyetliydim.

Mannix beni sessizce gölgeliyor. Öfke, sınırlarımın üzerinde sürüklenen tırtıklı bir bıçak gibi. "On dokuz yaşındayım," diyorum dişlerimi sıkarak. "Bebek bakıcısına ihtiyacım yok."

"Senin koruman için buradayım," diyor. "Beni esir tutmak için buradasın."

"Evet. O da var." Derin, İrlanda aksanlı sesinde hiç utanma yok.

Bir koridordan dönüyorum ve diğer yöne bakmak için duruyorum. "Kadınları kaçıran adam ne tarafta?"

Hiçbir şey söylemeyince dönüp ona bakıyorum. Omuzlarını dikleştirmiş, ellerini önünde kavuşturmuş, tamamen soğukkanlı. Boynunda patronuyla aynı İrlanda yazısını taşıyan dövme var. İri yarı ve korkutucu biri. Sanırım bu onun lanet iş tanımının bir parçası.

Dürüst olmak gerekirse, bunların hiçbiri aşırı derecede şok edici değil. Ailemin kim olduğunu biliyorum.

Amcam Carpella suç *ailesinin* başıdır.

New York'un en kötü şöhretli ve korkulan suç ailelerinden biri.

Annem ölmeden önce beni mafyanın yolları ve içinde nasıl görünmez olunacağı konusunda eğitti. Kadınlar için hayat, körü körüne bağlılık ve kabullenmeden ibarettir. Onların yeri erkeklerin altındadır. İtaatkâr bir nesne. Ve eğer uslu durmazsanız, utancınızdan dolayı cezalandırılırsınız.

Fabian'ı kaybettikten sonra onun sözlerini ciddiye aldım. Amcam beni sadece soğuk bir kayıtsızlıkla kabul etti, kardeşimin yerine yaşadığım için beni küçümsediğine inanıyorum ve mirasını devam ettirecek bir oğlu olmadığı için babamı küçümsedi.

Annem, amcamın beni takas etmeye fırsat bulamadan beni okula gönderdiğine inanmayı seçiyorum. Onun sloganı şuydu: Gözden ırak olan gönülden de ırak olur.

Bunca zamandır da öyle olmaya özen gösterdim. Bugüne kadar amcam ve hatta babam bile varlığımı görmezden gelmeye çok istekliydiler. Salondaki koltuklarda her zamanki gibi ailemden kimse yoktu. Noel, büyükanneme, teyzelerime ve kuzenlerime sarıldığım ve gün geçene kadar bir köşeye çekildiğim yılda bir gün paylaşılıyor.

Eğer bu Lucian Cross benim yüzümden bir anlaşma yapacağını düşünüyorsa... Bu kadar acınası olmasaydı gülerdim.

Carpellas'ın Don'unun benim kaçırılmamdan dolayı uykusuz kalmayacağını öğrenince üzülecek.

Mannix'e bakarken, sıkıca kıstığım dudaklarım titremeye başlıyor. Bana patronluk taslayan ilk vahşi o değil. Benim de bir korumam *vardı*. Çocukken Marcus bana ve Fabian'a göz kulak olur, hatta nadiren bizimle oynardı. Mannix'ten daha iriydi ama arada bir gülümserdi. Beni engelleyen adama Marcus'un hâlâ hayatta olup olmadığını sormak istiyordum ama henüz hiçbir zayıflığımı açığa vurmuyacaktım.

Zihnim sürekli o sahnede olma hissini, çok yakın olan o basit özgürlüğü canlandırıyor.

Bir umut yanılması.

Benim geldiğim yerde umut kırılğan bir duygudur. Korkulduğu kadar arzulanır da. Umut seni kırabilir.

"Bak," diyorum ona, samimi olmaya çalışarak. "Yarın dans dersim var. Öylece gelmemezlik edemem. İnsanlar endişelenecek. Polisi arayabilirler, kayıp ilanı verebilirler-"

"O iş halledildi."

Tabii ki var. Tekrar deniyorum. "Ciddiyim. Konuşmam gerek-" Ona ne diyeceğimi bilemiyorum. Lucian. Bay Cross. Kıyamet nişanım "-Onunla. Sadece bazı cevaplara ihtiyacım var."

Mannix bir heykel. Sarsılmamış. Hareketsiz. Çenesi kilitli ve duruşu mükemmel, bir Gizli Servis ajanı gibi görünüyor. Ama korkutucu dövmeleleri ve kaslarıyla ona yanlış bakan herkesin canını alabilir.

"Size yemek salonuna kadar eşlik edeceğim," diyor sonunda, bakışları başımın üzerinde geziniyor.

Bu da bir başlangıç. Asıl yapmak istediğim şey kaçmak. Geçen her saniye sanki kaçmak için değerli zamanımı kaybediyormuşum gibi geliyor. Bu duvarların içinde ne kadar uzun kalırsam, onlardan kaçmak o kadar zorlaşacak.

Beni koridorlarda yönlendirirken arkamdan takip etmeye devam ediyor. Ev eski parayla yapılmış. Antikalar ve pahalı Belçika ketenleri. Amerika'da bulunan pamuklu ketenlerden değil. Ben İtalyan'ım, bu yüzden aradaki farkı bilecek şekilde yetiştirildim.

Duvarlar zengin bir doğal kumaşla bezenmiş ve dramatik modern sanat eserleri geniş odaları süsleyerek konağa güncellenmiş çağdaş bir hisle eski dünya cazibesi kazandırıyor. Tasarım öğelerinin çatışması. Sanki burada yaşayan adam iki dünyayla savaşıyor.

Sonra aklıma şu soru geliyor: Burada askerleriyle yalnız mı yaşıyor?
Bu eve başka kim ait? Bir aile mi?

Salonda söylediklerini hatırladıkça göğsümü bir vicdan azabı kaplıyor.

Ailesi yok. Benim
yüzümden.

Suç lordlarının dünyası acımasız bir dünyadır ve onun kaybından dolayı üzüntü duysam da, hatta ailemin onların ölümüyle bir ilgisi varsa utanç duysam da, gerçek şu ki, bu dünya alır. Yok eder. Ailesi riskleri ve sonuçları biliyor olmalıydı.

Ama yaratılmış bir adam için intikam sınır tanımaz. Hiçbir şey kalmayana kadar kan dökcekler.

Yemek alanına girdiğimde bu hastalıklı düşünce aklımdan çıkmıyor. Loş ışıklı büyük ferforje avizeler, tek kişilik dev bir rustik meşe masanın üzerinde asılı duruyor. Doğal renkli yün bir halı tertemiz alanı çerçeveleyiyor.

Nora elinde bir servis tabağıyla döner kapıdan görünür. Tabağı masaya koyar ve ellerini önlüğüne siler. "Akşam yemeği için giyinmemişsin." Ses tonu azarlayıcıdır. "Lucian hiç memnun olmayacak."

Boş odaya göz gezdiriyorum. "Yalnız yemek için mi giyindin? Bunu atlatacaktır."

Kaşları çatıldı. Bulaşıkları yeniden yerleştirirken başını onaylamaz bir şekilde sallıyor.

"Ayrıca, aç değilim. Lucian'ı görmek istiyorum." İsmi dilimde iğrenç bir tat bırakıyor. "Nerede o?"

Dilini şaklatıyor. "İşle ilgileniyor, canım. Adamı rahat bırakmak en iyisi."

"Bu çılgınlık." Kollarımı iki yana açıyorum ve kameraları aramak için odanın etrafına bakıyorum. "Kaçırıldım. *Çalındım*." Mannix'i gösteriyorum. "Kafama bir çuval geçirip beni bir bagaja attı. Babama işkence edildi ve sinsi bir anlaşma için şantaj yapıldı. Ve herkes bana sadece bir misafirmişim gibi davranıyor."

Mannix gizlice duvarın içine karışırken hiçbir şey söylemiyor. Nora bana sadece suçlayıcı bir bakış atıyor, sanki en nankör misafir benmişim gibi.

"Bu doğru değil," diye mırıldanıyorum, aniden enerjim tükeniyor. "Onu kendim bulacağım."

Parmağını kaldırdığında ona sırtımı dönüyorum ve korumamın beni takip edip etmediğini umursamadan odadan çıkıyorum. Bu insanların bana yapabileceği hiçbir şey yok. En azından ben öyle düşünüyorum.

Kan görüşmesinden anladığım kadarıyla, bu adamın bana ihtiyacı var. Yoksa neden evlilik sözleşmesi yapsın ki? Ailemle bir ittifaka ihtiyacı var ve bunu ölü bir kızla elde edemez.

Koridorları ve odaları dolaşıyorum, sessizlik ürkütücü bir hal alıyor. İkinci kata çıkan döner merdiveni çıkarken Mannix boğazını temizliyor. Ona şüpheli bir bakış fırlatıyorum ve o da başını sağa doğru eğerek evin daha da تنها bir bölümünü işaret ediyor.

Belki yürümekten yoruldu, belki de bana ne olacağını merak ediyor. Her iki durumda da ipucunu değerlendirip iki dev meşe kapıdan geçerek tavandan tabana pencereleri olan açık beton bir alana giriyorum. Geniş odanın ortasında dikdörtgen bir tur havuzu bulunuyor.

Beni kaçırın kişiyi sığıltta, basamaklara doğru ilerlerken buluyorum.

Sadist işkenceciler düşmanlarının vücut parçalarını çıkardıktan sonra böyle yaparlar. Pahalı havuzlarının etrafında bir tur atarlar. "İş" dedikleri şey budur.

Öfkeyle sığ uca doğru ilerliyorum ve havuzun basamaklarını tırmanırken kendimi onun yoluna bırakıyorum. Sudan çıkarken ıslak saçlarını geriye doğru siliyor, güçlü ve zayıf kaslarını ve karmaşık dövmelelerini sergiliyor. Kas ya da mürekkep olmayan şey yara izleri. Göğsündeki özenle yapılmış dövmenin altında haç şeklinde bir yara izi gizli. Mürekkep dönerek sol göğüs kafesinin üzerinden boynuna, oradan da aşağıya doğru ilerliyor.

Kol. Kafatasları ve kemikler, güzel gölgeli siyah çiçeklerin arasında göze çarpıyor. Arada çözemediğim soluk bir İrlanda yazısı da var.

Hayatımda ilk kez sersemlemiş bir şekilde sessiz kaldım. O çok güzel, bir sanat eseri, vücudu işkence görmüş bir sanatçının çektiği tüm acı ve ıstırapla kaplı.

Bakışlarımı karnının gergin V kısmından kaçırıyorum ve gözlerimi onun denizinin akıntısına kapıldığım yerde, onunla buluşmaya zorluyorum.

O kadar yakınımnda durana kadar ilerlemeyi bırakmıyor ki, yoğun bakışına uymak için başımı rahatsız edici bir şekilde geriye eğmek zorunda kalıyorum. Ege'nin mavi ve berrak sularında boğuluyorum, havuz suyu yanında sönük kalıyor.

Ama şeytani güzelliğinin altında, onu oyan karanlık bir kenar var. Kılık değiştirmiş bir iblis, çarpıcı bir cılayla gizlenmiş bir canavar. Göğsündeki haça doğrudan bakmamaya çalışarak gözlerimi kırıştıyorum ve bunun yerine çenesindeki, alt dudağına paralel olarak oyulmuş ince beyaz yara izine odaklanıyorum.

Mannix ona bir havlu uzatıyor ve o da sessizce kabul ediyor. Yüzünü kuruluyor ve beni sessizce süzüyor, daralmış bakışları duştan kalan ıslak saçlarımı inceliyor. Saçlarımı kavrayan acımasız ellerini hatırlayınca tenim kızarıyor ve elimi yumruk yapıp yüzüğü çıkardığım parmağımı onun görüş alanından saklıyorum.

Sonra şöyle der: "Senin için seçtiğim elbise nerede?"

Geri adım atma tehdidine rağmen başımı dik tutuyorum. "Bu benim elbisem değil. Onu istemiyorum. Ya da bunların hiçbirini."

Havluyu boynuna doluyor, bakışları neredeyse istilacı bir şekilde üzerimde dolaşırken uçlarından tutuyor. Kaynayan bir nefret var, ama aynı zamanda tanımlayamadığım başka bir duygu seli de var.

"Haklısın," diyor. "Her şey bana ait. Elbise benim. Şu anda giydiğin kıyafetler." Daha yakına itiyor, vücut ısısı alanımı işgal ediyor. "Senin de sahibinim, *Cailín Beag*, ve ne dersem yapacaksın."

Ana diline döndüğünde zehirli sözlerinin altında İrlanda aksanının izleri gizleniyor. Bana ne dediği hakkında hiçbir fikrim yok ama hoş bir şey olmadığına eminim. Bu odaya girerken duyduğum haklı öfke, onun ateşi altında sönüp gidiyor. Kaçma dürtüsü tüm bedenimi sarıyor, uyarı derimi tutuşturan bir alev gibi, ama yerimde duruyorum.

Kaybedecek bir şeyim yok.

"Beni burada tutsak tutamazsınız," diyorum, "burası ortaçağ. Sadece...

Yapamazsınız." "Sen bir mahkum değilsin. Ne zaman istersen gidebilirsin."

Başımı eğiyorum, şaşkınlık kaşlarını birbirine yaklaştırıyor. "Anlamıyorum."

O mavi gözler muziplikle parlıyor. "Gidebilirsin ama o zaman babanın hayatını kaybedersin."

Öfkeyle başımı salladım. "O zaman ben de aynı şekilde bir mahkûmum."

Yarım bir omuz silkme hareketi yapıyor, kayıtsız. Gerçi beni buraya getirmek için çok uğraştığını, babamı manipüle ettiğini biliyorum, bu yüzden "en az umursayan o" tavrı bir

acınası bir saçmalık.

"Nasıl istersen öyle adlandır," diyor, "ama bu bir anlaşma, daha fazlası değil." Bakışları vücudumda geziniyor, gergin tenime bir sıcaklık dalgası gönderiyor. "Mesele basit. Bir seçim yapman gerekiyor. Kolay bir seçim olmayabilir ama her zaman bir seçeneğimiz vardır. Gidin, ailenize dönün ve babanızın utancının sonuçlarına katlanmasına izin verin. Ya da evlilik sözleşmesine uy ve yakın ailenin yaşayan son üyesini kurtar."

Amcamın zararsız tutkusu yüzünden Fabian'ın parmaklarını kırdığı anı aklıma geliyor. Ondan çaldığı için babama neler yapabileceğini ancak hayal edebilirim. Merhametiniz yüzünden bir suç ailesinin reisi olamazsınız.

Babam sahip olduğum tek aile ve bu canavar vicdanımı bana karşı kullanıyor. "Onu korumak zorundayım."

Gözleri benimkileri delip geçiyor. "O seni korumalı."

Gözlerimi kırıştırıp başka tarafa bakmak zorunda kalana kadar onun istilacı bakışlarını üzerimde tutuyorum. "Telefonuma ihtiyacım var," diyorum sesimdeki yalpalamadan nefret ederek. "Eşyalarım. Dans derslerim var. Öylece ortadan kaybolamam. Bir hayatım var-"

"*Vardı*," diye araya girdi. "Hayatın artık bana ait ve bir telefona ihtiyacın yok." Bakışları gömleğimin düşük yakasına kayıyor. Gözleri dikenlerin açtığı kesiklere, bana verdiği sapkın hediyeye takılıyor ve gözlerinin arkasında tehlikeli bir şey parlıyor. "Gitmelisin."

Ses tonunda alttan alta bir alarm akımı var, sözleri bir talep değil, bir uyarı.

Bir yanıt ararken dudaklarım aralanıyor. Bu irade savaşında ne kadar uzun süre kilitli kalırsak, sıcaklığı bedenimin etrafında o kadar çok toplanıyor, bakışları derimi kemiklerimden ayırıyor.

Daha önce hiç gerçek bir şiddetle karşı karşıya kalmamıştım. Çoğu kişinin hiç karşılaşmadığı karanlık bir dünyada yaşadım ve hayatta kaldım ama ilk kez saf, katıksız bir nefretle karşılaşıyorum.

Bu adam beni küçümsüyor.

Gözlerimden yaşlar akıyor ve bu yüzden öfkeliyim. "Telefonun canı cehenneme," diyorum, ona o kadar yaklaşıyorum ki çıplak göğsüyle göğüslerim arasında bir hava şeridinden daha az bir mesafe kalıyor.

Cesaretim karşısında gözlerinde bir eğlence kıvılcımı parıldıyor. Elini ağzına sildi.

"Onsuz da yaşayabileceğim nesneler," diyorum. "Ailemi görmek bile -" Sözlerimin doğruluğundan nefret ediyorum "- ama ben bir dansçıyım. Dans etmek zorundayım. Bale topluluğuna kabul edilmek için çok çalıştım. Bu benim *hayatım*. Derslere ve gösterilere katılmak zorundayım."

Elimi gösteriyorum, nihai zayıflığımı ve kırılganlığımı ortaya koyuyorum, bana biraz acıma riskini göze alarak. Bir kızı çaldı ve onu iğrenç bir peri masalı gibi kulesine kilitledi. Mantıklı düşünmek zorunda.

Derin bir nefes, göğsüyle gömleğim arasında sürtünmeye neden oluyor ve bedenim bu müdahaleci yakınlığa karşı soluyor. Geri çekilmeye başlıyorum ama eli pazuma dolanıyor ve kaçışımı engelliyor.

"Dans konusunda tutkulusun."

Yutkunuyorum. "Evet."

Parmak uçları tenime batıyor ve izin almadan bakışlarım göğsüne iniyor. Yara izi derin ve pürüzlü ve acı verici olduğunu biliyorum. Pürüzlü, eğimli deri boyunca havuz suyu boncuklanıyor.

Sanki bana dokunduğunun farkında değilmiş gibi, yanlılıkla bir sobanın kızgın ocağına dokunmuş gibi beni hızla, sertçe bırakıyor ve bunun gücü beni geriye doğru sarsıyor.

"O zaman burada dans edeceksin," diyor havluyu bir kez daha kavrayarak. "Benim için dans edeceksin."

Ağzım tartışmak için açılıyor, ama azalan sabrını ve konuşmanın sonunu göstermek için havluyu omuzlarından çekip alıyor.

Burada dans et. Onun için. Aptal, hoşgörülü bir hobisi olan mafya karısı gibi. Bu hakaret beni en az onun çatısı altında yaşamaya zorlanmak kadar öfkeliendiriyor, ve sonraki kelimelerim uçup gidiyor.

"Benden ne elde edeceğini *sanıyorsun* bilmiyorum ama hiçbir şey yapmaya zorlanmıyorum." Ağzımdan çıkarken, sözlerimi çevreleyen çıkarımı -şimdiye kadar düşünmediğim şeyi- fark ediyorum.

Evliliğin tamamlanması.

Kaşlarından biri müstehzi bir şekilde kalkıyor ve tenimde şiddetli bir kızarıklık yaratıyor. "İlgine tahammül ettiğim için minnettar olmalısın," diyor. "Bu senin değerinden daha fazla."

Tırnaklarım avuç içlerimi kesti, ellerim sımsıkı yumuldu. "Bu sadece bir ilgi değil -"

"Konuşacak başka bir şey yok." Geçilmez bir maske kayıyor özellikleri. "Çık dışarı," diye emrediyor.

Dönüp katlanmış takım elbisesini ve botlarını tuttuğu banka doğru yürürken, ilk sıcak gözyaşının serbest kaldığını hissediyorum. Yanağımı kaydırdım. Boğazımın arkasından korkunç bir ses geliyor ve betona çarparak yankılanıyor.

Lucian'ın sırtı gerilir. "Gözyaşların için sana bir sebep vermeden önce git buradan."

"O halde bana işkence etmek istiyorsun," diye patlıyorum, artık hayatıma geri dönme umudum kaybolduğu için sağlığımla ilgilenmiyorum.

Havluyu tutuşu sıkılaşıyor, sırtındaki kaslar gergin hareketleriyle esniyor. Yavaşça yüzüme bakıyor, yara izleri ve korkutucu mürekkebi tam teşhirde, gözlerinin mavi alevlerinde acımasız bir kötülük var. Zalim bir bakış dudaklarını bükmeden önce bakışlarının ardında vahşi ve evcilleşmemiş bir şey titriyor.

"Sadece şımarık prensesler böyle küçüklüklerin işkence olduğunu iddia eder." Havluyu bankın üzerine atıyor ve siyah elbise gömleğini alıyor. "Sen bu dünyaya doğdun."

Senin kaderin her zaman sözleşmeli bir eş olmaktı. Sana böyle davranmayı düşünmeyen bir adamla olduğuna şükret." Bir kolunu kolunun içine sokarak yüksek sesle söyledi ve benim zıfak hakkında söylemeye utandığım şeyi doğruladı. "Aksi takdirde, başka bir adam bu ukala ağzı cezalandırabilir ve gerçek işkencenin nasıl bir şey olduğunu gösterebilir."

Dudaklarımı yalıyorum, ağzım kuru ve boğazım acıyor. "Ben bir prenses değilim ve aileme zarar veren de ben değilim." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oluyorum ama artık çok geç.

Bana doğru ilerlemeden önce gömleğinin bir düğmesini kapatıyor, bir insan ve fırtına gücü. Çenemi nasırlı pençesiyle kavrayarak beni yerime mıhladı. "Senin kanının aileme yaptığı şey için acı uygun bir kelime değil." Ağzını kulağıma yaklaştırıyor; klor kokusu, bir miktar su kolonyası ve sıcak erkek teni duyularıma dokunuyor. "Akşam yemeği için saygın bir mafya prensesi gibi giyin, yoksa seni kendim giydiririm."

Beni bıraktığında bir elimi çenemin üzerine koyuyorum, tenim sıcak ve kalbimin hızlı atışıyla zonkluyor. Gömleğinin düğmelerini iliklemeye devam ederken, bakışları kasıtlı olarak yavaşça beni boydan boya takip ediyor. Mannix'e bir bakış fırlatıyor. "Ona daha iyi göz kulak ol."

"Emredersiniz, patron."

Derin ses beni ürküttü. O vahşinin burada olduğunu bile unutmuştum. Lucian odadaki her molekülü emiyor. Ama arkamı döndüğümde neredeyse askerin göğsüne çarpıyordum. Acele etmeden kenara çekiliyor, patronu tarafından azarlanmasına neden olduğum için ne kadar mutsuz olduğunu anlamaya çalışıyorum.

"Alış buna," diyorum etrafından dolanırken.

Eğer *mutsuz* olacaksam, gerçek bir *mafya prensesi* gibi etrafımdaki herkesi aynı derecede *mutsuz* etmek için çabalayacağım. Sadece Lucian'ın gözlerindeki parıltıyı gördüm. Zehirli sözlerindeki küçümsemeyi hissettim.

Aileme duyduğu nefret çok köklü. Bu adam ateş ve gazaptan ibaret ve onların yerine benim hak ettiğimi düşündüğü her türlü cezayı çekmeye kararlı.

Aklıma öyle bir düşünce geliyor ki yürümeyi bırakıp havuz odasına bakıyorum.

Çoktan gitmiş bir hayatı kurtarmaya çalışmayı bırakıp, sadece hayatta kalmanın bir yolunu bulmaya başlamalıyım.

TUTKU & BIÇAKLAR

LUCIAN

Desolation, New York adından da anlaşılacağı gibi kasvetli bir yer.

Sabit gri bir gökyüzü, şehri endüstriyel binalar ve demir köprülerle saran tuzlu bir nehrin üzerinden sarkıyor. Soğuk, yalıtılmış, terk edilmiş. Yine de köklerim burada derinlere uzanıyor, kanım aşılmaz betona ve buruk suya karışıyor. Bu şehri kaplayan pas kadar duygusuzum. Ailem, İtalyanlar işgal etmeden çok önce sokak köşelerini ve iş yerlerini ele geçirerek paslanmış bağırsaklarından bir sendika çıkardı.

Bu noktada, İrlanda Sendikası, bir hamle yapmayı aklımdan bile geçirsem beni yerin dibine sokacak yüksek rütbeli kişiler tarafından sistematik ve kapsamlı bir şekilde iktidardan uzaklaştırıldı.

Bu şehirde bir hayalet olduğum sürece, onlar için var olmayacağım. Ve ben yaşayacağım.

Mafya soyunuzu öldürdüğünde, sizi nefes almaya bıraksalar bile zaten ölüsünüzdür.

Carlos Carpella topraklarımıza tecavüz edip ailemi katletmeye başladığında ben daha çocuktum. Sendikanın her üyesini öldürttü ve on yıldan kısa bir süre içinde sayıları neredeyse yok olacak kadar azaldı.

Kardeşim Keller, babam kendi kumarhanesinde infaz tarzında öldürüldükten sonra ailemden geriye kalan tek kişiydi. Beş yıl önce Keller, Carpellas'a aidat ödemedi bir kulüp işletmeye cüret etmişti ve bu onun da hayatına mal oldu.

En azından biri araştırmaya kalkarsa hikaye bu. Kardeşimin cinayetiyle ilgili gerçek, Carpella pisliği ve skandalının altına gömüldü, bir tabutun içine gömüldü, çivilenerek kapatıldı ve üstüne düzgün bir fiyonk konuldu.

Bana gelince, kardeşimin celladına saldırarak büyük bir hata yaptım. Henüz on yedi yaşındayken, yumruklarımda öfkeden başka bir şey olmadan infazcının peşinden giderken ateş ve kükürt gibiydim. Gülmesi bittiğinde, öldürmek için fazla zararsız olduğuma karar verdi. Henüz adam olmamıştım ve o da bunu biliyordu; kardeşim beni hayattan korumaya çalışıyordu. Benimle işleri bittiğinde, infazcı ve haydutları bana bir daha asla Carpellas'ın karşısına çıkmamam için acı verici bir hatırlatma bıraktılar, yoksa kaderim kardeşiminki kadar iyi mühürlenmişti.

Göğsüme havya ile kazınan haç, utanç dolu mirasımı işaretliyor.

Neredeyse vücudumdaki her kemik kırılmıştı. Derimin büyük bir kısmı bıçakla acımasızca oyulmuştu. En azından bir daha asla yürüyemeyeceğimi, Desolation'da kendime bir isim bile yapamayacağımı düşündüklerine inanıyorum.

O gecedeki sonraki beş yıl boyunca, ailemin imparatorluğunu gizlilik içinde yeniden kurmak için, bulaşılmaması gereken biri olarak ün kazanmaya çalıştım. Yeni bir Cross Syndicate.

Silah ticaretine küçük çapta başladım. Şehrin suç merkezi olan, en karanlık anlaşmaların ve anlaşmaların yapıldığı Harabe'de daha az bilinen bağlantılar kurdum. Sonra mesleğimi buldum.

Ben bir ölüm getiriciyim.

Birinden kurtulmak için kiralık katil tutarsınız. Beni ölüm için yalvartmak için tutuyorsun.

İşkence ve acı çektirmek için sözleşmeli olarak, tek suçluların saflarında hızla yükseldim. Ortak bir düşmanımız olduğu için bana güvenen ve bağlılık gösteren, sayıları giderek artan bir kolektif oluşturdum:

Carpella ailesi.

Adamlarımdan bazıları aile dostlarım ve ailemin memleketi olan Cork'tan işe aldığım bağlantılarım. Diğerleri ise bu şehirde yetişmiş, farklı geçmişlere ve kökenlere sahip yerel halktan kişiler. Ama hepsi benim kardeşim.

Bu şehirde kan gövdeyi götürüyor ama intikam da var.

Ve Carlos Carpella imparatorluğunu The Ruin'den daha bağımsız yönetmeye başladığında, ağgözlü hamlesi şimdi intikam peşinde olan birçok oyuncuyu mahvetti.

Eğer gücünüz varsa, birilerinin onu almak istediğinden emin olabilirsiniz.

Salvatore Carpella ile yaptığım anlaşma intikamımı sağlamlaştırmanın ilk adımı. Beni kardeşine teslim ettiğinde ve kızıyla benim aramdaki birliktelik evlilik bağlarıyla mühürlendiğinde, onlardan biri olarak kabul edileceğim.

Geçmiş temizlendi.

Eski kinler silindi.

Truva atının Truva şehrine girmesi gibi düşmanın kollarına buyur edildim, orada içeriden saldıracağım.

Belgelerimi beyaz meşe masanın üzerine koyarken, keskinliğini test etmek için başparmağımı karambit bıçağımın ağzında gezdiriyorum. Bu gece Primo Brogan'la Kasap ve Oğlu'nda, Harabe'nin ortaklaşa sahip olduğu terk edilmiş bir depoda bir toplantım var. Primo bir Carpella faresi ve ben onu kârlı bir iş fırsatı için bağlantı kurmak üzere kullanıyorum.

Kafamın içinde karanlık bir nota fısıldıyor, Carpella kızı sonsuz bir döngüde çalışıyor. Onu bu kadar erken yalnız bırakmamalıyım. Sadece yirmi dört saat oldu ve durumu stabil olmaktan çok uzak. Ama çıldırmaya başlıyorum, planımı harekete geçirmeye hazırım. Kız başlangıçta hesaplanandan daha fazla iş çıkardı. Arka planda kalması gerekiyordu, bir amaç için bir araç. Çok gürültücü, çok talepkâr ve çok dikkat dağıtıcı. Mannix bile onun sürekli gözetim ihtiyacı yüzünden tedirgin olmaya başladı.

Belki de dans edebileceği lanet bir stüdyosu olmasına izin vermeliyim. O zaman en azından yoldan çekilmiş olur.

Ama bu bir Carpella'ya boyun eğmek anlamına gelir. Ve ben hayatım boyunca boyun eğmeyeceğim.

Bir dizüstü bilgisayar ekranında evimin güvenlik kamerası görüntüleri dönüyor. Bir köşede kız, ona verdiğim odanın dışındaki koridorda volta atıyor. Onu oraya gönderdiğimde, huysuz bir çocuk gibi emirlerime karşı geldi. Mannix, bu kızın

Kapısının dışına bir kilit taktırması gerekebilir ve bunun yakında gerçekleşmesi gerekebilir, ama bu gece değil.

Ne yapacağını merak ediyorum.

Ne de olsa düşmanımız o. Ve düşmanını incelemek savaş sanatında gereklidir.

Onu ekranda izlemek, ona gerekli saniyelerden daha uzun süre bakmama izin vermemin tek yolu. Tenime yapışmış bir buz kütlesi gibi, varlığı bana acı veriyor, ya uzaklaşmak ya da ellerimi narin boynuna dolamak zorunda kalana kadar bana baskı yapıyor.

Nefret çok basit bir kelime. İçimde uyandırdığı yakıcı acıyı ve öfkeyi tarif edecek yeteneğim yok.

Onun yanında olmak acı veren bir yarayı yeniden açmak gibi. Derimi dağlayan havayı tekrar deneyimlemek gibi.

Bu düşünceyle göğsümdeki yara izine dokunuyorum.

Hedefime ulaşmanın başka bir yolu olsaydı, yüzüğüm onun parmağında olmazdı. Ancak bu yaşamda elde etmeye çalıştığımız her şey gibi, nihai arzularımız da acı ve fedakârlık olmadan gerçekleşmez.

Ayaklarımı indirip ekrana yaklaşıyorum, ellerimi eklemlerim ağrıyana kadar masanın kenarına dayıyorum. Volta atmayı bıraktı. Elleri, sanki hayal kırıklığına engel olamıyormuş gibi saçlarının arasında dolaşıyor. Saçlarını öfkeyle ensesinde bir düğüm haline getiriyor.

Yumuşak saçlarında gezinen parmaklarımın anısı, koyu renk saçlarının bir kenara sıkıştığını görünce damarlarımdaki hayal kırıklığının sıcak korlarını harekete geçiriyor. Ellerimi yumruk yapıp masadan uzaklaşıyorum.

Küçük baş balerin Carpella soyadını taşıyor olabilir ama yakında benim soyadımı alacak. Soyu, varlığından nefret etmek için yeterli bir sebep, ancak güzel olması daha da büyük bir hayal kırıklığı.

Allegra'nın ne kadar güzel olduğunu bildiğim için bu ihtimali göz önünde bulundurmalıydım.

Kızı daha da çarpıcı. Dansçı vücudu. Genişçe açıldığını hayal edebildiğim o uzun, davetkâr bacaklar. Yumruğuma dolanan o ipeksi saçların hissi. O somurtkan, küstah ağız cezalandırılmak için yalvarıyor.

Ve o kehribar gözler, ateşli bir nefretle beni delip geçiyordu.

Vücudumdaki her hücre intikam almak için can atıyor ve onu fark ettiğim için bile kendimden iğreniyorum.

Evliliğimizi tamamlama zamanı geldiğinde, ya düğün gecemizi yalnız geçirmesi için onu terk etmem gerekecek ya da bu ahlaksız arzuya boyun eğip onu nefretle becermek zorunda kalacağım.

Onun küçük, sıkı bedenini altımda kıştırma ve nefretim her zerresini en aşağılık ve pis şekilde ona boşaltma düşüncesi sikimi zıplattıyor.

Tanrım. Onu kırma düşüncesiyle pantolonuma boşalabilirim.

Onun koridordan çıktığını görünce sandalyeden fırladım. Öfkeliyim ve heyecanlıyım ve eğer yeni misafirim beni kışkırtmak istiyorsa, o zaman istediği şeyi alacak.

Avluya doğru köşeyi döndüğümde, Mannix'in kızı alıkoymaya çalıştığına tanık olmadan önce boğuşmayı duyuyorum.

"Bırak beni," diye bağıyor ona. "Temiz havaya ihtiyacım var. Bu yerleşkeden çıkmam gerek-"

Parmaklarımı şıklatıyorum ve Mannix kollarını serbest bırakıyor. Başını bana doğru çevirdi, dövuşü durmuştu.

"Bizi yalnız bırakın." Mannix'e odadan çıkmasını emrediyorum.

Bir an tereddüt etti. Sorumluluğuna verdiği kız için duyduğu endişe yüz hatlarını gerginleştiriyor. Daralan bakışlarım karşısında, takım elbisesini düzeltip kapıdan çıkmadan önce itaatle başını eğiyor.

Aramıza sessizlik yerleşti.

Kıyafetleri buruşuk, saçları dağınık, göğsü kabarmış, yüzünde bir gece önce yaptığı ağır makyaj yok. O gözlerin yaşardığını ve rimelin yanaklarını tekrar izlediğini görmek için içgüdüsel bir arzu beni öfkeyle sarıyor. Çok genç ve masum görünüyor. Ona vahşi bir hayvan gibi yaklaşıyorum, adımlarım yavaş ve ellerim görüş alanımda. Diğerine karşı kimin daha dikkatli olması gerektiğinden emin değilim, benim mi yoksa onun mu?

Onunla.

Havada hâlâ keskin kan kokusu varken ve yıllardır bastırdığım öfke bastırılmışken, Salvatore'un yakın zamanda dövülmesi bana önemli bir rahatlama sunmaya yakın bile değildi.

Ona doğru ilerlerken telefonumdaki saate bakıyorum. "Küçük kızların dışarıda dolaşması için çok geç."

"İstedğim zaman gidebileceğimi sanıyordum?" Saçlarının dağınık tellerini yüzünden uzaklaştırıyor. Cevap vermeyi reddedince, "Aklımı kaybediyorum. Çıkmak zorundayım."

Panik, genişleyen gözlerinde kıvılcımlar çıkarıyor ve göz bebekleri büyüyor. Anksiyete krizi geçirmesine izin verirsem büyük ihtimalle bayılır. Mannix onu odasına taşıyabilir. Onu idare etmenin en kolay yolu bu.

Ama birdenbire korkusunun onu nereye kadar götüreceğini merak etmeye başladım.

"Düğünden önce birlikte birçok gün ve gecemiz var. Sonra da birçok gün ve gece. Durumunu değiştiremezsin. Ya bunu çabucak ve acısız bir şekilde kabul edersin ya da ben sana bunu çok acı bir şekilde kabul ettirebilirim."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve o hareket etmeye fırsat bulamadan kolunu yakalıyorum.

"Sen aşağılıksın."

"Ben dürüstüm."

"Bırak beni," diyor ama sözleri çok az zehir içeriyor. Korkmuş ve bitkin düşmüş. Sanki buraya geldiğinden beri hiç uyumamış gibi, göz kapaklarını açık tutmaya çalışırken ağır ağır çırpınıyor.

Adrenalin mücadelesini tüketti. Yazık gerçekten, çünkü bu gece onun bazı kötü alışkanlıklarını kırmayı düşünüyordum.

"O saçma sözleşmede ne yazdığı umurumda değil," diyor. "Seninle evlenmeye zorlansam da sana *itaat* etmek zorunda değilim. Nefret ettiğim biri tarafından asla 'bana söyleneni yapmayacağım'."

Çarpık bir gülümseme ağzımın kenarını kaldırıyor. "Benden nefret edebilirsin, tüm öfkemi bana yöneltebilirsin ama bunu sana yapan babandır. Bunu asla unutma."

Nefes alış veriş hızlanıyor, vücudu öfke ve korkuyla titriyor ve muhtemelen anlayamadığı bir duygu onu tahrik ediyor. Sınırlarımız zorlandığında hepimiz savaşıyor, öfkeli duyguların rehineleriyiz.

Bakışlarım yavaşça vücudunda geziniyor ve aşağıya, ince kalçalarına yöneliyor. "Carpella kadınlarının ne kadar hain olduğunu bilmesem, kalçalarının ne kadar sıkı olduğundan etkilenmediğini düşünürdüm."

Ağzı açık kaldı, yüz hatları dehşete kapıldı. Kolunu tuttuğum yerden kurtarıyor ve hissimle kaçmak için dönüyor. Elinin görüntüsü yeni bir öfke dalgasını körüklüyor.

"Yüzüğüm nerede?" Talep ediyorum.

Döner merdivene doğru yürürken sırtı bana dönük. "Onu ait olduğu yere attım."

Kırmızı görüşümü örtüyor ve birkaç adımda odanın diğer ucuna geçiyorum. Onu duvara yasladığımda karşı cins söz konusu olduğunda pasif doğam yok oluyor. Çenesini sıkarak onu bana bakmaya zorluyorum.

"Bu bir aile yadigârı." Sesim gıcırdayan dişlerimin arasından gürliyor.

Yüz hatlarını saran paniğe rağmen, "O zaman parmağıma ait değil. Biz aile değiliz."

Söylenen hiçbir söz daha doğru olmamıştı. Boştaki elimle bileğini tutuyor ve parmaklarını gösteriyorum. "Eğer takmayı reddediyorsan, o zaman parmağına ihtiyacın yok."

Cebimde babasının parmağını kesmek için kullandığım bıçağın kabzasını görüyor ve yüzünü korku kaplıyor.

"Yüzük *nerede*?" Tekrar soruyorum.

Yutkunmasının gücü avucuma baskı yapıyor. "Odamda."

"Aferin kızıma." Onu bırakmıyorum, vücudunun bana ait olduğunu açıkça belirtiyorum. "Kimse senin için gelmiyor, *Cailín Beag*. Sessizliği duyuyor musun? Kimse kapıları yumruklamıyor. Baban seni kurtarmayı planlamıyor. Hayatını korumasına izin verdiğim için rahatladı. Sen kolay bir takastın, eminim değersiz bir mafya fahişesi, sefil baban için senden daha iyi bir amaca hizmet etmiyordur."

Sanki bana tokat atmaya niyetliymiş gibi eli tuttuğum yerde seğiriyor. Bu ağzıma çarpık bir alay getiriyor. Yanakları kızarıyor ve öfkelenerek yüzüme tükürüyor.

Elini bırakıyorum ve yanağımdaki tükürüğü gelişigüzel siliyorum. Sonra elim hâlâ çenesindeyken başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdiriyorum. "Bıçağımı henüz kullanabilirim."

Parmağımı ilmekli kabzaya sokup bıçağı çıkarırken hareketlerim çok hızlı. Bıçak loş ışığı yakaladığında, iniltisi tenimin üzerinden süzülüyor ve karnımı sıkıyor.

Kendini toparlayarak elimden kurtuluyor ve bir adım geri atıyor. "Buradaki gerçek kaderimin bu olduğundan hiç şüphem yok," diyerek ölümünü işaret ediyor. "Seni öldürdüğünü iddia ettiğin bir aileyle nasıl bir ittifak, bir *evlilik* isteyebilirsin ki?"

O kadar da saf bir mafya fahişesi değilim. Düşmanımla nasıl ittifak yapmak isteyebilirim? Mümkün değil. Dünyamız ego üzerine kurulu ve her insan misilleme yapar. Kan akar.

"Bildığım kadarıyla," diye devam ediyor cesurca, "ailemin geri kalanını öldürmeden önce beni uykumda öldürmeyi planlıyorsun."

"Sen *babandan* daha akıllısın. Ama seni temin ederim, niyetim seni öldürmekse, bunu sen uyanırken yapacağım, böylece her acı saniyeyi hissedeceksin."

Minyon varlığı bu kocaman oda ve benim yüksek formum tarafından yutuldu. Nefes alış verişi hızlanıyor, o meydan okuyan viski gözleri beni yakıp kavuruyor. "Eğer beni öldürürsen, ittifakını alamazsın."

"Kendimi bundan daha fazla kontrol edebiliyorum," diyorum, pantolonum iddiamla alay etme ihtiyacıyla sıkılaşırsa bile. "Sana yapabileceğim ölümden çok daha kötü şeyler var."

Öneri üzerine kıyafetine baktım. Giydiği şekilsiz gömlek işe yaramayacak. Ona doğru bir adım atıyorum ve bıçağın pençesini yakasına geçirip aşağı çekerek ince pamuklu kumaşı kesiyorum. Soğuk çelik neredeyse tenini sıyrırken midesi irkiliyor ve gözlerini kapatıyor.

"Bana bak," diye emrediyorum ve içgüdüsel olarak bakıyor.

Gömleği yırtmayı bitirdiğimde gözleri benimkileri buluyor. Siyah sütyen, küçük göğüslerini kışkırtıcı bir şekilde kavırıyor ve etinin hassas kabarıklığını üstten itiyor. Dar tayt kalçalarına yapışıyor.

"Gömleğini çıkar," dedim ona.

Ben geri çekilmeye başladığımda yüzünde şaşkınlık ifadesi beliriyor. Kararsız hareketlerle yırtık gömleğinin yere düşmesine izin veriyor. Önümde dururken kollarını çıplak göbeğini örtmek için kullanıyor.

Avluya göz atarken bıçağımı kınına sokup cebime yerleştiriyorum. İçeriye dışarıdan ayıran cam bölmeleri birbirine bağlayan kare sütunların üzerinde sarmaşıklar geziniyor. Tonoğlu tavan tamamen kırış ve camdan oluşuyor ve gece gökyüzünün doğal bir manzarasını sunuyor. Odanın ortasında, sakın ve kullanılmayan yığma taştan bir çeşme yer alıyor. Tüm atriyum az bakım gerektiren bitki örtüsüyle çevrilidir.

Buraya nadiren gelirim ama bu gece buranın balerinim için mükemmel bir sahne olduğuna karar verdim.

"Dans et," diye emrediyorum.

Koyu renk saçları gevşek dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor. Sanki bir kaçış yolu arıyormuş gibi odanın etrafına bakıyor.

"Dans et," diye tekrarlıyorum, ses tonum kararlı ama sakın.

Başını iki yana sallar. "Yapamam..."

Çenemi çentikliyorum. "Yapmak zorundasın. Bunun senin tutkun olduğunu söyledin, o yüzden göster bana.

Onsuz yaşayamayacağını bana kanıtla."

"Burada dans edemem," diyor
inanamayarak. "Neden?"

"Pointe ayakkabılarım yanımda değil." Göstermek için çıplak ayağını kaldırıyor.
"Diğer şeylerin yanı sıra."

"Tutkusuna bağlı bir insanın başka hiçbir şeye ihtiyacı yoktur. Dans et, yoksa bir daha asla dans edemeyeceksin." Tehdit söylenmemiştir ama neyi riske attığını biliyordu. Kırık bir bacak profesyonel kariyerini ömür boyu bitirebilir.

Babasının parmağını çıkardığımda bile gözlerinde şimdi gördüğüm korkuya tanık olmamıştım.

Taş bir banka oturuyorum, telefonumu iç cebimden çıkarıyorum ve bir müzik seçkisinde geziniyorum. Bir klasiği, *Ayıışığı Sonatı*'nı seçiyorum ve piyanonun derin notaları küçük hoparlörden yankılanıyor.

Derin bir nefes alarak elini önüne getiriyor ve ayaklarının üzerinde yükseliyor, kendini merkezinden yukarı çekiyor ama titreyen uzuvları dengesini bozuyor. Mermer zemine bakarak minik ellerini yumruk haline getiriyor. Gözleri kapalı, tekrar deniyor.

Bu kez zarıfçe ayağa kalkıyor. Dizini gövdesine doğru çekerek tek ayağı üzerinde dengede duruyor ve bacağını dışarı doğru uzatmadan önce müziğin yükselmesine izin veriyor. Onu incelerken başımı öne eğiyorum. İnce, kıvrak vücudu. Güçlü bacakları. Sütyenin dantelli kumaşına yaslanmış küçük, narin göğüsleri.

Bilmek istemediğim uygun terimleri olduğundan emin olduğum pozlar arasında geçiş yaparken gözlerini kapalı tutuyor. Tek umursadığım bir daha bocalamaması. Gözlerini açmasını talep etmeliyim, ama hareketlerinin kapsamlı akışı kemiklerime yerleşiyor.

Dönerek kollarını başının üzerine kaldırıyor, uzun kat kat saçları ön kollarını kesiyor. Bir efsanedeki peri yarattığı gibi, hipnotik ritimle yerde süzülüyor.

Ve ben hipnotize oldum, büyüledim.

Sanırım başka hiçbir erkek onun dansını izleyip aksini iddia edemez.

Parçanın ortasında, en azından bu kısa an için, içinde bulunduğu durumu unutmuş gibi görünüyor. Hareketleri keskin, künt, neredeyse sıkıntılı hale geliyor. Ayak parmakları sivri ve bacakları camdan oyulmuş. İfadesi memnun bir zevkin ardından gelen acıya dönüşüyor ve kalbim endişeyle çarpıyor, kan damarlarıma çarpıyor.

Dans etmekten zevk almıyor. Hayır, bu tutku ve zehirli ihtiyacın garip bir karışımı. Sanki her sıçrayış ve dönüş, yoksun ciğerlere hava vermek gibi. Sanki acı ve rahatlama arasındaki o geçişten sadistçe bir zevk alıyormuş gibi, bedenini soktuğu şey acımasız ve vahşi.

Taşın keskin kenarını kavrarken tüm vücudum sımsıkı sarılıyor. Sadece kendisi için dans ediyor, ama ben onun alanına çekiliyorum, onu çevreleyen karanlık, keder ve ıstırap ve işkencesinin güzelliği negatif alanı tüketiyor. Müziğin hiç bitmemesi için duyduğu özlem.

Zariflik ve coşkunun ortasında öfke sinirlerimi kemiriyor. Bu Carpella kızı benim hiçbir parçam üzerinde hakimiyet kurmamalı. Onun mirası bir ayrıcalık değil, kan ve katliam mirası olmalı. Ailesinin benim aileme karşı işlediği her yanlış için.

Oturduğum yerden fırlayıp ona doğru ilerliyorum. Hâlâ yükselen kreşendonun içinde kaybolmuş olduğundan, tam önüne gelene kadar yaklaştığımı fark etmiyor. Uzanıp kolunu tutuyorum ve onu durduruyorum.

Sanki bir trans halinden uyanmış gibi, şaşkın gözleri ve uzun kirpiklerinin arasından bana bakıyor, göğsü efordan kabarıyor. Şok onu gerçekliğe geri döndürüyor ve kendine geldiğinde, kendini kurtarmak için mücadele etmeye çalışıyor.

"Beni serbest bırak," diyor, sözlerinde daha derin bir anlam var. Derimin altında yuvalanmış karanlık bir canavar ondan da aynısını talep etmek istiyor.

"Emirleri ben veririm." Parmaklarım onun yumuşak etine saplanıyor. "İstedğin gibi yaptım-"

"Şimdi daha fazlasını istiyorum." Bakışlarım onun gergin vücudunda, zayıf bacaklarında, çıplak ayaklarında geziniyor. "Balerinlerin parmak uçlarında dans ettiğini sanırdım."

Göz kırıyor. "Ayakkabılarım olmadan pointe dansı yapamam."

Çekingen bir tavırla onu bırakıyorum ve elimi ağzıma götürüyorum. "Sana dans etmeni, bana tutkunu göstermeni söyledim. Bana gösterdiğin bu değildi. Gerçekten tutkulu bir dansçı hiçbir şeyi saklamaz."

Keskin bir nefes çekiyor. "Benden ne istediğini bilmiyorum." "Parmak uçlarında yüksel," diye emrediyorum.

Karşı çıkıyor, sıkıntılı bir kahkaha atıyor. "Bu çok saçma."

Elim hızla dışarı fırlıyor, saçlarını yakaladığımda beni bile şaşırtıyor. Yüzünü kendime yaklaştırıyorum, böylece ses tonumdaki kasıtlı uyarıyı duyuyor. "Bir kez daha karşılık verirsen, sana açıkça mahrum bırakıldığın disiplini gösteririm."

Vücudu benimkinin yanında titriyor, nefesleri kesiliyor. Dudakları küçümsemeyle büzülüyor ama bakışlarımı tutarken kendini dikleştiriyor ve ayak parmaklarının üzerine kalkmaya başlıyor.

Saçlarını serbest bırakıyorum ve duruşunu korumak için mücadele ederken vücudunun titremesini izliyorum.

Yüz hatları acıyla buruşurken kara kaşları birbirine yaklaşıyor. Ağzından bir inilti kaçıyor ama düşmüyor. Dengesini korumak için kollarını kullanırken bile ayak parmaklarının üzerinde duruyor.

Sonra pozu bozarken elleri bana yapışıyor, avuç içleri göğsüme yaslanıyor.

Bakışlarım bana dokunduğu yere düşüyor ve başını eğiyor, omuzları efordan gerilmiş.

"Tekrar."

Başını kaldırıyor, yüz hatları çok yumuşak ve uysal. Göğsüm neredeyse tutuşuyor, elleri gömleğimin ince kumaşından tenimi yakıyor.

Ağzı açılıyor ama dilinin ucunda olduğunu bildiğim cevabı vermiyor. Geri çekilip ellerini bırakıyorum. Tekrar ayak parmaklarının ucuna basarken, bu sefer çığlığını tutamıyor ve hemen dengesini kaybediyor.

Acı dolu sesle sırtımı yalayan kışkırtıcı bir ağrı o kadar erotik ki dişlerimi gıcırdatıyorum.

Nefeslerim burnumun ucundan geçiyor ve acımasız rahatsızlığımı bastırmak için sırtıyorum. Onu kızdıran şey bu.

"Demek bu yüzden buradayım," diye ısırdı, omuzları gergindi. "Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir günah yüzünden bana işkence etmen için. Ya da sadece kızlara işkence etmekten zevk alıyorsun."

"İşkence hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Cahilce sözlerinin cüreti göğsüme saplanıyor. Gömleğimin manşetlerini aşağı çekiyorum, ellerimi biraz meşgul ediyorum, böylece onları boynuna sarmak için cazip gelmiyorum.

Dudaklarının arasından alaycı bir kahkaha süzülüyor. "Şu anda bana yaptığın da bu değil mi?"

Yüz hatlarım sertleşerek bir maskeye dönüşüyor. "Acı ya da ıstırapı hiç bilmedin, seni temin ederim." Aramızdaki mesafeyi iki hızlı adımda kat ediyorum. İstemsizce irkiliyor ama geri çekilmekten kaçınıyor.

Kaslarımı gererek uzanıyorum ve saçının vahşi bir telini tutuyorum. "Ama yapacaksın," diyorum, sesim karanlık bir tehdit. "Sevdiğin şeyi alacağım ve seni kırmak için kullanacağım."

Çenesi bir parça yükseliyor, ateşli gözlerinde bir meydan okuma belirliyor.

Bir kıvılcım, barutu tutuşturan alev gibi kanımı tutuşturuyor. "Sadece sana söylediğim zaman ve yerde dans edeceksin. Ve ben söylediğim sürece dans edeceksin."

Başını yavaşça sallıyor, tiksinti dudaklarını kıvrıyor ve onları ısırmam için beni baştan çıkarıyor. "Sen hastasın."

Telefonum dikkat dağıtıcı bir şekilde göğsümde titremeye başlamadan önce göğüs kafesimin altında isteksiz bir sızı hissediyorum. Aramayı cevaplamak için saç telini serbest bırakmam gerekiyor. "Beni dene küçük kız, hastalığının derinliğini keşfedeceksin."

Ve içimdeki çarpık bir özlem onun denemesini istiyor.

Telefon ekranına bakarak aramayı sesli mesaja gönderiyorum ve onun yerine Primo'ya Butcher and Son'daki toplantımızın bu gecenin ilerleyen saatlerine ertelendiğini yazıyorum. Sonra bakışlarımı ona sabitliyorum. "Yine mi?"

İtaat etmek için hiçbir hareket yapmıyor. Karanlık bir niyetle elimi kafatasımın tokasına koyuyorum, üstü kapalı bir tehdit ve ona yapabileceğim *çok daha kötü şeyleri* hatırlatıyorum.

Ölüm için yalvarmasını sağlayacağım.

Ağzını açıyor, dişleri bir karşılık vermemek için alt dudağını ısırtıyor. Kendini parmak uçlarına doğru iterken gözlerimiz kilitli kalıyor, teni terden parlıyor ve

güzel bir işkence düzlemi.

Ailesine karşı intikamım gerçekleşene kadar, bu kız gerçek acının acımasız gerçekliğini öğrenecek.

BALERÎN & CANAVAR

MENEKŞE

Buhar, ebeveyn banyosunun büyük resim penceresini kaplıyor. Ben umutsuzca nerede olduğumu unutmaya çalışırken yumuşak mum ışığı puslu havada asılı kalarak rahatlatıcı bir ortam yaratıyor. Daha önce hiç sarhoş olmamıştım. Yemeklerde ve düşünlerde şarap tatmıştım ama sıkı dans programım ve eğitimim her zaman bu tür bir pervasızlığı deneyimleyecek kadar "gevşememi" engelledi.

Nora'yı çağırıp bana bir şişe içki getirmesi için yalvarasım var, böylece bayılana kadar içip bu küvette boğulabilirim.

Bir pişmanlık bıçağı hemen göğsüme saplanıyor. Lucian'ın beni kırmasına izin veremem ve pes edemem. Fabian'a bu kendini küçümseyen düşüncelerden daha fazlasını borçluyum.

Yüzümü buruşturarak ayak parmaklarımı esnetiyor, sıcak suyun yıpranmış kaslarıma ve kıkırdağıma sızmasına izin veriyorum.

Beş yıldır en pointe dans ediyorum. Bu başarıya ulaşmam yoğun pointe çalışmalarından önceki üç yılımı aldı. Ayaklarımın ve parmaklarımın sakatlandığı ve her gece ayaklarımı bandajlamak zorunda kaldığım ilk yılımda bile, şu anda hissettiğim hasarı hiç hissetmedim.

Bu hasarın bir kısmı benim ruhuma ait.

Saf, mutlak aşağılanma. Kontrolüm dışındaki olaylar yüzünden öfke. Ve teselli edecek kimse yok.

Şu anda Lillian'ı çok özleyorum. Gülüşünü, esprili şakalarını. Keşke en azından ona mesaj atabilseydim. Züppelerle uğraşmak günümün en büyük sorunuken, tartlar hakkında dedikodu yapmayı özleyorum.

Ayağımın tarak kemiğini ovuyorum ve krampı geçirmeye çalışıyorum. Ayak parmaklarım şişti ve su toplamaya başladı. Yakında, iyileşmeye başladıklarında kanlı bir karmaşa olacaklar. Pointe ayakkabıları olmadan pointe dansı yapabilen dansçılar biliyorum. Efsaneleri duydum. Eğer dans camiasının bir parçasıysanız, benim gibi kızlar o kadınlara özenerek büyümüştür.

Ancak çoğumuz bir tanrıçanın gücüne ve vücudumuzu uzun süre parmak uçlarımızda tutacak esnekliğe sahip olarak tasarlanmadık. Ve eğer o canavar beni zorlayarak her gün bana işkence etmeye karar verirse, o zaman bale ayakkabılarımı temelli asabilirim.

Buradan sağ
çıkamayacağım. Ondan
kurtulamayacağım.

Vücudumun küvetten aşağı kaymasına izin veriyorum ve su başımı örtüyor. Tanrım, beni affet Fabian, ama yeterince cesur olsaydım, bir ciğer dolusu suyu içime çeker ve bu işkenceye hemen şimdi son verirdim.

Ama azalan akıl sağlığım ve hezeyanım arasında hala bir parça dengesiz umut var ve ciğerlerim susuzluktan ağrıdığına bir nefesle yukarı fırlıyorum.

Oksijen.

Lucian'ı siktir et.

Ben bir *balerinim*. Bizler narin, kırılgan şeyler olarak resmediliyoruz, ancak bu imaj gerçeklerden daha uzak olamazdı. Ben acıdan şekillendim. Tutkum için bedenimi defalarca kırdım. Vücudumda kırılgan ya da narin bir kemik yok.

Bu adam beni kıramayacak.

Sadece bundan kurtulmanın bir yolunu bulmalıyım. Bir çıkış yolu olmalı.

Daha akıllı başında düşüncelere ulaşmaya çalıştığımda bile, zihnimin arkasındaki alaycı bir ses beni azarlıyor. Benden çok daha genç kızlar anlaşmaları sağlamlaştırmak ve *Cosa Nostra* içindeki aileleri birleştirmek için evlendirildi. Çoğu kişinin varlığından bile haberdar olmadığı bir dünya, çünkü birbirine sıkı sıkıya bağlı ve gizli bir toplum.

Sadece bunun benim başıma geleceğine hiç inanmamıştım. "Bunun olmasına asla izin vermezdi," diye fısıldadım. "Kim izin vermezdi ki?"

Kalbim onun derin ve rahatsız edici sesini duyunca yerinden fırlıyor. Lucian'ın banyoya girdiğini görmek için kendimi eğerek kollarımla göğüslerimi kapatıyorum, nabzım boynumdaki damara çarpıyor.

Tamamen siyah Versace ve Dr. Martens giymiş, kıyafetlerinin altından dövmeleri görünen, gölgelerde gizlenen lanet olası bir şeytan. Beni avlayan uğursuz kurt gözlerinden daha çok nefret ettiğim şey, onun çelişkisinin çok çekici olduğu gerçeği.

Aynı anda hem sert hem de şehvetli. Ham ve yine de sofistike. Acımasız yara izleri ve tehlikeli mürekkep, üç parçalı bir takım elbise içinde paketlenmiş. Altından yayılan kötülüğe dair tek ipucu kemerini bağlayan gümüş kafatası.

"Gitmeni istiyorum," diyorum ama sesim pek inandırıcı gelmiyor. Bu adamdan kendi evinde bir şey yapmasını talep etmek faydasız geliyor. Burada bedenime bile o hükmediyor.

Granit tezgâha yaslanıp kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor, bakışlarım ellerindeki ve parmaklarındaki mürekkebe takılıyor. "*Kim?*" diye sert bir sesle tekrar soruyor.

Gözlerimi kısıyorum. "Annem."

Sanki komik bir şey söylemişim gibi dudaklarını eğlendirici bir şekilde bükerek bir kez başını sallıyor.

"Yatırımımı kontrol etmeye geldim," diyor, ölümcül gözleri bedenimi zar zor gizlediğim yere düşüyor. "Seni henüz kırmadığımdan emin olmak için."

Onun alaycı yorumunu görmezden geliyorum ve bunun yerine doğrudan duvar boyunca tuğlalarla örülmüş Carrara karolarına bakıyorum.

"Birkaç gün içinde katılmamız gereken bir etkinlik var," diye devam ediyor, yılmadan. "Nora yarın sana bir elbise diyecek."

Şok olmuş bir halde, çıplaklığımı unutarak küvetin kenarına doğru ilerledim. "Beni dışarı mı çıkarıyorsun?"

Keskin hatlarla yontulmuş yüzü, küvetin kenarına doğru alçalan kapüşonlu bakışları dışında hiç etkilenmiyor. Isı yüzümü kızartıyor ve suyun yüzeyinin altına düşüyorum.

"Sana söyledim, sen bir esir değilsin," diyor ve kolunun manşetini boyayan kırmızı damlacıkları fark ediyorum. Parmak eklemleri morarmış. "Bu etkinliğe gözetim ve koruma altında ve olay çıkarmayacağın anlayışıyla gideceksin. İçinde bulunduğun durumu ya da evlilik anlaşmasını değiştirmek için yapacağın herhangi bir taşkınlık ağır cezalarla sonuçlanacak."

Sıcaklık daha da artıyor, alnım ve yanaklarım terden karıncalanıyor. "Ben çocuk değilim."

Tek kaşını imalı bir şekilde kaldırıyor. "Attığın her nafile öfke nöbeti aksini gösteriyor."

"Babam orada olacak mı?"

Umut, onu söndürmeden önce bir tutam dumanın üzerinde gezinir.

"Hayır. Salvatore tatile çıktı. Nişanımızı önümüzdeki ay kamuoyuna açıklayacağız. Bu tören sadece bir formalite ve bir test." Tezgâhı itiyor. "Nasıl yapacağını göreceğiz."

Ağzından çıkan diğer her kelime kulaklarımdaki uğultu tarafından bastırılıyor. "Tatil mi?" Tutunduğum tek şey bu.

Kapının yanında durdu. "Baban Bahamalar'a gitmişti sanırım. Yoksa Cayman Adaları mıydı? Parasını offshore hesaplarda sakladığı her yere."

"Bu... Anlamıyorum." Beni burada nasıl bırakabilir? Ben bir canavarla kapana kısılmışken o nasıl tropik bir adaya gidebilir?

"Bunu söyleyip duruyorsun," diyor küvetin kenarına yaklaşarak. Gözlerim onu takip ediyor ve kendimi suyun daha da altına indiriyorum, iddia ettiği gibi korkak bir çocuk gibi siniyorum. "Hangi dünyada yaşadığını biliyorsun kızım. Bu sadece yerini kabullenme meselesi."

Boğazımdaki acıyı bastırmak için yutkunuyorum. Orada duruyor, beklenti içinde, dikkatli gözleri avını hedef alan bir şahin gibi beni delip geçiyor.

Sonunda, tartışacak başka bir şeyim kalmadığına ikna olduğunda, gitmek için dönüyor. "Sana ne diyeceğim ki?" Ağzımdan kaçırır. Yüzümden kan akıyor.

Sorum onu bir an için şaşırtmış gibi görünüyor. "Adımı biliyorsun." Sonra dönüyor, kapıyı arkasından kapatıyor ve beni şaşkın bir sessizlik içinde bırakıyor.

Adımı biliyor.

Yine de muhtemelen kafesteki hayvanını insanlaştırmamak için bunu bir kez bile kullanmadı.

Düşüncelerimin içinde kaybolduğum gergin bir andan sonra kapı tekrar açılıyor ve eli kapıyı kilitlemek için uzanıyor. Kapıyı kapatmadan önce kilidin belirgin *tıkırtısını* duyuyorum.

Şaşırmış bir halde, tuhaf davranışını bir kenara bırakıp yaralı ayaklarıma masaj yapmaya devam ettim, zihnim konuşmayı inceliyor, kaçırduğım bir ipucu, bu cehennemden bir çıkış yolu arıyordu. Görünüşe göre babamın yardımı olmadan.

Kalbim daraldı. Mesleğine ve içine doğduğu karanlık ve dehşet verici dünyaya bakmaksızın her zaman hayranlık duyduğum adam, benden derin bir saygı ölçüsünü kaybetti. Elimde kalan tek şey oydu, şimdi kimsem yok.

Bu tam olarak doğru değil. Ben kendime sahibim. Annemin bana aşıladığı değerlere ve kardeşimin gücüne sahibim.

Parmaklarımı destek bacağımın baldırında gezdiriyorum ve tüm New York *Cosa Nostra*'sına karşı maske takmam beklenmeden önce sessizliğin tadını çıkarıyorum.

AYART & EZİYET ET

LUCIAN

Farkındalığının yüzeyinin altında **bir** fırtına kopuyor. Şiddetli bir rüzgâr ve çarpışan sıcak ve soğuk, kafamın içinde bir girdap yaratıyor. Tüm vücudum bu lanet banyo kapısını kırmamak için tek bir dürtüyle savaşıyor.

Kaslarım geriliyor, iradem geriliyor, ellerimi tahtaya dayayıp diğer tarafta duruyorum ve küvetin içinde hareket ederken suyun şırıltısını dinliyorum.

Violet.

Kafamın içindeki sesi susturdum, onun adını kullanmayı reddettim, böylece onu kişileştirdim.

O benim düşmanımın yumurtası.

Çıplak teninin mum ışığında ıslak ve parıldayan görüntüsü aklıma girip benimle alay ediyor ve pantolonumu zorlayan ereksiyonu düzeltmek için uzanıyorum. Güzel olduğunu inkar etmiyorum. Ona verdiğim bedensel tepki normal, hatta beklenen bir şey.

Ama ayartmanın bu seviyesi başka bir şey, tehlikeli bir şey. Onu salonumda diz çökmüş halde ilk gördüğüm andan itibaren, ağlamaklı gözleri rimelle lekelenmiş, cildi yara bere içinde ve kanıyor... Kısa bir an için intikam arzum unutuldu.

Sadece bir saniyeydi ama yıllardır tüm odağımın tek bir hayati sonuca yönelmediği ilk ve tek zamandı.

Zayıflığımdan bıkmış bir şekilde, kendime erişimi engellemek için bir önlem olarak kapıyı içeriden kilitledim, içeri girip tehlikeli bir şey yapmamı önlemek için. Elbette, kafamın içindeki şeytan lanet kapıyı kırmak için bağırıyor - ama bu eşiği geçmeme izin vermeyeceğim.

Bu gece olmaz.

Zaten çok fazla zarar verdim. Elime, kanlı parmak eklemlerime bakıyorum. Onu avludan çıkardıktan sonra yumruğumu taş bir duvara geçirmeye çalışmışım.

Odasına gelmemeliydim.

Yıllar boyunca erkeklerim bir çıkış yolu bulmam gerektiğini söylediler. İstedğim kadar kadın kullanabileceğimi söylediler. Kafamı boşaltmamı. Rahatla. Ama intikama olan tekil bağlılığım lazer odaklıydı, çünkü Carpellas'a karşı kullanmak için pislik bulmak kolay bir başarı değildi ve anlamsız sikişlere yer bırakmıyordu.

Belki de haklıydılar. Desolation'da yolumu beceriyor olsaydım, şu anda bu kadar gergin olmazdım. Kesik kesik bir nefes alıyorum, taşaklarım ağrıyor. Onun varlığı çok dikkat dağıtıcı, tüketiyor. Soluduğum havaya karışıyor.

Kapıdan geri çekiliyorum ve kokusunun artık duyularıma hükmetmeyeceği kadar uzaklaştığımda, düğüne kadar Carpella kızından uzak durmanın ikilemim için bir çözüm olduğuna karar veriyorum.

Düşüncelerimi daha önemli ve acil konulara kaydırıyorum.

Harabe.

Ve bu akşamki toplantım.

Kontrolü yeniden kazanmak için ihtiyacım olan şey bir salıvermeyse, o zaman yakında lanet olası bir salıverme alacağım.

Fuayede Mannix'in yanından geçerken Primo'ya sesleniyorum. "Onu yakından izle," diye onu yönlendiriyorum. Primo çağrıya cevap verirken başıyla onaylıyor.

"Cross, geç kaldın."

"Yoldayım," diye onayladım. "Ben oraya varana kadar Holton'ı meşgul et." Aramayı sonlandırıyorum, telefonu hırpalanmış bir elle tutuyorum, kaslarım hala gergin.

O bir dikkat dağıtıcıdan daha fazlası; o benim mahvoluşumun özü.

Yenilenmiş bir amaçla, kararlılıkla Desolation şehir merkezindeki Butcher and Son'a doğru ilerliyorum. Pas, kurumuş kan gibi terk edilmiş et paketleme deposuna tırmanıyor. Audi'mi bırakıp depoya yaklaşıyorum, takım elbise ceketimin düğmelerini açıyorum ve arkamda kılıfında duran Ruger yarı otomatik tabancamı kontrol ediyorum.

Primo büyük rulo kapının yanında duruyor, kaygan saçları ana girişte alçakta asılı duran endüstriyel lambanın ışıltısını yakalıyor. Siyah bir takım elbise giyiyor, ancak takım elbisesi özel dikilmemiş ve dar omuzlarına çok büyük oturuyor.

Carpella ithalat işiyle bağlantım o. Üç yılını onu takip ederek, hareketlerini ve eylemlerini kataloglayarak geçirdim ve bir fırsat çıktığında bu şansı değerlendirdim.

Bir sıçan her zaman sıçandır. Primo, Carpella organizasyonunda bir sıçan ve benim için de bir sıçan olacak ama onu sadece bir iş için kullanmam gerekiyor, dönüştürmem değil. Sonra da izlerden kurtulmak için ondan kurtulacağım.

Holton da benim gibi eşit fırsatlara sahip bir oyuncu. Carpella askerlerinden birini dahil etmeye gerek kalmadan ona kendim de yaklaşabilirdim ama Carpellalar gibi bir suç ailesiyle uğraşırken bir arabulucuya sahip olmak en iyisidir. Primo Truva atının dizginlerini kapıdan geçirecek, Salvatore de kimsenin soru sormamasını ve çok yakından bakmamasını sağlayacak.

Depoya sessizce giriyoruz. Primo rulo kapıyı indirirken Holton'a bakıyorum.

"Demek deli olan sensin," diyor Holton beni dikkatle değerlendirerek.

Kendim için seçmediğim bir lakap olan bu unvan karşısında arka dişlerim sıkılıyor. Bir kartvizitim olmamasını, anonim kalabilmeyi ve radarın çok altında çalışabilmeyi tercih ederdim, ama dikkat çekmeden ve söylentiler olmadan benim kadar çok adam öldüremezsiniz.

"Ben işimi yaparım," diye karşılık veriyorum.

Eğlenen bir ses çıkarıyor. "İşin ne olduğunu anladın mı?" diye soruyor.

Omuzlarımı yuvarlıyorum. Sonra Primo'ya bakıyorum. "Siktirip gitmek için mi buradayız? Eğer öyleyse, başka-"

Holton elini kaldırdı. "Sadece neye ihtiyacım olduğunu açıkça anladığımı bilmem gerekiyor." Bana yaklaşıyor, elleri açıkta, silahsız. "Çabucak ölemez."

Holton Lavelli'nin güzel bir karısı var. Dedikodulara göre, karısı bir sevgili edinmiştir - Nick Carpella, olağanüstü gangster oyuncusu - ve Holton bu konuda hiçbir şey yapamaz.

Ölmek istemiyorsan Carpella'lardan birini vuramazsın. Bir hayalete ihtiyacın var.

Normalde her erkek bu işi kendisi yapmak ister, karısına dokunduğu için herifin sikini kesip adama yedirmek isterdi. Ama Holton bir iş adamı, hem de akıllı bir iş adamı. Primo aracılığıyla bir anlaşma yaptık.

Nick Carpella'nın gece kulüplerinden birinin tapusu için kanlı bir şekilde yok edilmesi.

Paraya ihtiyacım yok. Param var. Kendim de bir kulübe yatırım yapabilirim ama herhangi bir kulüp istemiyorum. Carpellalar çalmadan önce kardeşime ait olan kulübü istiyorum.

Holton tapuyu bir yıl önce satın aldı ve hala Carpellas'a aidat ödüyor - ancak anlaşmamızın bir parçası, ben perde arkasında işi yürütürken onun bu aidatları ödemeye devam etmesi olacak.

Dükkân açmam gerek ve Holton'ın intikam alması lazım.

Carpellas'ın yok edilmesinde çıkarım olduğu için, bu iyi sonuç veriyor.

Holton'a doğru bir adım atıyorum ve elimi uzatıyorum. "İşim bittiğinde cesedi teşhis edemeyecekler, bu yüzden üzerine bir isim etiketi yapıştıracağımdan emin olabilirsin."

Gözlerini kısıyor, ama sonra yüzünde yavaş bir gülümseme beliriyor. El sıkışmamı kabul ediyor. "O zaman anlaştık."

Evimin kapısından içeri girdiğimde saat gece yarısını geçmişti ve toplantıdan dolayı uykuyu düşünemeyecek kadar sarhoştum. Çalışma odama gidiyorum ve bir sürahi burbonun kapağını açıyorum.

Ev sessiz. Ürkütücü bir tedirginlik iliklerime kadar işliyor. Kız geldiğinden beri, adamlarıma işlerimizi yürütmek için arazideki misafir evini kullanmaya başlamalarını emrettim. Önceleri malikâne bilardo salonunun gürültüsüyle dolup taşardı ve planlar bu çalışma odasında yapılır, işler burada halledilirdi.

Ama bir grup sert bacaklı gangster ona bakarken kızın burada dolaşmasına izin veremezdim. Kimsenin ona dokunmadığından emin olmak için her zaman orospu çocuklarını izlerken asla düşünemezdim.

Bir highball bardağı dolduruyorum ve içimi yalayan alevleri söndürmek için uzun bir yudum alıyorum.

Cilt.

Sessizlik beni onun varlığından haberdar ediyor.

Damarlarıma ılık bir vızıltı girerken koridorlarda yürüyorum, eskiden portrelerin ve sanat eserlerinin asılı olduğu boş duvarların önünden geçiyorum. Anılar şeklindeki hayaletler bu eve musallat olmuş, ruhları zihnimde hapsolmuş. Kayyum her şeyi benim adıma taşıdığına, değerli eşyaların çoğunu kaldırttı ve depolama birimlerine yerleştirdim.

Başarısız olursam ve Carpellas ailemin evini ateşe verirse, o eşyalar korunur.

Ayrıca, sadece hatırlatıcının oyalanmasına izin verirseniz acı hissedebilirsiniz.

Net, özlü bir plana sahip olmak ve bunu uygulamak için dikkatinizin dağılmaması gerekir.

Kendi kanadıma doğru köşeyi dönüyorum ve durup onun odasının bulunduğu karanlık koridora bakıyorum. Göğsümün ortasındaki bir gerginlik beni onun kapısına doğru çekiyor ve daha iyi bir yargıya karşı, bu cehennem çekiciliğini takip ediyorum.

Diğer tarafta durup dinliyorum, nefes alışını duyabiliyor muyum

diye. Bundan sonra o da bu evde bir hayalet olacak.

Bu gece onun dansını izlemek içimdeki en karanlık, en ahlaksız parçalarla alay etmektir ve bu bir hataydı.

Çıldırıcı derecede baştan çıkarıcı. Vücudu günah işlemek için yaratılmış ve kırılmak için yalvarıyor. Acımı onun üzerinde uygulamak, soyunda var olmaması gereken güzelliği kirletmek istedim.

Ama ayartma, yıkıma sürükleyen aldatıcı bir yemdir.

Eğer arzularıma yenik düşer ve onun hayatını söndürürsem, elimde kanlı bir savaş olacak ve bu olamaz. Henüz olmaz.

Hayır, ona elimi sürmeden önce damarlarındaki iğrenç Carpella kanını akıtacağım.

DOKUN & TESLİM OL

MENEKŞE

Bu duvarlardan nefret ediyorum.

Günlerdir onlara bakıyorum. Hepsi aynı. Boş, sıkıcı, soğuk. Sanki Lucian evinin içini boşaltmış ve şimdi onunla ne yapacağını bilmiyor. Bu malikanede kişisel hiçbir şey yok, burada yaşayan adamın izi ya da hikayesi yok.

Burada ikamet ettiğinde.

Geçen hafta ortalıkta yoktu. Bu da beni biraz rahatlatmalı. En azından evlenmeye zorlandığım adamla vakit geçirmek zorunda değilim. Küçük merhametler.

Mannix benim gölgem oldu. Sessiz, düşünceli ve çok fazla bakan bir gölge. Sanırım bebek bakıcılığı işi ona verildiği için kızgın. Lucian'ın diğer adamları arka taraftaki misafirhaneye gelip giderken pencerelerden onları görebiliyorum. Bazen birkaçı ana eve giriyor ama Mannix onlara gitmeleri için emir yağıdırıyor.

Benimle konuşan tek kişi Nora. Yetişkin oğlu ve ailesi hakkında konuşuyor. Torunlarından. Bir kocası varmış ama yıllar önce kalp krizinden ölmüş. Dublin'de büyümüş, Lucian'ın ailesinin yanında çalışmak için buraya taşınmış, yani Lucian'ı hayatının çoğunda tanımış. Ama bana adam ya da örgütü hakkında hiçbir bilgi vermiyor. Yine de ben de sormuyorum. Bazı günler can sıkıntısı merak kılığına bürünüyor ve havuz odasından geçip evin onun tarafına doğru keşfe çıkmak istiyorum, ama sonra Nora'yla birlikte elbise provalarıyla meşgul oluyorum, hatta temizlik ve düzenleme işlerinde ona yardım ediyorum.

Gerçek mesleğinin ne olduğundan pek emin değilim. Bir hizmetçi ya da aşçı değil ama Lucian'ın ihtiyaçlarıyla ilgileniyor, kilerin dolu olduğundan ve personelin işlerini yaptığından emin oluyor. Bir tür ev yöneticisi gibi ama daha çok bir anne gibi. Sanırım ona benzer bir seviyede değer veriyor. Ondaki bahsederken sık sık toz yeşili gözlerinin hüznle dolduğunu görüyorum. O zaman suçluluk duygusunun ağırlığı üzerime çöküyor, her ne kadar - rasyonel olarak - suçlunun ben değil, kuruluşlar ve onların açgözlü savaşları olduğunu bilsem de.

Lucian bile.

Ailelerimizin günahlarını geleceğe taşımayı seçebilir ya da yeni bir yol belirleyebiliriz.

Lucian bir seçeneğim olduğunu iddia ediyor ama intikamını kendi elleriyle almaya karar verdiğinde benim seçeneğimi çaldı. Kendim için umutsuzca istediğim yol, onun nefreti tarafından yok edildi.

Bunlar geceleri uyanık yataırken düşündüğüm, keşke onunla yüzleşecek cesaretim olsaydı dediğim şeyler. Belki onu bir daha görürsem şansım olur.

düğün tarihinden önce.

Bu nedenle, onun huzurunda dans etmeme emrini, işkence seansı sırasında o anın sıcaklığıyla söylenmiş bir tehdit olarak kabul ettim. Belli ki beni kontrol edecek kadar ne yaptığımı umursamıyor ve bu nedenle benim *seçimim* istediğim zaman dans etmek.

Garip bir şekilde, beni neredeyse kırılana kadar dans etmeye zorladığı gecedan beri, hiçbir rutinimi gerçekleştiremedim. Yeterince geniş bir alan bulmak için evi dolaştım ve bir dans salonu buldum. Kapatılmış gibi görünen gerçek bir *dans salonu*. Tüm perdeler çekilmişti ve kumaş kaplı mobilyaların üzerine toz çökmüştü.

Çok yalvardıktan sonra Nora bana mutfakta tuttuğu modası geçmiş küçük radyoyu verdi. Onu salona kurdum ve halıları kaldırdım.

Hayatımda hep parmaklıklar vardı. Özünde, her zaman bir kafesin içindeydim. Bir suç ailesinde doğan bir kız çocuğunun hayatı prangalar ve sert kısıtlamalarla birlikte gelir.

Yine de her şeye rağmen bale beni bu bağlardan kurtardı.

Belki de saflık ya da inkâr, ölümden, suçtan ve kandan uzakta kendi hayatımı yaşayacağıma inanmak. Keşke o dünyayı hiç görmemiş olsaydım, keşke babam dans topluluğuna katılmama asla izin vermeseydi.

Varlığından bile haberdar olmadığınız bir şeyin yasını tutamazsınız.

Yine de sahnedeki son geceme dönmeden edemiyorum... Ne kadar yakındım... Lucian beni yaldızlı tuzağına düşürene kadar.

"Kahretsin," diye küfrediyorum *piruetim* düz düştüğünde. Kızgın bir nefes üflüyorum, alnımdaki saçları kaldırıyorum ve diz arkası kırışımı esnetmek için eğiliyorum.

Debussy'nin *Clair de Lune*'u odayı dolduruyor, sakın notalarıyla benimle alay ediyor. Odanın akustiği sesi yansıtmak için mükemmel. Şirkette Derik'e sunmak üzere hazırladığım bu rutini denemeden önce odaklanmama yardımcı olacağını düşünerek meditasyon yapmayı denedim.

Sinirlerimi yatıştırmak için yüksek sesle "Sadece stres" diyorum. Ama bahaneler üretmeye çalışsam da kendime yalan söylediğimi biliyorum. Hayatım boyunca baskı altında dans ettim. Annemin cenazesinin ertesi günü dans ettim. Kardeşimin ölüm yıldönümünde sahneye çıktım. Kutlamak için, yas tutmak için, yaşamak için dans ediyorum. Benim için nefes almak gibi.

Ve prima olmak için çabalamanın özü, zihnen ve bedenlen maruz kaldığınız ve üstesinden geldiğiniz strestir.

Rahatsız edici olan şu ki, Lucian için dans ederken hiç tereddüt etmedim. Bir kere bile. Rutin olmadan dans ettim. Bir adımdan diğerine geçerken düşünmedim. Öfke, korku ve tutku hareketlerimi körükledi ve damarlarımda saf sıcak adrenalin dolaştı.

Cinsel bir duyguydu.

Daha önce hiç bu kadar yoğun bir şey yaşamamıştım. Heyecan verici ve korkutucu. Ama en müstehcen şekilde özgürleştirici. Vücudumu eğittiğim her şeye meydan okuyarak

itaat et.

Şimdi, ne zaman hareket etmeye başlasam, gözlerinin üzerimde olduğunu, beni izlediğini, iliklerime kadar soyduğunu hissediyorum. Kaçırdığım her adımda ya da başarısız olduğum her dönüşte, onun zalim ve hesapçı gözlerinin beni odaya hapsettiğini hissedebiliyorum.

"Tanrım," diye fısıldıyorum. Ellerimi sallayarak parmaklarımı enseme birleştiriyorum ve nabzımın kulaklarımda ağır ağır attığını duyuyorum.

Lucian'ın adamlarından biri -sanırım Christoff- odanın dışındaki koridorda beliriyor ve ben de beceriksizce el sallıyorum. Tipik insan etkileşiminden mahrum kalmak bende bir kompleks yaratıyor.

Mannix'e doğru yürümeye başlamadan önce sadece bana selam verecek kadar durdu. Bu arada, kendisi her zaman kapının dışında gezinir. Mannix dans salonunu kullanmam fikrini onaylamadı ama patronundan öfkeli bir ziyaret almadığıma göre, sırrımı sakladığını varsayıyorum.

Mannix'le bir meseleyi tartıştıktan sonra, Christoff bu kez bana bakmadan odayı geçip gidiyor. İnledim, çileden çıktım. Sanki burada Nora dışındaki herkese benimle konuşmamaları, hatta bana *bakmamaları* emredilmiş gibi.

Babamın yaptıklarından dolayı çekeceğim cezanın bir başka seviyesi.

Bu düşünce göğsüme korkunç bir ağırla saldırıyor. Bazı günler onu aramak ve hayatımı nasıl bu kadar duygusuzca bir kenara bırakabildiğini öğrenmek istiyorum - ikimizi de tehlikeye atmak için kendi örgütünden nasıl çalabildiğini. Ama henüz bu konuşmaya hazır değilim. Sadece bunu düşünecek ve olayları yeniden gözden geçirecek zamanım olduktan sonra, babamın bana yardım edemeyeceğine karar verdim.

Kendime yardım etmenin bir yolunu bulmalıyım.

Ve şu anda dengemi bulmam gerekiyor. Diğer her şey bu merkezi odak noktasından kaynaklanıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve müziğin yumuşak notalarını dinliyorum, rahatlatıcı piyanonun nefesimi sakinleştirmesine izin veriyorum. Gözlerimi açıp ayaklarıma baktığımda garip bir melankoli kaplıyor içimi. Pointe ayakkabılarım geçen sabah dolabımdaydı.

Bir noktada Lucian yandaşlarından birine onları şirketteki dolabımdan alıp odama yerleştirmesini emretmiş olmalı. Ürkmem gerekirdi ama onları geri aldığım için memnunum.

Tutsağıma karşı küçük bir zafer.

Ayak parmaklarım kötü muamele yüzünden hâlâ şiş ve morarmış durumda ama onları sıkıca sarmak ve Nora'nın hazırladığı özel sabun işe yaradı. Acı beni dans etmekten alıkoymayacak. Asla. Lucian beni sadece kendisi için dans ettirme tehdidini unuttuğuna göre, kendim için dans etmem, kendime kim olduğumu hatırlatmam ve herhangi bir erkeğin -babamın ya da uygunsuz nişanlımın- beni kontrol etmesine izin vermemem gerekiyor.

Ben de öfkeme baş vuruyorum. İçimde çalkalanan o ateşe tutunuyorum ve yirmi dakikalık yoğun dansın ardından nihayet ritmimi buluyorum. Coşku göğsümde toplanıyor, kas hafızam her adımla senkronize oluyor. Dönüp kapıyı çerçeveleyen yüksek figürünü gördüğümde *brisé*'ye akıyorum.

Durmak için dönüyorum, kollarım başımın üzerinde kalırken saçlarım omzumu kesiyor.

Lucian'ın yüzünde karanlık köşeler ve buz gibi cereyanlar var, yoğun bir ifadeyle beni izliyor.

Onu smokin içinde görmek iki şey yapıyor: bana bu gece bir etkinliğe katılacağımızı hatırlatıyor -bu ana kadar unuttuğum bir şey- ve ciğerlerimdeki havayı durduruyor.

Bir canavar bu kadar güzel olmamalı.

Sanki gotik bir romanın sayfalarından fırlamış gibi görünen Lucian, uzun kuyruklu siyah bir smokin giyiyor. Belini geleneksel düğmeler yerine iki deri toka bağlıyor. Saçları düzgün bir şekilde yana yatırılmış, gözleri vahşi ve parlak mavi.

Kollarımı yavaşça indirirken kalbim göğsümde tekliyor, göğsüm yükselip alçalıyor. Bekliyorum.

Odaya girer ve Nora'nın telsizine doğru yürür. Telsizi kapatır ve omzunun üzerinden, "Yirmi dakika önce hazır olman gerekiyordu," der.

Meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum. "Ben gitmiyorum."

Aramızda sessizliğin hakim olduğu bir süre geçtikten sonra bana doğru döndü. "Bu bir rica değildi. Gidip elbiseni giy ve benimle fuayede buluş."

Kalbim gümbür gümbür atıyor, nefesimi ciğerlerimden çıkarıyor. "Korku sadece kaybedecek bir şeyin olduğunda işe yarar." Ondan kaçabilmek için kapıya doğru hızlı adımlarla yürümeye başladım.

"Kaybedecek başka bir şeyiniz olmadığını düşünüyorsanız çok safsınız.

Kaybedecek

her zaman kaybedecek daha çok şey vardır."

Sözlerini duymazdan gelerek daha hızlı yürüyorum ama bana yetişiyor ve kolumu elinde zincirliyor. "Ve eğer on dakika içinde hazır olmazsan, yemin ederim seni kendim giydireceğim ve nazik olmayacağım."

Boğazımdaki yumru yanarken onun ölümcül bakışlarını tutuyorum. Ölümüne ciddi. "Gülümsemeyeceğim," diyorum kendi şartlarımı öne sürerek. "Kimseyle konuşmayacağım ya da bu anlaşma cehennemden başka bir şeymiş gibi davranmayacağım."

Dolgun dudaklarında bir gülümseme titreşimi belirliyor. "Bu benim lehime."

"Ben de üzerimdekini giyiyorum," diye üsteliyorum, dik durarak. "Benim için diktirdiğin elbiseyi giymiyorum."

Beni tamamen döndürüyor, tehlikeli bakışları taytımın ve bol tişörtümün üzerinde geziniyor. Sonra elleriyle tişörtün yakasını kavırıyor ve sert bir iniltiyle tişörtü ortasından yırtıyor. Nefesim daralıyor, dudaklarımı birbirine bastırıyorum, ince sütyenimi örtme zahmetine girmiyorum.

"Böyle devam edersen," diyor, "giyecek kıyafetin kalmayacak. Sözümü yerine getirip geri kalan kıyafetlerini çıkarmayı bitirmeden önce git şu lanet elbiseyi giy."

Parmakları taytımın kemerinin altına giriyor ve oradaki malzemeyi uyarırcasına kavırıyor. Kaşları meydan okurcasına kalkıyor.

Sert göğsünü itiyorum ve ondan uzaklaşıyorum.

Öfke kaslarımı geriyor, parçalanmış gömleği çekip çıkarıyor ve yere fırlatıyorum, yarı çıplak ve öfkeli bir şekilde önünde duruyorum.

Etrafında dolaşmaya başladığımda, sütyenimin arka askısına yapıştı ve beni durdurdu. "Sonra, senin cezan hakkında konuşacağız." Sesi hırçın bir fısıltıya dönüşüyor ve çıplak tenimde bir ürperti dolaşıyor. "Sana bir direktif verdim ve sen bana açıkça itaatsizlik ettin."

Nabzım boğazımda düğümleniyor, hareketsiz duruyorum. Parmaklarının kayışın altından bedenimi dağladığı yerdeki ısı tenimi yakıyor ve aramızda bir akım oluşuyor, sıcak sürtünme omurgamı yukarı çekiyor.

"Bana pointe ayakkabılarımı *vermiştin*." Çenem sıkıca kenetlendi.

"Bu dans izni değildi," diye karşı çıkıyor. "Eğer sana bir şey verirsem, bu benim yararımadır."

"Ben öyle demedim-" Kelimelerimi ısııyorum, dudaklarımı yalıyorum. "Onlar zaten benim ayakkabılarımdı."

Gerginlik havayı kalınlaştırıyor. Sabrının azaldığını hissedebiliyorum. "Bana pişman olacağım bir şey yaptırmadan önce git."

"Pişmanlık, vicdan azabı duyabileceğin anlamına gelir," diyorum. "Şeytanın hiçbir şey hissedecek bir ruhu yoktur."

Ben uzaklaşırken parmakları sütyenimin kopçasını açıyor. Göğsümden fırlamadan önce giysiyi yakalamak için uzanıyorum.

"Bu doğru değil, *cailín beag*, şeytan zevk alır," diyor ve adımlarımın duraksamasına neden oluyor. "Ve bunu nasıl vereceğini biliyor."

Sözleri bir tehdit gibi geliyor ve kalçalarımın arasında istenmeyen bir sızıya neden oluyor. Kurtarabildiğim kadarıyla, odadan kaçarken kollarımı göğüslerimin üzerinde kavuşturuyorum. Nabzım atardamarlarımda güçlü bir şekilde atıyor ve karanlık koridorda ondan kurtulana kadar nefes almıyorum.

"Sana patronun mutlu olmayacağını söylemiştim," diyor Mannix. "Isır beni."

Koridorlardan odama doğru ilerlerken Mannix arkamda güvenli bir mesafe bırakıyor. Arkama baktığımda bakışlarını yere dikmiş, sanki çıplak popoma uzun süre bakarsa patronunun gazabına uğramaktan korkuyor.

Hayatım boyunca Lucian gibi erkeklerle birlikte oldum. Kuşkusuz hiçbir elbiselerimi yırtmaya cesaret edemedi ama bu, sinsî gözlerinde bunu yapma arzusunu görmediğim anlamına gelmiyordu.

O haydutların bana dokunmasını engellemek için her zaman babamın ve özellikle de amcamın bariyeri vardı. Lucian ailemin korumasını üzerimden tam anlamıyla kaldırmış olsa da, bana gerçekten zarar vermek gibi bir niyeti olduğuna inanmıyorum.

Bana ihtiyacı

var.

Yaşıyor.

Elde etmeye çalıştığı ittifakı güvence altına almak, ancak iki aydan kısa bir süre içinde düğüne tek parça halinde gelirim gerçekleşecek.

Yine de, yatak odasının kapısını arkamdan çarpıp yataktaki elbiseye bakarken kalbim göğüs zırhına şefkatle çarpıyor. Bu adamı tanımıyorum. Sınırlarını ya da sınırlarını bilmiyorum. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum... ve eğer örgütün içinde büyürken öğrendiğim bir şey varsa, o da düşmanı yenmek için onu tanımak gerektiğidir.

Eğer babamın bunu düzelterek güvenemiyorsam, o zaman Lucian'a evlilik sözleşmesi olmadan da istediğini elde etmesinin başka bir yolu olduğunu göstermeliyim.

Elbiseyi kaldırıyorum, dantelin altındaki ipeksi malzeme ışıpta parlıyor. Tamamen siyah dantel ve ipek, Lucian'ın siyah ruhuna uygun olduğundan şüpheleniyorum. Onu bir kenara koyuyorum ve beyaz bir kutu görüyorum. Omurgamı saran ihtiyatla paketi açıyorum ve yüklü bir nefes bırakıyorum.

Bir maske.

Geleneksel Venedik tarzında tasarlanan siyah maske, her iki gözü de çevreliyor, dantel ve minik mücevherlerle girdaplı bir desenle işlenmiş.

Maskeli baloya gidiyoruz.

Elbette Lucian nişanımız resmen ilan edilmeden önce dikkatleri üzerime çekmemden korkmuyor. Kimse benim kim olduğumu bilmeyecek. Bu gerçekten onun kalesinin dışında *davranıp davranamayacağımı* görmek için bir test.

İyi. Bu gece, benden korkmasına gerek olmadığını kanıtlayacağım. Babamın her zaman olmamı umduğu uysal küçük kız olacağım. O kadar fark edilmeyeceğim ki Lucian orada olduğumu bile unutacak.

O zaman geldiğimi görmez.

Aceleyle giyindikten sonra banyoyu yağmalıyorum ve uygulamak için pahalı bir makyaj malzemesi bulup saçımı gevşek bir şekilde topluyorum. Maskeyi taktıktan sonra, aynada kendimi değerlendirirken tıpkı bir bale prodüksiyonunda olduğu gibi kostümün içindeymişim gibi davranıyorum.

Güzel gibi sarmal merdivenlerden iniyorum ve Çirkin'i aşağıda bekliyor buluyorum.

Lucian şimdi bir maske takıyor. Bu basit ama zarif siyah maske yukarı doğru kanatlanarak şeytan boynuzları oluşturuyor. Armani giyen bir şeytan için mükemmel bir kostüm. Yine de hala Dr. Martens'lerini giyiyor, gotik takımına karşı meydan okuyan bir hareket.

Hâlâ zorla önlük giydirildiğim için öfkeliyim. Yüz hatlarımı sert bir bakışla donduruyorum ve beni süzerken maskenin arkasındaki mavi gözlerinin nasıl parladığını fark ettiğimde tepki vermiyorum. Yine de bu adamın görüntüsü kalp atışlarımda felaket bir etki yaratıyor.

Kendimi ondan biraz uzağa yerleştirdim, fuayede onunla buluşmayı reddettim. Çocukça belki. Ama kendimi tamamen teslim edemem. Ne kadar önemsiz olursa olsun, kendi küçük savaşlarımı kazanmalıyım.

Bana ulaşmak için gerekli adımları atıyor ve siyah kadife bir kutu çıkarıyor. Bir cebinin iç tarafına gizlice tutturulmuş, pençe şeklinde ve kemikten yapılmış bıçağını fark etmeden edemiyorum. Ne tür olduğundan, insan mı yoksa hayvan mı olduğundan emin değilim. İkisi de beni şaşırtmazdı.

Silahını nerede sakladığını merak ediyorum.

"Arkanı dön." Komutu yumuşak ama ölümcül bir ritimle veriyor ve bu ritim canlı bir tele dokunmak gibi tenimde dolaşıyor.

İltifat yok. Sahte iltifat yok. Bu gerçek bir nişan değil. En azından bu anlamaya doğrudan dürüstlükten başka bir şeyle yaklaşmamasını takdir ediyorum.

Sırtımı ona veriyorum ve o da gevşek saç tutamlarını kenara kaydırıyor, nasırlı parmakları sürtünmeyle tenimi yakıyor, damarlarıma istenmeyen bir sıcaklık gönderiyor.

Ancak nesne köprücük kemiğimin üzerine hiç yerleşmiyor. Kafam karışmış bir halde arkamı döndüğümde mücevher kutusunu girişteki masanın üzerine koyduğunu görüyorum.

Bakışları vücudumda onaylarcasına geziniyor. "Buna gerek yok," diyor.

Bunu bir iltifat olarak mı almalıyım bilmiyorum ama başımı eğiyorum, yüz ifademdeki herhangi bir değişikliği görmesine izin vermiyorum. Sonra bakışlarını yüzüğü takmadığım elime doğru takip ediyorum.

"Kimsenin nişandan haberi yok," diyorum açıklama olarak.

Sert bir onaylamama sesi çıkarır. "Döndüğümüzde, bundan sonra her gün parmağında kalacak."

Bir yanıt vermeyeceğim. Henüz ne yapacağıma karar vermedim ve sadece bu geceyi atlatmaya odaklanmam gerekiyor.

Mannix antrede belirttiğinde Lucian kapıyı açması için bir kez başıyla işaret ediyor. İçeri girmek üzereydim ama Lucian bileğimi yakaladı. Beni kendine doğru çekerek çenemi parmağıyla başparmağı arasında sıkıca kavırıyor ve yüzümü kendisine doğru eğiyor. Dokunduğu yer tenimi yakıyor.

"Bu senin tek uyarın olacak." Yüz hatları çelikten oyulmuş ve gözleriyle karşılaşmamaya çalışırken çenesindeki beyaz yara izine odaklanıyorum. "Olay çıkarma."

Boğazımı pıhtılaştıran kalınlığa karşı yutkunuyorum. "Daha sonra da cezalandırılacak mıyım? Ne olursa olsun?"

Gizleme çabasına rağmen dudakları eğlenerek seğiriyor. "Ben boş tehditler savurmam, *Cailín Beag*."

Bu tehditkâr açıklamayla, parlak siyah bir Audi spor arabaya ve duvarlarının dışındaki dünyanın bilinmezliğine yönlendirildim.

HORNS & WINGS

LUCIAN

Akşam, ametist ve çivit mavisi tonlarıyla geceye karışıyor. Şehrin kulelerini ve ışıklarını geride bırakırken, yaklaşan bir fırtınanın tehdidi olan mürekkep gibi koyu lekeler gökyüzünün genişliğini dağıtıyor.

Vites topuzuna uzanıyorum ve bir virajı dönerken vites küçültüyorum, motor güçle kükrüyor. Elimi vites koluna sıkıca tutuyorum, onun yakınlığının çok farkındayım. Her vites değiştirdiğimde bakışlarım elbisesine, straplez korsajın üstündeki çıplak tene kayıyor. Küçük göğüslerinin kabarıklığına. Köprücük kemiğinin arasındaki seksi çukurluk.

Tekrar vites değiştiriyorum, hedefimize daha hızlı ulaşmak için hızlanıyorum.

Arabanın sınırlı alanı çok dar. Lavanta kokusu ve ayırt edilemeyen başka bir tatlı nota kafamı dolduruyor ve düşüncelerimi bozuyor.

Gökyüzü kadar mor.

Ona bu kadar yakinken karanlık fikirler zihnimi istila ediyor. Tek başıma. Dantelli elbisesini yırtıp altındaki vücudunu keşfediyorum. Elimi ince boğazına dolamak ve nabzının avucumda attığını hissetmek, geniş kehribar gözlerinin korku ve şehvetle dolu olduğunu görmek. Ayağım pedala sertçe basıyor ve elinin nasıl tutamağa gittiğini fark ediyorum. Kalp atışlarının hızlandığını, kalçalarının birbirine kenetlendiğini hayal ediyorum... ve şükürler olsun

Erasto malikanesi
göründüğünde. "Nereye
gidiyoruz?"

Ayrıldığımızdan beri ilk kez konuşuyor.

Dev pirinç kapının önünde duruyorum ve camı indiriyorum. Kameraya bir bakış atarak smokinimdeki altın kuzgun iğnesini gösteriyorum ve kapı gürültüyle açılmaya başlıyor. Çekiyorum ve yemyeşil, etrafı saran araba yoluna giriyorum. Gösterişli peyzajın ortasında bir çeşme bembeyaz parlıyor.

Arabayı boşa alırken kapının kolunu tutuyorum ve "Bu gece burada ne görürsen gör, korktuğunu belli etme" diyorum. Sonra ona baktım. "Korkuyla beslenirler."

Elleri emniyet kemerinin tokasını kavırıyor, sanki kaçmak mı yoksa bağlı kalmak mı istediğinden emin değil gibi. Kapıyı açıp anahtarlığımı valeyeye uzatırken neredeyse gülümseyeceğim.

Arabasının kapısı açıldı ve ona elimi uzatmak için ikinci valenin önüne geçtim. Hakkını vermeliyim ki elini benimkinin içine sokarken hiç titremedi.

Zengin tuğla konağın ön kapısında bir mafya askeri tarafından karşılandım. Kapıları ardına kadar açmadan önce onaylayan bir baş hareketiyle yakamdaki iğneyi not ediyor. Onun koluna girip bizi müziğin ve seslerin kakofonisine doğru götürüyorum.

Siyah mumlar loş koridorda sıralanıyor. Duvarları kaplayan siyah keten örtüler, konukları bilinmeyen gizemiyle örtmek ve onlara yol göstermek için tasarlanmış bir duyusal yoksunluk

Ana balo salonuna doğru.

Balo salonuna girdiğimizde, alan yüksek tonozlu tavanları ve aşırı lüksüyle etrafımızda açılıyor. Tüm alan beyaz-altın ve siyah renklerle bezenmiş. Fıçılar - ya da şarap fıçıları - ana özelliktir ve her yerde sergilenir. Ortada Amontillado şarabı akan bir fiskeye duruyor ve duvarları antika Venedik maskeleri ve Karnaval resimleri süslüyor.

Sağ tarafımızdaki karşılama masasında etkinliğin başlığıyla süslenmiş mat siyah zarflar bulunuyor: *Fıçı Maskeli Balosu*.

"Lucian, lütfen bana nerede olduğumuzu söyle."

Adımı ilk kez söylüyor ve bu bana bir şeyler hissettiriyor. Yumuşak sesi beni etkiliyor.

Üzerinde adımın yazılı olduğu zarfı seçiyorum ve onun dikkatinin oymaya yoğunlaştığının farkındayım. "Etkinliğin adı Fıçı Maskeli Balosu," diye yanıtlıyorum sorusunu, zarfı iç cebime sokarken. "Venedik mafyası tarafından her yıl Desolation'ın en iyi suçluları için düzenleniyor. Subaylar galası gibi ama kötüler için."

Servis masasından iki kadeh kırmızı şarap alıp birini ona uzatıyorum ve balkondaki daha az kalabalık bölüme yönlendiriyorum. Buraya kaynaşmaya gelmedim. Buraya Harabe'den gelen zarf için geldim.

Harabe, Desolation'daki farklı suç örgütlerini birbirine bağlayarak faaliyet göstermektedir. Her yıl, bu etkinliğin ev sahibi bu bağlantılardan birinde rol oynar. İyi insanlar, yapılmış adamlar arasında hisse senedi gibi alınıp satılır.

Suç patronları bunu geniş bir aile arasındaki kayırmacılık olarak düşünmekten ziyade gerçekte ne olduğunu düşünmeyi severler: kayırmacılık.

Her iki durumda da, mazlumlara yükselme şansı ve patronlara da onları borçlandırma fırsatı verir.

Bu şehrin vampirlerinin beslendiği kan.

Hedefime ulaşmadan önce, söz konusu hostes yolumun önüne çıkıyor. "Lucian Cross," diyor, altın maskesinin altında kocaman ve beyaz bir gülümseme. "Görüyorum ki bu gece şeytan sizsiniz. Ne kadar da uygun." Cam gibi gözleri beni boydan boya izliyor. "Bize katılabildiğine sevindim."

Gülümsemesine karşılık vermesem de başımla onaylıyorum. "Elbette, Elenore. Etkinliğinize davet edildiğim için her zaman minnettarım."

Gülüştü cafcacflı ve alaycı, ancak hakaret bana yönelik değil. Elenore Erasto, merhum Veneta patronunun dul eşi. Bu etkinlik aslında ona aitti ve Elenore çekincelerine rağmen onun onuruna devam ettirdi.

Oğlu Dominic bir yıl önce reşit olduğunda aile şirketinin kontrolünü ele geçirdi. Birkaç yıl boyunca New York Venedik mafyasının başında bir vaftiz annesi ya da mafya metresi olan Elenore vardı. Cinsiyeti yüzünden onu hafife alanların sayısı azımsanmayacak kadar çoktu. Ve onu hafife almaya devam etmelerine izin verdiğini söylemek daha da büyük bir eksiklik.

Oğlunu paravan olarak kullanan Elenore'un imparatorluğunu hâlâ zalim ve acımasız, manikürlü bir yumrukla yönettiğine inanıyorum.

Bilmeliydim, kocasını öldürmesi için görevlendirdiği kişi bendim.

Sarışın başı eğilir. "Lütfen Lucian. Sen daha iyi bilirsin. Bana Ellie de." Dikkati dağılıyor ve omzumun üzerinden bakıp el sallıyor. "İşte Dominic. Bu yıl çok başarılı oldu Lucian. Siz ikiniz bir ara gerçekten konuşmalısınız." Dominic annesinin jestine kaba bir gülümsemeyle karşılık verince dönüp bakıyorum, Sonra başını eğerek beni onaylıyor. Boyu 1.80'i aşıyor ve koyu renk yüz hatlarıyla on sekiz yaşından daha olgun görünüyor.

Elenore'a "Bunu yakında gerçekleştirmeye çalışacağım," diyorum.

Dikkatini tekrar bize verdiğinde, avını sezmiş bir akbaba gibi koluma sarılmış kızı hedef alıyor. "Peki bu güzel büyücü kim olabilir?"

Sinirlerim tepeme çıktı. Kızın önemini küçümsemekten daha iyisini biliyorum. Elenore beni anlayacaktır. Ama Venedik mafyasına da henüz anlaşılmam hakkında ipucu veremem.

"Violet bu geceki randevum," diyorum. "Bir dansçı ile..." Mesleğini bilmiyormuş gibi davranıyorum, kasıtlı olarak onu herhangi bir unutulabilir randevu gibi gösteriyorum. Elini kolumun altından tutuyorum.

İşaretimi hissedenden Violet konuşuyor. "New York Bale Topluluğu," diyor havalı ve umursamaz bir sesle, ardından gelen sessizliği güzel bir gülümsemeyle noktalıyor.

Elenore onun koluna şefkatle dokunuyor. "Bir balet. Ne kadar etkileyici." Bir süre inceledikten sonra yoluna devam etmeye karar veriyor. "Umarım ikiniz de akşamın ve *tüm* şenliklerin tadını çıkarırsınız." Bana göz kırparak bir sonraki konuşma ya da kurbanına doğru yola koyuldu.

"İyi iş çıkardın," diyorum, onu uzaklaştırırken bileğinde kalbinin düzensiz nabzını hissediyorum.

"Ne yaptığımdan ya da neden yaptığımdan emin değilim."

Cam balkon kapılarını itiyoruz ve onu bitki örtüsü ve mahremiyete yardımcı olmak için bir su özelliği ile çevrili özel bir alana götürüyorum.

Korkulukların üzerinden ay ışığı ve yıldızların aydınlattığı gece vakti malikâneye bakıyor. Büyük ağaçlar ve İtalyan çalıları malikâneyi Venedik'teki bir bahçeden koparıp buraya, Issızlık'ın eteklerine taşınmış gibi gösteriyor.

Orada dururken, teni ay ışığıyla parlarken, siyah elbisesi ışınları yakalayıp bir yıldız denizi gibi görünürken, başka bir çağdan buraya taşınmış bir İtalyan tanrıçası da olabilirdi.

Başımı sert ve azarlayıcı bir şekilde sallıyorum. Bu etkinliklere gelmekten, zaman harcamaktan ve sahte gülümsemeler takınmaktan nefret ediyorum. Kafamı karıştırıyor.

Onun yanında durarak taş parmaklığı kavırıyorum. "*Veneta* mafyası ya da Venedik mafyası New York'ta dükkân açtığında, Don biraz eksantrikti," diyorum ona. "Dürüst olmak gerekirse, kimse yüzüne karşı söylemese *de* deliydi. Edgar Allen Poe'nun eserlerine takıntılıydı ve yeni Amerikan mafyasının şerefine Fıçı Maskeli Balosu'nu yarattı.

Poe'ya olan takıntısını ve Venedik mirasını, Karnaval sevgisini birleştirerek." Ona baktım. "*Amontillado Fıçısı*'nı hiç okudun mu?"

Başını sallıyor, dikkati şimdi bana, yakama iğnelenmiş altın kuzguna yönelmiş durumda. En azından Poe ile bağlantı kurdu.

Alaycı bir ses çıkardım. "Muhtemelen en iyisi bu." Dudaklarını yalıyor. "Anlat bana."

Kehribar rengi gözlerinde parlayan merak damarlarımda sıcak bir kor oluşturuyor. Şaraptan bir yudum alıp aramızdaki balkon demirine koyuyorum, bir bariyer.

"Erasto her yıl maskeli balo düzenler ve *Veneta mafyası Cosa Nostra* ile müttefik olduğu için üyelerini baloya katılmaya ve yanlarında bir misafir, bir hain, bir düşman ya da kendilerine yanlış yapan birini getirmeye davet ederdi. Balo sırasında hainler tabiri caizse 'maskeleri düşürülürdü'. Balo, mafyanın düşmanlarını topluca cezbetmek için bir maskaralık olarak kullanılır, ardından onları zincire vurulup ölüme terk edildikleri aşağıdaki bir zindana götürürdü. Tıpkı Poe'nun hikayesindeki Fortunato gibi canlı canlı gömüldüler."

Yüzünde dehşete kapılmış bir ifade belirliyor. "Aman Tanrım. Bu..."

"Delilik," diye arz ettim, tamamen ona doğru dönerek. Elenore'un kocasının ortadan kaldırılmasını istemesinin nedenlerinden biri de buydu. İmparatorluğu yerin dibine batırıyor, düşmanlar ediniyor, geçim kaynaklarını ve hayatlarını riske atıyordu.

Kaza gibi görünmesini sağladığım gizli bir iş.

Bir Don'u öldürüp yaşayamazsın. Çoğu yaşayamaz. Ama imparatorluğu gerçekten yöneten kadın tarafından işe alındığınızda, istisnalar olur.

"Şöyle diyelim, kimse mafya gibi maskeli balo yapamaz," diyorum şarabımı elime alarak.

Gözleri maskenin ardında genişliyor ve benden bir adım uzaklaşıyor. "Beni buraya sen getirdin. Ben senin misafirininim." Eli kalbinin üzerindeki mürekkepli serçeye gidiyor.

Alışkanlıktan mı? Rahatlık arayışından mı? Birdenbire dövmeli kuşu merak etmekten öte, kurduğu bağlantıyı görünce neredeyse kahkahalarla güleceğim.

Keşke Carpella sorunumdan kurtulmak bu kadar basit olsaydı.

Geri çekilmeye devam ediyor, ben de ona doğru ilerliyorum.

"Beni... canlı canlı gömmeyi mi planlıyorsun?" Seni ay ışığından daha solgun.

Korkusunu bastırmaya karar vermeden önce içindeki dehşetin bir süre daha devam etmesine izin veriyorum. "Bu gelenek Venedikli Don ile birlikte öldü, *Cailin Beag*," diye onu temin ediyorum. "Maskeli balo artık tamamen eğlence ve oyundan ibaret, Elenore kontrolü ele aldığı anda Karnaval'ın daha tarihsel bir temsiline büründü." Sırtı tuğla duvara çarpıyor ve onu içeri hapsedmek çok cazip geliyor. "Benden korkmanı gerektirecek bir şey yok. En azından bu gece."

Nefes alış verişini yoğunlaşıyor, maskenin arkasından hızlı hızlı göz kırpmıyor. O kadar yakınım ki, bir santim daha yaklaşısam göğüsleri göğsümü sıyrarak, küçük bedeninin sıcaklığı etimi kavuracak. Bakışlarım onun üzerinde gezinirken, bu müstehcen ihtimal karşısında sikim zonkluyor.

Elleri sert bir şeye tutunmak istiyor ve sağındaki parmaklığı kavırıyor. "O zaman beni neden buraya getirdin Lucian?"

Adımı söylediğini duymak, çılgılık atmasını istememe neden oluyor.

Alev alev yanan ciğerlerimden yüklü bir nefes bırakarak onun işkence kokusunu içime çekiyorum ve bir elimi çenemde gezdirerek amacımı hatırlatan küçük yara izini hissediyorum.

"Düğünden önce nasıl davranacağını görmek için," diye basitçe cevap veriyorum, ancak birden fazla nedenim var.

Bencilce ve belki biraz da mazoşistçe, onu o elbisenin içinde görmek istedim.

Geceyi ondan koparmadan ve boynuna dolamadan geçirip geçiremeyeceğimi görmek istedim.

"Nasıl davrandığımı," diye tekrarlıyor, bakışları daralmış.

"Bu ittifak babana bağlı olduğu kadar," diyorum maskemi düzelterek, "büyük ölçüde sana da bağlı. Ne tür bir dikkat çekeceğinize. Evliliği nasıl savunacağına. Güçlü bir suç ailesiyle ittifak yapıyorum. Herkes bunu istemeyecektir. Bazıları bunun gerçekleşmesini engellemek için bir zayıflık, bir bahane arayacaktır. Farklı suç örgütlerinin üyelerini bir düğüne davet edip bunun bir katliama dönüşmesini sağlayamam."

Dudaklarını yalayarak bakışlarımı ağzına çekiyor. "Bunun nihai amacınıza hizmet edeceğini düşünüyorum."

Çenem geriliyor, parmaklarım acı vermek için ağrıyor ve elimi zorla başının yanına, tuğlanın üzerine koyuyorum. Cesur ve hızlı hamlemden geri çekiliyor.

"Hiçbir şey bana tüm ailenin kan kaybından ölmesini izlemekten daha büyük bir zevk veremez, ama-" "-İntikamımı sadece ellerimle alacağım."

Vücudunun gerildiğini hissedebiliyorum. "Peki sen intikamını aldıktan sonra bana ne olacak?" diye soruyor, gözleri gözlerimin içine bakıyor.

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. Yıllardır sadece tek bir şeyi, tek bir sonucu takıntı haline getirmiştım ve sonrasında ne olacağını hiç düşünmemiştim. Bakışlarım onun üzerinde geziniyor, iri gözlerini, dolgun ağzını, küçük göğüslerini, ruhani güzelliğini inceliyorum ama dış görünüşünün altında derimin altına işleyen başka bir şey, fark edilemeyen bir şey var.

Yanıt vermeyişim karşısında sertçe yutkunuyor. "Babama ettiğin yemini duydum, senin elinden bana zarar gelmeyeceğine dair." Göğsü yükseliyor, bana sürtünüyor ve etimi yalayan bir ateş filizi gönderiyor. "Başka birinden mi gelecek?"

Belki de çoğu insanın sormaya korktuğu şeyleri cesurca öğrenmek istemesi ya da ay ışığının tenini yıkayarak onu düşmüş bir melek gibi göstermesi. Ama o anda, onu tahtadaki bir satranç taşından başka bir şey olarak görüyorum.

İzin almadan elim çenesine dokunuyor. Başparmağımı çenesine bastırıyorum ve yüzünü yukarı kaldırıyorum. "Benim için hiçbir boşluk yok," diyorum ona. "Senin canını almayacağım *Cailin Beag* ve kimsenin almasına da izin vermeyeceğim. Sana söz veriyorum."

Ona neden bu sözü verdiğimi bilmiyorum. O benim düşmanım. Ona hiçbir şey borçlu değilim, özellikle de sözümü. Yine de bana bakışı, o kehribar gözleri iliklerime kadar işliyor, başka seçeneğim yok.

Gözlerini kırıştırarak görüşünü netleştiriyor ve cevabımı kabul ederek başını sallıyor. Onu güçlkle serbest bırakıyorum. "Şimdi ne yapacağız?" diye soruyor.

Bakışlarımı ondan ayırıp camdan balo salonuna bakıyorum. "Diğerleri maskeli baloda ne yapar?"

"İntikam peşinde olmayan diğerleri mi?" Neredeyse gülümsüyorum.

"Aynen öyle."

"Bence eğlenmeye çalışıyorlar, Lucian."

Ona kendi eğlencemi göstermekten kaçınarak dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. "Göster bana."

Kara kaşları birbirine yaklaşıyor. "Nasıl?"

"Bu karanlık dünya bizim, *Cailin Beag*. Cinayete meyilli Venedikli züppeler bir yana, İtalyan maskeli balolarının sefahatinin tadını çıkarmak da var. Düşmanlarına işkence etmedikleri zamanlarda, sevgilileriyle zevkten dört köşe oluyorlar."

Beni o çok büyük, çekici gözleriyle yakalıyor, onu test edebileceğimden daha fazla test ediyor.

"Bu da demek oluyor ki artık sevgili olmalıyız, değil mi?" diye soruyor, nefes alış verişinde bir aksama. "Yani, benim işkencemden zevk aldığına göre."

Bir elimi tuğlaya yapıştırırken diğer elimi gülümsememi örtmek için ağzıma götürüyorum. "Hayır, küçük kız. Seni sevgilim yapsaydım, vücudunun hiçbir şüphesi olmazdı."

Gözleri gözlerimi tutuyor, nefesi göğsünde durmuş, sanki tehdidimi gerçekleştirmemi bekliyor. Aramızda elektrikli bir endişe dalgası dalgalanıyor ve bu oyunun bu gece çok tehlikeli olduğuna karar veriyorum.

Kontrolüm şimdiden test ediliyor. "Ne yapmak istiyorsun?" Talep ediyorum.

Ağır bakışları benim acımasız bakışlarımda boğuluyor, dişleri dolgun alt dudağına gömülüyor ve ben tüm mantığımı kaybettiğim anda, içerideki kalabalığı izlemek için başını çeviriyor.

"Dans," diye nefes alıyor. "Balo salonuna girdiğimizden beri onları dans ederken izliyorum."

Verdiği yanıt o kadar masum ki buna gülümsüyorum. Ben hassas bir adam değilim. Kötü niyetliyim ve onun ailesini yok etmeye kararlıyım ve intikamıma o kadar uzun zamandır yatırım yaptım ki, başka bir insan ruhunu memnun etmeyi umursadığımdan şüpheliyim.

Ama kabulü sıcak bir kırbaçla etrafımı sarıyor ve bir şekilde, onun soyunu sona erdirmeye ihtiyacına karşı, ona bir anlık zevk verme arzusu ruhumun siyah örtüsünü yırtıyor.

Elimi çekingen bir şekilde esneterek parmaklarım onunkine değişiyor. Elimini onunkinin içine kaydırduğımda geri çekilmiyor. Bu kadar narin ve kırılgan hissetmesi beni endişelendiriyor. O bir

meleğimi şeytanıma. "Kostümünle ilgili bir hata yaptım," diyorum onu dans pistine götürürken. "Sana kanatlar vermeliydim."

SINNER & SAINT

MENEKŞE

Kemanların melodik ılığı tertemiz, gotik balo salonunu sarıyor. Müzik tenimin altına süzülüyor, bir parmağın baştan çıkarıcı kıvrımıyla beni çağırıyor. Ama tüm o maskeli yüzler ve dikkatli gözler -meraklı, yargılayan, szen- bana uygunsuz bir saldırı gibi geliyor.

Solumdaki adamla ilgili ekincelerime rağmen, dans eden kalabalığın arasında bana rehberlik ederken Lucian'ın eline yapışıyorum, bakışlarım onun güçlü, özel dikilmiş arka tarafına odaklanıyor. Yüzünü bana döndüğünde, şeytan boynuzlu maskesi onu daha da heybetli kılıyor, sanki teşhir ediliyormuşum gibi hissediyorum.

Tedirginliğimi hissetmiş gibi görünüyor ve dudaklarında ender rastlanan bir gülümseme beliriyor. "Sahne de dans ediyorsun," diyor, bu ifade daha çok bir suçlamaydı.

Boğazımdaki boş ağırıyı yutuyorum. "Kendim için dans ediyorum." *Kardeşim için dans ediyorum.* "Seyirciler için değil." Yine etrafımdaki insanlara bakıyorum. *Suçlular. Katiller.*

Elini boynumda gezdiriyor, başparmağını çenemin altına bastırarak yüzümü kendisine doğru çeviriyor. "O zaman burada kimse yok." Eli uzun süre kalıyor, dokunuşu etime sıcak bir sürtünme gibi geliyor.

Sözleri midemde bir karışıklık düğümü oluşturuyor. Bir an beni tehdit ediyor, bir an sonra bu yoğun duyguları harekete geçiriyor ve ben sağlıklı düşünemiyorum. Lucian elimi kaldırıyor ve beni vals yapmaya yönlendiriyor. Yıllardır bu dansı yapmamış olsam da adımları biliyorum. Yine de Lucian'la dans etmek...

Bu andan önce hiç det yapmamıştım.

Her şey çok iğ.

Benden çok daha uzun, benden çok daha iri; kolum ancak omzuna ulaşacak kadar uzuyor. Ama her nasılsa, ona ve kollarına mükemmel bir şekilde sığıyorum.

Tüm deneyim ruhani. Kostümler. Müzik. Ambiyans. Tarih ve bu yerde daha önce yaşanmış tüm karanlık ve ahlaksız şeyler. Kendimi başka bir dünyaya sürüklenmiş gibi hissediyorum ve gözlerimi kapatıp sadece şimdi ve burayı düşünürsem, alındığımı ve bir nişana zorlandığımı neredeyse unutabilirim.

Onun da aynı derecede karanlık ve ahlaksız olduğunu.

Ancak unutmak bana ve aileme hakaret olur ve bedenim onun kucağında kaskatı kesilir.

"Rahatla," diye ısrar ediyor.

Nefes alışıımı yavaşlatmaya çalışıyorum, gğşm endişeyle çırpınıyor. "Bu gerçek değil."

Omzu dokunuşumun altında sertleşiyor. "Peki gerçek olan ne?" diye soruyor, ses tonunda üstü örtülü bir tehlike var. "Hayatının geri kalanını onunla, tamamen sefil bir şekilde geçirmeye karar vermeden önce bilgisiz bir çocuğun seni arka koltukta hissetmesi mi? Vücudun istismara boyun eğmeden ve işe yaramaz kabul edilmeden önce belki de önümüzdeki beş yıl boyunca dans etmek mi?" Eli elimi sıkıca kavlıyor, Ege mavisi gözleri ışıltılı avizelerin altında parlıyor. "Söyle bana prenses. Hangi gerçek hayatı yaşamayı bekliyordun?"

Ağzım kuruyor. Dokunduğu yerler cildimi çok hassaslaştırıyor. Alevler önlüğün altından tenimi yalıyor ve yemin ederim bu odadaki herkes bir cevap beklentisiyle bana bakıyor.

Neden bu kadar öfkeli olduğu, nasıl bir anda bir uçtan diğerine geçebildiği hakkında hiçbir fikrim yok ama tehditkâr sözleri beni neredeyse hoş karşıladığımı sayıklamadan uyandırıyor.

"Gitmek istiyorum." Sesim titriyor ama sinirlerimi güçlendirmek için titrek bir nefes alıyorum. "*Şimdi.*"

Sert bir nefes bırakıyor. "İstedğini elde ettiğin günler geride kaldı." Müzik tempo değiştirirken beni göğsüne doğru çekiyor. Yavaş, hipnotik bir ritim odanın içinde süzülüyor.

Ona olay çıkarmayacağımı söyledim. Ama göğsümde panik oluşmaya başladı. Sanki bir tepki almak, ne yapacağımı görmek için bilerek beni yemliyor.

Zehirli sözcüklerin aramızda kaybolmasına izin vererek omuzlarımı gevşetiyorum ve kaslarımı gevşeterek vücudumun onunkiyle birleşmesine izin veriyorum. Göğsündeki ve kollarındaki her sert, bükülmüş düzlemi, her tonlanmış ve boyun eğmeyen kası hissediyorum. Nefes alışının nasıl sığlaştığının, elinin belimdeki elbisemi nasıl yumrukladığının son derece farkındayım.

Birdenbire, kendimi ona teslim ederek, dinamik değişmiş gibi oldu. Liderlik etmesine izin vermek saldırısını durdurdu.

Kontrol onda mı yoksa bende mi?

Yüzüne baktığımda çenesindeki bir kas kıpırdıyor. Bana bakıyor, ifadesi maske tarafından gizlenmiş ve okunması imkansız.

Müzikle birlikte zaman da yavaşlıyor sanki. Bedenlerimiz senkronize, zar zor hareket ediyor, her sallanış ve salınış aramızdaki sıcak sürtünmeyle artıyor. Hava elle tutulur, paylaşılan her nefes bir meydan okuma, bir cesaret, daha da yakınlaşmak için.

Daha önce hiç bu kadar içgüdüsel bir tepki yaşamamıştım ve biliyorum ki bunu bir daha asla yaşayamayabilirim.

İkimiz de bu soruya cevap veremeden şarkı bitiyor ve Elenore'un sesi gerginliği bozuyor. Yaklaşan bir etkinliği duyururken Lucian'ın bakışları ve kolları üzerimde kilitli kalıyor. Gözleri ağzımı yutarken onun sözlerini anlayamıyorum.

Bir an sonra beni bırakıyor ve aramıza sert bir mesafe koyuyor. "Gidelim," diyor, dişlerini sıkarak verdiği bir emir.

Eli bileğimi sarıyor. Gelinlik ve smokin kalabalığının arasından bir yol açarak beni de peşinden sürüklüyor. Balo salonundan girdiğimiz yerden diğer tarafa çıkıyoruz ve Lucian beni dar bir koridorda durmaksızın sürüklemeye devam ediyor.

"Beni nereye götürüyorsun?" Cevap vermeyince uzaklaşmaya çalışıyorum. "Lucian, dur."

Adını kullanınca tepki verdi. Durdu ve bana doğru döndü, gözleri parlıyordu. Eli hâlâ bileğiminde, sanki kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibi bana bakıyor. Nabızı boynuna yayılıyor ve bakışlarımı gölgeli siyah kafatasına çekiyor.

Onunla ilgili her şey karanlık ve tehlikeli ve sessizliği öfkeli sözlerinden daha korkunç.

Hâlâ beni tuttuğunu fark eder gibi oldu ve bileğimi bırakarak beni serbest bıraktı. "Organizasyonların davetli misafirlerine ne yapacağını söylediğimi hatırlıyor musun?"

Ani daralmayı aşmak için boğazımı yutkunmaya zorluyorum. "Evet."

Manşetlerini çekiştirerek smokininin kollarını yerleştiriyor. Daha önce sarsıldığı her halinden belli olan adam her geçen saniye daha sakinleşiyor. "Size tüm olayı göstermek istiyorum," diyor. "Burası benim dünyam ama senin de dünyanın. Eğer evleneceksek, bunu kabul etmenin zamanı geldi."

Bu adamın karşısında dururken kendimi cesur hissetmiyorum, zalim ve umursamaz tavrı aramızda soğuk bir cephe oluşturuyor. Babamın parmağını kesti; başka aşağılık şeyler de yaptığından şüphem yok, muhtemelen çok daha kötülerini. İçinde yaşamak zorunda bırakıldığım yeraltı dünyası hakkındaki fikrimi değiştirecek hiçbir şey gösteremez bana.

Kabadayılık taslamak için çenemi kaldırıyorum. "Daha sonra gitmek istiyorum."

İsteğimi sözlü olarak onaylamadan merdiven boşluğuna doğru ilerliyor ve benim de onu takip etmemi bekliyor. Derin ve güçlendirici bir nefes alarak onu takip ettim.

Smokin giymiş, uzun burunlu siyah maske takmış heybetli bir adam şarap mahzeninin girişinde nöbet tutuyor. Lucian'a hitap etmeden önce bakışları üzerimde geziniyor. "Kravatım ne renk?" diye soruyor.

Lucian, "Fuşya," dedi ve adam bir kez başını sallayarak bize izin vermek için kenara çekildi. geç.

Adamın kravatının pembe olmaması beni duraksatıyor ve Lucian arkasına uzanıp elimi tuttu. "Elenore'un en sevdiği renk," diyor, sanki bu garip karşılaşmayı açıklıyormuş gibi.

Merdiven boşluğuna girdiğimizde, dar basamaklarda manevra yapabilmek için elbisemin eteklerini kaldırıyorum. Aplikler inişimizi aydınlatıyor ve biz ilerledikçe hava serinliyor.

Tedirginlik tenimdeki ince tüyleri kaldırıyor. Sinirlerim alarm veriyor, alarm çalıyor. Bu adamı, penceresi ya da çıkışı olmayan bir şarap mahzenine kadar takip etmemeliydim.

Neredeyse ona sesleneceğim ama kulaklarımı tırmalayan tuhaf sesler sesimi hapsediyor. Ağır bir nefes. Derin bir inilti. Zincir şakırtıları.

Ayaklarım durdu.

Lucian beni ileri çağırmak için dönüyor ama hareket edemiyorum. "Seni taşıyacağım," diye uyarıyor.

Gırtlaktan gelen iniltieler daha da yükseliyor, tenimi rahatsız edici bir şekilde ısıtıyor, sonra bir kadın çığlığı havayı yırtıyor. Acı mı yoksa zevk çığlığı mı olduğunu ayırt edemiyorum ama ayrımı keşfetmek istemediğime karar veriyorum.

"Ben gidiyorum." Merdivenlere doğru geri dönerken eteğimi daha da yukarı topluyorum.

Lucian hızla hareket ediyor. Elbisemin eteğinden tutup beni kendine doğru çekerken irkiliyorum. Apliklerin ışığında mavi gözleri şiddetle parlıyor ve beni omzunun üzerinden aşağıya atıyor.

Öfke ve utanç yüzümü kızartıyor. Tırnaklarımı sırtına geçiriyorum ama smokin ceketinin ve teflon derisinin içinden bir şey hissettiğinden şüpheliyim. "Koy beni-"

"Sessiz ol," diye homurdanıyor. "Çeneni kapamaktan başka bir şey yapmana gerek yok."

Burada ne kadar kalacağız? Bu ne kadar korkunç olacak? Şarap mahzenine girdiğimizde karar vermek için fazla zamanım yok ve her taraftan sesler geliyor. Çevik hareketlerle, ayaklarımı çimento zemine indirmeden önce beni kollarının arasına alıyor.

Mum ışığının titreşimi karanlık duvarlarda yankılanıyor. Arkamı dönmeyi reddederek Lucian'ın göğsüne bakıyorum. Arkamdaki hareketi hissedebiliyorum, zincirlerin sıyrıldığını duyuyorum ve etim karıncalanıyor. Elini yavaşça omzumdan geçiriyor ve yavaş yavaş boynumun arkasını sabitliyor. Bakışlarımı kaldırdığımda bana baktığını görüyorum, maskeli yüzünün gölgeleri korkunç hatlarını ortaya çıkarıyor.

Hazırlıksız bir şekilde beni kendine çekti ve sırtım sert vücuduna yaslanacak şekilde döndürdü.

Gözlerimi kapatmalıydım.

Önümdeki manzara kanımı donduruyor. Kelimenin tam anlamıyla yüzümden ısının çekildiğini, vücudumun soğuduğunu ve ciğerlerimin havasız kaldığını hissediyorum. Başım dönüyor ve Lucian'ın kulağımın dibindeki ağzının ani hissi iç bacaklarımın karıncalanmasına neden oluyor.

"Nefes al," diye emrediyor.

Bir ciğer dolusu hava çekiyorum, toprağın, şarabın ve kanın tadı dilimde keskinleşiyor.

Şarap mahzeni onun hikayesinden bir yeraltı mezarlığı da olabilir. Şarap raflarının olması gereken duvarlarda kafesler ve parmaklıklar sıralanıyor. Tavandan zincirler damlıyor. Şarap fiçilerinin arasına dekoratif sanat olarak bağlama aparatlı işkence aletleri yerleştirilmiş ve insanlar da cehennemin derinliklerinden fırlamış canlı birer sanat eseri.

Bakışlarım ipe bağlanmış bir kadına takılıyor. Dokuma hintkeneviri, havada asılı dururken vücudunu sarıyor, göğüsleri bağlara çarpıyor, bacakları bükülmüş ve ayakları kışının yanına yerleştirilmiş, onu seyirci kalabalığına maruz bırakıyor. Siyah deri giysili bir adam kırbaça kadının amını kırbaçlıyor ve daha önce duyduğum inlemeler kadının müstehcen sesleri.

Mahzenin etrafına yerleştirilmiş benzer başka gösteriler de var - parmaklıklara zincirlenmiş erkekler, acı ve zevk vermek için çeşitli aletler kullanan kadınlar - ve hepsi birbirine karışıyor, ta ki ben yere düşüyormuşum gibi hissedene kadar.

Sonra Lucian'ın hırçın sesi bedenime dolanıyor. "Elenore kontrolü ele geçirdiğinde Erasto'nun gömülme ritüelini ortadan kaldırdı. Bunu arkaik buldu. Onun yerine, kendi deyimiyle, organizasyonların yıl boyunca yeterince ölüm dağıttığını düşündü, bu yüzden insanlara nasıl yaşayacaklarını hatırlatmak için sapkın bir zevk gecesi istedi."

Zorla yutkunuyorum. "Herkes katılıyor mu?"

Lucian'ın vücut ısısı mahzenin bayat, soğuk havasına kıyasla bir fırın gibi ve iznim olmadan vücudum ona doğru bastırıyor, sıcaklık arıyor. Gerginleştiğini hissediyorum ve hemen uzaklaşmaya çalışıyorum. Kolu belimi kavrayarak beni kendine doğru çekiyor.

"Sadece davetliler girebilir" diyor. "Seçkin üyeler."

Gardiyana vereceği şifreyi nasıl bildiğini hatırlıyorum. "Katılıyor musunuz?"

Kıskanmış gibi görünmekten, zayıf ses tonumdaki suçlama notasından nefret ediyorum. Bu adama karşı tiksintiden başka bir şey hissetmiyorum ve yine de onu bağlı kadınla paylaşma düşüncesi tenimde kızgın bir ateş dalgası gönderiyor.

Her ne kadar bu hayatın böyle olduğunu bilsem de, bir adamla sadece canının istediğini yapması için evlenmeye zorlanmamalıyım. Yine de, bu küçümseyici ve... bana ne hissettirdiğinden bile emin değilim. Şu anda çok fazla duygum var ve sağlıklı düşünemiyorum.

Sonunda cevap verir. "Ben katılmıyorum." "Ama geçmene izin verildi-"

"Çünkü Elenore ünümün bana özel bir... hoşgöründen hoşlanacağımı düşündürdüğüne inanıyor."

Sesinde acı bir şeyler var ama ısrar etmiyorum.

"Tamam, demek istediğini anladım," diyorum, ondan uzaklaşmaya çalışıyor ama başaramıyorum. Kolu demir bir mengene gibi. "Gitmek istiyorum."

"Peki bu ne anlama geliyor?"

Başımı sallıyorum, gözlerimi kırbaçlanan kadından ayırıyorum. "Dolambaçlı ve karanlık bir dünyada yaşadığımızı. Bizim dünyamızın bel altı olduğunu. Bilmiyorum, bu dünyadaki herkes en az sizin kadar sapkın ve zorba."

"Bu rızaya dayalı" diye karşı çıkıyor.

"Beni buraya isteğim dışında getirdin," diye karşılık veriyorum. "Ve buna izin verdin."

Şaşkınlıktan kaşlarım çatılıyor ve onu ikna etmeye çalışmaktan bıkmış bir halde yere bakıyorum.

Elleri vücudumda, sözleri kafamda ve bu odada olamam. İçimdeki endişe açığa çıkıyor ve kalçam boyunca uzanan elini kavırıyorum. "Bırak beni gideyim."

Eli kımıldamıyor. Ama parmakları elimin etrafında kilitlenmek için yanımdan ayrıldığında, kalbim içi boş bir acıyla çırpınıyor. Arkamdan yaklaşıyor, ellerimiz

bağladı ve beni mahzenin geçidine doğru çekti.

Uzaklaştıkça oda daha da karanlıklaşıyor, her adım omurgama vuran yankılı bir uyarı. Ana odanın hovardalığı geride kalıyor ve nabzımı hızlandıran bir ürpertiyle çok yalnız olduğumuzu fark ediyorum.

"Lucian, burada olmak istemiyorum."

Sonunda durup bana doğru döndüğünde, tek gördüğüm simsiyah Armani smokini, ellerindeki ve boynundaki mürekkep ve şeytani maskesinin arkasından beni delip geçen o yoğun gözler. Hakkında hiçbir şey bilmediğim, işkence ve sapkınlık dolu seks zindanlarına girmesini sağlayan bir üne sahip bir adam.

Ve onunla yalnızım.

Parmaklarını hâlâ benimkilere dolamış, sırtımı duvardaki parmaklıklara bastırmadan önce beni kendine çekiyor. Soğuk demir, bedenimin üstündeki açıkta kalan deriyi ısıyor. Bana saldırırsa, canımı yakmaya çalışırsa... Ellerim hazırlanmak için pençelere dönüşüyor. Eğer saldırabileceğim tek şey o güzel aldatıcı gözlerse, o zaman kanayana kadar onları pençeleyeceğim.

O nadir gülümseme ağzının kenarına yerleşiyor. "Ünüm seni korkutmalı," diyor, sanki daha önceki konuşmamızı sürdürüyormuş gibi. "Bu ismi ben seçmedim. Özellikle de sevmiyorum. Bu dünyada bazı şeyler rızanız olmadan üzerinize damgalanıyor."

Sormaya korkuyorum ama bilmem gerek. "Hangi isim?"

Elleri kollarımdan aşağı inip bileklerimi kavıyor. Nabzımın düzensiz atışını hissedebildiğini biliyorum ve yemin ederim bu onu heyecanlandırıyor. İçeri girerken beni sıkıca tutuyor, nefeslerimiz birbirine karışıyor ve beynim mantık yürütme isteğini kaybediyor. Sandal ağacı ve temiz, su kolonyası kokusu her yanıma sarıyor ve mahzenin bayat kokusundan daha davetkâr. Bacakları bacaklarımla birleşirken, yüzü o kadar yakın ki nefes almayı bırakıyorum.

Bakışlarına yakalandığımda, kollarımı başımın üzerine itiyor ve bileklerimi parmaklıklara dayıyor. Üzerimde yükselirken baskın, için için yanan bir güçtü ve kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim... ya da sarhoş.

Elini hafifçe kaydırarak kemerini çözüyor. Panik içimde yaşayan bir güç, gözlerim ona yalvarıyor, ta ki o kemerini çıkarıp bileklerime dolayarak kollarımı parmaklıklara sabitleyene kadar.

Korkunun soğuk dokunuşu ciğerlerimi kavıyor ve sıkıyor.

"Bunu neden yapıyorsun?" Soru ağzımdan çıkar çıkmaz, bunun faydasız olduğunu anladım. Bunu yapıyor çünkü ben bir Carpella'yım.

Ve kötü niyetle dolu.

"İkinci işimden sonraydı," diyor, parmak ucunu ön kolumda şefkatle, alaycı bir şekilde gezdirerek. "Çok fazla kan vardı, ceset çok fazla parçaya ayrılmıştı. Cinayetin bir delinin elinden çıktığını söylediler." Bana baktı ve göz kırptı. "Ve isim yapıştı."

Buz kan dolaşıma karışıyor. "Sen bir delisin."

"Ailenin yarattığı."

Saçımın bir tutamını gözümünden uzaklaştırıyor ve nedense sahnede kendimi bu rahatlık ölçüsünden mahrum bıraktığım, rutinimi kusursuz bir şekilde gerçekleştirmeye o kadar odaklanmışım ki acı çekmeyi seçtiğim o anı düşünüyorum.

Onun ellerinde ne kadar acı çekeceğim?

Geri çekilirken, bakışlarını düşürmüyorum. Ona bu zevki tattırmayacağım. Eğer bana zarar verecekse, bunu yaparken gözlerimin içine bakacak.

Cebinden bıçağını çıkarıyor. Bıçak bir pençe şeklinde, sapı bir hayvana ya da belki de kurbanlarından birine ait beyaz kemik. Çeliğe ne kadar kan bulaştığını merak ediyorum.

Bıçağın ucunu karnımda gezdiriyor, bıçak dantele takılıyor ve karnımın titremesine neden oluyor. "Sana sahip olacağımı çok önceden biliyordum," diyor. "İntikamımı planlarken sana en çok acıyı nasıl çektirebileceğimi düşünüyordum. Sabırlı olmak zorundayken beni eğlendirecek bir eğlence."

Başka tarafa bakma isteğime rağmen çenemi daha yukarı kaldırıyorum. "Beni öldürmeyeceksin."

"Hayır," diye onaylıyor ve bıçağı cesurca göğüs dekoltemin arasına sokuyor. Meme uçlarım acıyla geriliyor. "Yapmayacağıma yemin ettim."

Göğüslerimin yumuşak etini sıyıran soğuk çeliğin hissi, kalçalarımın arasında boş bir ağrı uyandırıyor.

"Ve önümüzdeki bilmem kaç yılı birlikte böyle geçiremem," diyorum. "Seninle her gün yaşamaktan korkuyorum. Senin küçük işkencelerinden korkarak." İtiraf lar dökülürken nefesim daralıyor. "Lütfen Lucian. Bıçağı kabzasına kadar sok. İntikamını al ki bu iş bitsin."

Bıçak kalbimin üzerinde durarak yolunu durduruyor. Lucian'ın bakışlarındaki mavi alev yüzümde göğsüme, serçeye doğru kayarken korku içimi tırmalıyor. Uğursuz gözlerinin derinliklerinde karanlık bir kıvılcım tutuşuyor. Boştaki eli belime gidiyor ve kalçamın kıvrımını sahiplenerek kavlıyor, vücudu benimkine yaklaşıyor.

Aramızdaki hava yükleniyor, sürtünme iki bedeni birbirine çekiyor. Tek bir dokunuşla tehlikeli bir yem, uçucu moleküller ikimizden birinin bir kibrit çakıp yanmasına cesaret ediyor.

"Küçük bir Carpella için cesur sözler." Bıçağın ucunu derime saplayıp etimi parçalıyor. "Ama ben senin kırıldığını görmeyi tercih ederim."

Bıçak derime saplandığında panik yükseliyor. "Lütfen, yapma..." Gözlerim buğulanıyor, serçeyi yaraladığı düşüncesi şu anda çok üzücü.

Kıpırdamadan duruyor, bakışları beni dikkatle izliyor ve yüz hatlarında öfke ile hastalıklı merak arasında garip bir karışım belirliyor. Dikkati dövmemi incelemek için aşağı kayıyor. Bıçağı çekiyor ve bir damla kanın aktığını hissettiğimde, damlayı toplamak için başparmağını kaydırıyor.

Başparmağını ağzına götürmesini ve kırmızı kaplamaya baktığım bir süre sonra başparmağını ağzına almasını büyülenmiş gibi izliyorum.

Sapkın eylemi vücuduma işkence gibi bir şey yapıyor ve oksijensiz kalmış, ağrıyan ciğerlerime bir nefes çekiyorum ve başka bir talepkar, yakıcı açlık.

Avucunu başımın yanındaki çubuğa dayıyor, ağzını kulağımın kabuğuna yaklaştırıyor, dudakları "Tadin baştan çıkarıcı gibi" derken sıyrılıyor.

Sert bir ürperti bedenimi sarıyor. Bir yanıt veremedim, kalçamda gezinen elinin hissi ciğerlerimdeki havayı çalıyor. "Bana serçenin ne anlama geldiğini söyle," diye talep ediyor.

Başımı kararlı bir şekilde sallıyorum, yüzümdeki maske gevşiyor.

"Hayır." Başka ne isterse alabilir ama ruhumu alamaz.

Lucian elbisemi avucunda sıkıyor ve elini dizlerimin arasına sokarak kalçalarımı ayırmaya zorluyor. İpeksi kumaşı daha yukarı çekerken boğazımdaki tıkırtıyı yutuyorum, kaba parmakları iç uyluğumun hassas derisini takip ediyor ve ardında ateş bırakıyor.

"Bu kelimeyi bana son söyleyişin olacak." Eli acı verici bir yavaşlıkla yukarı kalkıyor, gözlerinde bir meydan okuma parlıyor. "Özellikle bir şey evlilik sözleşmesinin dışında bırakıldı," diyor ve ben artık kelimelerini ayırt edemiyorum, zihnim inkâr ve ihtiyaçtan oluşan karışık, çelişkili bir ağ.

Vücudum elinin istenmeyen uyarımıyla ve kalçalarımın tepesine doğru ilerlemesiyle savaşıırken söylediklerine odaklanmaya çalışıyorum.

"Bu şartı koymadım çünkü bir Carpella olarak yetiştirildiğim için, geleneklerin bariz bir şekilde yokluğunda, bunun anlamsız olduğunu düşündüm. Gerçi şimdi -" parmakları külotumun dikişini yokluyor -" biraz daha fazla ceza verme fırsatını nerede kaçırdığımı görebiliyorum."

Varlığımın her zerresi beni yutmaya çalışan mavi alevlerden daha sıcak bir şekilde yanıyor. Hain bedenim geri mi çekileceğini yoksa onun sürtünmesini mi arayacağını bilemiyor ve dokunuşunun beni etkilediğini kanıtlayan ıslaklık külotumun koltuğunda biriktiğinde aşağılanıyorum.

Söyledikleri nihayet korkunun ve yüksek beklentinin sisini aşıyor. "İğrençsin." Deri kemere karşı sarsılarak bedenimi ondan uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Zalim bir gülümseme ağzını eğiyor. "İrlanda Sendikası'nda eskiden bakire olmayan kadınlara verilen bir ceza vardı." Parmağının ucu iç çamaşırlarımın kasıklarının altına takılıyor, çok yaklaşıyor ama dokunmuyor ve bedenim hareketsiz kalıyor. "Bir kocaya, karısı saf değilse onu paylaşma izni verilirdi. Hayatını bağışlayıp bağışlamayacağına karar vermeden önce onu tüm klana dağıtabilirdi."

Dehşete kapılmış bir halde dokunuşunun altında soluyorum, nabzım boynumdaki damarı bıçaklıyor. Bana bakma şekli, gözlerindeki karanlık dipsiz bir uçurum, parmağı kıvrımlarıma o kadar yakın duruyor ki, seksim acı verici bir ihtiyaçla sıkışıyor.

Parmağı külotumun kumaşını okşuyor ve çenesindeki bir kas gerilirken gözlerindeki cehennem ateşi alev alev yanıyor. "Bunu hemen şimdi doğrulayabiliriz," diyor, sesi gırtlaktan geliyor, gergin. "Gerçeği öğrenmek için dün gecesini beklemeye gerek yok."

Mahcup, öfkem sinirlerime yapışıyor ve dişlerim şiddetle dudağıma batıyor. Onun acımasız bakışlarıyla karşılaştığımda bakırımsı tat dilimi kaplıyor. Ona bekaretimle ilgili herhangi bir cevap borcum yok.

Beni zayıf ve korkmuş görmek istiyor. Bana eziyet etmek ve gözyaşlarımdan zevk almak istiyor. Bu canavara bu zevki tattırmayacağım.

Hissetmediğim bir cesaretle, *Cosa Nostra*'ya ait olan kötücül bir parçama sahip çıkıyorum. Eline doğru eğilerek parmaklarını bana dokunmaya zorluyorum. Zaman duruyor ve ben her hareketi en ince ayrıntısına kadar hissediyorum; aşındırıcı avucunu bana bastırışını, kaygan dudaklarımın arasından kayan parmağını, elinin refleks olarak beni kavrayışını, ön kolundaki her kasın gerildiğini.

"İstedığınız kadar onaylayın," diyorum nefes nefese. "Eğer bıçağını kullanmayacaksan, o zaman parmaklarını içime sokmak için kullanabilirsin." Dudaklarımı yalıyor, dilimle kanı temizliyorum ve onun ateşli bakışlarını ağzıma çekiyorum.

Ateş ve buz çarpışıyor ve ben selin altında eriyorum.

Kalbim o kadar şiddetli çarpıyor ki göğsümün çatlayacağından korkuyorum. Kulaklarımdaki uğultudan duyamıyorum. Bu açmazda kilitli kalıyoruz, eli üzerimde, parmağının şefkatli tehdidi içime girmeye çok yakın ve ben onun bağlantısını bekleyen canlı bir telim.

Bakışları alevlenirken çenesindeki bir kas sıcıyor, vücudundaki her tendon gerginleşiyor. Kısıtlamaları içgüdüsel, yüklü bir akımla üzerinden yuvarlanıyor.

"Lanet olsun," diye sertçe küfrediyor. "*Tá tú chomh fliuch.*" İrlanda aksanı, dudaklarından ateşli bir nefesle dökülen saldırganlığın altında belirginleşiyor.

Eli saçlarıma gömülüyor ve acımasızca kavırıyor, bana bakarken yüzümü ona doğru kaldırmaya zorluyor. Ağzı o kadar yakınımaya yerleşiyor ki, acı kızgınlığını tadabiliyorum. Tehdit orada, aramızdaki bu anın sahibi o. Tam irademi kaybederken, bedenim çözülürken, elini kalçalarımın arasından çekiyor ve güçlü bir adım geri atıyor.

Yanan ciğerlerimi dolduruyorum, nefesimi tutmaktan başım dönüyor. Zihnim berraklaşmaya başladığında kelepçeyi çekiştiriyorum. Geri çekilmeye devam ediyor. *Beni burada bırakamaz.*

"Senin *ailenin* aksine, ben geleneklere değer veririm." Bıçağın ağzını elinin üzerinde ileri geri hareket ettiriyor. "Ve şansına, bekâret eksikliğinin bu evlilik üzerinde hiçbir etkisi yok."

Piç kurusu. "Demek istediğini anladım. Şimdi... bırak beni."

"Yapabilirim," diyor bıçağı bir kez daha çevirerek. "Ya da belki seni burada dinsizler için bırakırım."

Odanın ilerisindeki sesler kendini belli ediyor ve soğuk terler tenimi kaplıyor. Bakışlarını tutuyorum, ona yalvarıyorum, kırılğanlığımın artık kanamaya başladığını umursamadan.

Titrek bir nefes dışarı sızıyor. "Benden ne istersen yaparım."

Bıçağın kabzasını kavlıyor, o yoğun gözleri kısılmış. Şiddetli bir küfür daha savurarak ilerliyor ve deri kemeri keserek beni serbest bırakıyor. Bileğimi avucumun içine alıp tahriş olmuş derime masaj yapıyorum.

Lucian geldiğimiz yöne doğru ilerlerken başka bir şey söylemiyor.

Şarap mahzeninden çıkarken onu takip ediyorum, karşılığında ne teklif ettiğimi mantıklı bir şekilde düşünmek istemiyorum. Neden burada olduğumu biliyorum. Bu evlilik sözleşmesinin onun için ne anlama geldiğini anlıyorum. Ve o odada, bedenim bana ihanet ederken, onun üzerinde hiçbir gücüm olmadığını da biliyorum.

Beni istemiyordu. Bunu gözlerinin kaynayan zehrinde gördüm. Benden, ailemden, kanımdan nefret ediyordu. Boğazımı kesmek ve belki de ben kan kaybından ölürken mastürbasyon yapmak istiyordu ama beni geleneksel anlamda istemiyordu.

Zayıflığı ne olursa olsun, onu bedenimle bulamayacağım.

SAHİP OLMAK & YOK ETMEK

LUCIAN

Gece ilerledikçe karanlık ağırlaşıyor, gölgeler ve öldürücülükle doluyor. Güneşin doğmasını hiç bu kadar çok istememiştim, ışığın berraklığının zihnimdeki inatçı bulanıklığı delip geçmesi için çaresizce çırpınıyorum.

Elimi büküp parmaklarımı zorla açıyorum. Çürük ellerimi saatlerce yumruk yapmaktan parmak eklemlerim yanıyor. Hala üzerimdeki tatlı kokusunu alabiliyorum, hala tadını alabiliyorum, hala onu hissedebiliyorum... ve çenem kilitleniyor, dişlerim kafamı işgal eden aldatıcı düşüncelere karşı sıkılıyor.

Düşmanımız o.

Ama bu gece, derimin altına o kadar çok girdi ki, onu damarlarımda hissedebiliyordum, kanımı yakıyordu. Kehribar gözlerinde gördüm, kurtarılabilir olabileceğimi, beni etkileyebileceğini düşündüğü anı.

İşte bu yüzden onu şarap mahzenine götürmek zorundaydım. Ona ilk tanıştığı canavarı hatırlatmak için, *kendime* kim olduğumu hatırlatmak için.

Güzel bir yüz yüzünden amacımı gözden kaçıraramam.

Şehir merkezindeki bir barın tuğla binasına sırtımı yaslamış, hedefimin ortaya çıkmasını bekliyorum. Genelde sabırlı bir adamımdır, ama bu gece gergin ve endişeliyim ve şiddet içeren bir işten gelen rahatlamayı arıyorum.

Sisli havaya sert bir nefes üflüyorum, hâlâ derinden sarsılmış durumdayım. Şarap mahzenindeki tehdidime verdiği yanıt beni heyecanlandığı kadar sinirlerimi de bozdu. Köklerini ne kadar gizlemeye çalışsa da içinde biraz mafya var.

Bana gelince, onu istediğimi inkâr edemezdim ama bu zayıf ihtiyaç yüzünden her saniyesinden ve her parçamdan nefret ediyordum.

Gözlerindeki ateşi söndürmek istiyordum ama önce onu yiyip bitirmek, bir obur gibi şımartmak ve serbest kalmak için çılgık atana kadar onu tüketmek, sonra da haince boynunu sıkmak istiyordum.

Kahretsin, zihnim hastalıklı bir nefret ağına dönüştü.

Mahzenden kurtulduktan sonra onu doğruca malikaneye götürdüm ve Mannix'e teslim ettim. Sonra da yumruğumu gömeceğim bir yüz bulmak için yola koyuldum.

Avımı takip ederken öfke karanlığın içinde rotamı belirledi. İş çok erken yapıyorum. Onu sadece bir haftadır takip ediyorum ve bu çok baştan savma. Ama derimin altında sürünen bu huzursuzluk için bir çıkışa ihtiyacım var.

Barın kapısı açılır.

Binadan çıkıp Nick Carpella'ya doğru ilerlerken kafamın içinde milyonlarca eşekarısı gibi bir vızıltı dolaşıyor.

Bir neon tabelanın altında duran Nick çakmağını çıkıyor ve sigarasından derin bir nefes çekiyor. Sarhoş olduğunu anlayabiliyorum ve keşke olmasaydı, çünkü acısını hafifletecek hiçbir şey olmamasını istiyorum. Ciğerlerindeki dumanı dışarı veriyor ve kalın bulutun arasından beni gözetliyor.

Kimse varlığımın ne anlama geldiğini yanlış anlayamaz.

Omuzları dikleşiyor ve sigarasını kirli kaldırıma fırlatmadan önce son bir kez daha çekiyor. Daralan bakışları smokin ceketimin altından ona doğrultulmuş susturucuya düşüyor.

Ben yaklaşırken çenesini eğiyor. "Bu durum için biraz fazla giyinmişsin, double-oh-seven," diyor, koyu renk gözleri cam gibi ve odaklanmamış.

Ruger'ımı kafasına nişan aldım.

"Eğer vurulmuş olsaydım, çoktan ölmüş olurdum." Omuzlarını yuvarlıyor. "Peki, ne istiyorsun?"

Sadece sinir bozucu sesi bile sinirlerimi zımpara kağıdı gibi gıcırdatıyor. Bir Carpella olarak ona hiçbir şey borçlu değilim, sümüklü kafasında koca bir iz olmasının sebebi bile değil. Silahın ucunu dürtüyorum, onu yönlendiriyorum. "Yürü."

Kibirli yüzü alaycı bir gülümsemeyle çatlıyor. "Eğer beni öldürmeyeceksen, ben de-"

Patlama sesi gece havasında ıslık çalıyor, ardından derin bir inilti geliyor. Kurşunun saplandığı ayağını tutmak için yere düştü ve ben de dirseğimi suratına geçirip burnunu kırdım.

"Lanet olsun-"

Silahın kabzasını kafasının arkasına vurmak için kullanıyorum. Yere düştüğünde, çizmeli ayak bileğinden tutup arabamın rölantide çalıştığı ara sokağa sürüklüyorum ve fob üzerindeki düğmeye basıyorum.

Onu bagaja ittikten sonra, bir koli bandı uzatıp ağzını kapatıyorum, başının etrafına sarıyorum, sonra bileklerini kablo ile bağlamaya devam ediyorum.

Elimi bagaja dayayıp ona bakıyorum. Kanının döşeme tahtasına sızışını izlerken kızgınlık alevleniyor. Kahretsin, bu pis kokudan kurtulmak için ya bagajı yeniden döşemem ya da arabayı yakmam gerekecek.

Kasetin arkasından bana anlaşılmaz homurtular çıkarıyor ama ne öğrenmek istediğini tahmin edebiliyorum.

Kravatımı gevşeterek parmak eklemlerimdeki mürekkebe iyice bakmasına izin veriyorum. "Aletini yanlış kadına soktun, Nick. Bunu düzeltmek için buradayım." Bagajı çarparak kapattım.

Şehir merkezine doğru ilerledikçe, depo karanlık suların ve çatlak kaldırımların üzerinde yükseliyor, bu şehir için paslanmış bir zaman anıtı. Et paketleme bölgesi, gün ışığında kabul edilmeyen mesai sonrası faaliyetleriyle ünlüdür.

Kapı girişine yakın bir yere park ediyorum ve spor çantamı arka koltuktan indiriyorum. Yan taraftaki endüstriyel floresan ışığının vızıltısıyla tenim uğulduyor.

depoda. Kanım, korkuluklara çarpan buruk su kadar bulanık.

Göğsümde keskin bir sıyrık var, sanki bir balerinin küçük tırnakları içimi yırtıyor.

Bu saplantılı düşünceyi bastırarak çalışma alanımı hazırlamaya koyuluyorum. Plastik muşamba, et kancası, iş aletleri - hepsi yayılmış ve düzgünce yerleştirilmiş. "Deli" lakabının neden takıldığından gerçekten emin değilim. Birinin deli olması için kontrolden çıkmış olması gerekir ve ben her zaman kontrolün tamamen bende olmasıyla gurur duyuyorum.

Karanlık bir ses kafamın arkasındaki bu iddiayla alay ederek onun kışkırtıcı vücudunu gösteriyor.

Neredeyse beni çözüyordu.

Nick'i toplarken başımı omuzlarımda gezdirerek kaslarımdaki gerginliği atmaya çalışıyorum. Onu depoya doğru yürütüyorum, topallamasına aldırmadan ve mırıldandığı yalvarışlarını görmezden gelerek. Yaratılmış bir adam olarak yalvarıp yakarması utanç verici. Hepimiz sıranın sonunda bizi neyin beklediğini biliyoruz.

Bazıları bunu diğerlerinden daha erken bulur, ancak hepimiz karanlık ve şiddetli bir ölümün yaklaştığını biliriz.

"O iğrenç aletini evli bir kadının içine soktun," diyorum ve diz kapaklarına tekme atarak onu beton zemine gönderiyorum. "Cezanı bir erkek gibi çek."

Karambit bıçağımı çıkarıp ileri geri sallıyorum; çelik, sanayi lambasının ışığında parlıyor. Bıçağın havada çıkardığı ses Nick'i hüngür hüngür ağlayan bir embesil haline getiriyor. Bu aşağılayıcı; bu zavallı bok parçası ailemi parçalayan örgütün bir parçası.

Kablo bağını kesiyorum ve deri ceketini kollarından aşağı yırtıyorum. O kaçamadan et kancası kürek kemiklerinin arasına yerleşiyor. Çılgılığı bandın etrafından sızıyor. Kalın bir kancayı sırtına saplamak kolay bir iş değil.

O çığ et değil. Stres gerginlik yaratır, kaslar gerilir. Geriye çekilmeli ve sertçe vurmalısınız, kör kancayı deriye ve tendonlara saplamak için yeterli momentumu elde ettiğinizden emin olmalısınız. Eğer hedefini bir santimle kaçırırsan kemiği de iskalarsın.

Feryatlardan anladığım kadarıyla biraz ıskalamış olabilirim.

Smokinimin ceketini çıkarıp metal bir sandalyenin üzerine koyuyorum. Sonra gömleğimin kollarını ön kollarıma kadar kıvrıp rahatlıyorum. Bir süre burada kalacağız.

Önünde durup ağızındaki ve kafasındaki bandı yırtıyorum.

"Anlamıyorsun," diye başlıyor, yüzünde boncuk boncuk ter, kırık burnundan akan salya ve kan çenesinden aşağı süzülüyor. "O bir fahişe. Bunu o istedi. Bir erkek ne yapmalı?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Mantık yürütmeye çalışmaları beni hep şaşırtmıştır.

Sonra, rüşvetler gelecek.

"Sana ödeme yapabilirim," diyor acı içinde inleyerek. "Ne istersen. Sana ne ödüyorlarsa, daha fazlasını verebilirim."

Bakır ve vücut kokusunun keskin kokusuyla dolu derin bir nefes çekiyorum içime. Kan ve korku. Dudağımı tiksintiyle kıvrandıran iğrenç bir koku. Onu altına işemesi için bırakarak kranka yöneliyorum ve zinciri çekiyorum. Nick bir ayak havaya kaldırılıyor, küfür dolu çığlıkları depoda yankılanıyor.

Önünde durmak için yanından geçerken uzanıp kadife rulomun üzerine yaydığım aletlerden birini seçiyorum. Bu tür işlerde kullandığım Ka-Bar deri yüzücü bıçağıdır. Maksimum katliam için bıçağı körelttim ve ucunda kullanışlı bir bağırsak kancası var. "Hayatını kurtarmak için bana verebileceğin tek bir şey var."

"Ne istersen, dostum." Asılı topuklarından sidik ve kan damlıyor, soyut bir sanat eseri gibi plastiğin üzerine damlıyor. Muşambayı çerçevelemeyi düşünüyorum.

Gözlerinin içine bakarken zalim bir gülümseme ağzımı eğiyor. "Ailemi geri istiyorum," diyorum ona. Kaşlarını şaşkınlıkla çekince ekliyorum: "Babamı. Kuzenlerimi. Erkek kardeşim. Carpellas'ın bu dünyadan götürdüğü her kan bağıını geri getirin."

Yüzündeki gergin ifadeyi fark ettiğinde sert bir yutkunmayla boğazından aşağı iniyor. "Sen Cross'sun. Lanet olsun. Seni de o İrlandalı piçlerin yanına götürmeliydim." Ziftli zemine tükürür. "Bunun Angelic'le bir ilgisi yok."

"Hayır, Holton selamlarını yolladı." Bıçağın çengelli ucunu karnına soktum ve döndürdüm. "Ama bu işi sırf eğlence olsun diye kabul ettim."

Bıçağı çekip çıkardığımda, iç organlarının bir kısmı da onunla birlikte geliyor.

Bir balerin düşüncelerimin içinde dans ediyor ve kanının tatlı tadı ağzımı dolduruyor. İstilasına karşı dişlerimi gıcırdatıyorum. Eğer bütün gece burada kalmak zorundaysam, onu kafamdan kazıyacağım.

Feryadı kesildikten sonra öksürüyor ve kusuyor, neredeyse kendi kanında ve kusmuğunda boğuluyordu. Tiksintiyle geri çekildim. Yaklaşan ölümünün şoku geçtiğine göre, bu gösterinin yalvarma kısmını geride bıraktı. İşimize bakabiliriz.

Bıçağın üstündeki pisliği siliyorum. "Bugün senin günün olduğuna göre, nereden başlayacağımıza sen karar vereceksin." Başını işaret ediyorum. "Üstten ya da alttan başlayabiliriz." Kalçalarım doğru alçalıyorum ve pantolonunun paçasını kesiyorum. "Derisini yüzerken benim için hepsi aynı."

Tekmeyle kaçmaya çalıştı, ben de kanlı botunu tuttum. "Dip o zaman."

Görüşüm kararıyor. Dikiş yerlerinde kırmızı titreşimler.

Bu adam başka hiç kimsenin çekmediği kadar acı çekecek. İçimde güzel bir şeye göz dikmek isteyen ne varsa, daha karanlık, daha dengesiz bir parçanın onu yok etmesi gerekiyor.

Lavantanın izi duyularımın etrafında kıvrılıyor. Minik solukların uyandırıcı sesi, kanımdaki elektrik köpürmesiyle karışarak beni gafletten çekip çıkarıyor.

Buraya nasıl geldiğimi, dans salonumun kapısında nasıl durduğumu hatırlamıyorum.

Depodaki sahne gözlerimin önünde canlanıyor, pençeleri derimin derinliklerine saplanıyor. Kanlı bıçağım cebimde kılıfında. Ellerim yanlarımda duruyor, kaslarım ateşle gerilmiş.

Kırmızı sisin içinden avımı buluyorum. Ayak parmaklarının üzerinde dönüyor, bakışlarım onu yakıp geçerken görüntüsünün kenarları yanıyor. Dönmesi duruyor ve kıvrak vücudu görüş alanımda titreşiyor. Hareket etmiyor; o kadar hareketsiz duruyor ki havadaki tehlikeyi hissediyor olmalı.

Göğsümün ağır bir şekilde inip kalktığını hissedebiliyorum, aldığım her nefes ciğerlerimi onun mor kokusuyla kaplıyor ve ben onu söndürmek ya da yutmak için çaresizim.

"Lucian?"

Sesi kan hücumuna karışıyor. Tek gereken bu.

Onun sesi, onun kokusu.

Uzak tutmaya çalıştığım canavar serbest kaldı.

KALPLER VE DELİLİK

MENEKŞE

Kapı aralığı Lucian'ın gölgeler içindeki heybetli formunu çerçeveleyiyor. O karanlığa ait, sabahın tüm ışığını odadan kovuyor. Başını eğmiş, yere öyle uzun süre bakıyor ki, bu beni tedirgin ediyor.

Damarlarımda alarm ateşi yanıyor. Kalbimin çılgınca atışını, ona yaklaştığım her adımda daha da sertleşen uyarı tamtamını dinlemeliyim.

Duruyorum, gördüğüm manzara karşısında buzdan bir dokunaç etrafımı sarıyor.

Zayıf ışıktaki bile takım elbisesini kaplayan kanı seçebiliyorum. Beyaz smokin gömleği koyu kırmızıya bulanmış, teni vahşetin vahşi kanıtlarıyla lekelenmiş. Hızlı nefes alış verişleriyle göğsü yükseliyor, elleri iki yanında yumruk olmuş. Kolunda bir yırtık var. Genelde bakımlı olan saçları darmadağın.

Mannix nerede?

Sadece patronunun onu gönderdiğini varsayabilirim. Ama Mannix nasıl olur da Lucian'ı bu halde bırakabilir? Sonra bunun İrlanda Sendikası'nın patronu için alışılmadık bir durum olmadığını fark ettim.

Deli adam.

Avcının önündeki av gibi önünde duruyorum, göğsümde içi boş bir çılgılık alevleniyor. "Lucian?"

Alçak bir hırıltı odanın içinde yankılanıyor ve bastırılmış klasik müziğin üzerine yükseliyor. Tenimde titreyiyor. Geriye doğru bir adım atıyorum ve bu küçük hareket onun fark etmesini tetikliyor. Gözlerinin mavi alevleri bana kilitleniyor.

Tenimde bir karıncalanma hissi oluşuyor, ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Nefesim kesiliyor, geriye doğru küçük bir adım daha atıyorum ve bu çok hızlı oluyor.

Kapı aralığından fırladı ve iri eliyle boğazımı sıktı.

Panik ciğerlerimi yumrukluyor. Nefes nefese kalıyorum ve elini pençeliyorum, beni duvara doğru iterken tırnaklarım mürekkepli derisini yırtıyor. Sırtım sert yüzeye yaslanıyor, gözlerim şeytanın öfke ve lanet dolu güzel yüzüne dikiliyor.

Parmakları nefes borumu daha sıkı sararken duvara, inciklerine tekme atıyorum, sonra uzanıp kollarını ve yüzünü tırmalıyorum. O katı bir intikam ve öfke, vuruşlarım işe yaramaz bir şekilde çeliğe çarpıyor.

Odanın kenarları kararmaya başlıyor. Ben tamamen aşağıya çekilmeden önce, gözlerinde insanlığa dair bir şeyler belirliyor. Boğazımdaki kavrayışı bir parça gevşiyor, ama sadece beni duvardan uzaklaştırmadan önce ciğerlerimle alay etmek için kırılmış bir nefese izin verecek kadar.

"Lucian... dur-"

Beni bir masaya doğru çekiyor ve içindekileri kolunun öfkeli bir fırçasıyla temizledikten sonra sırtımı meşe yüzeye dayıyor. Beni masaya yatırırken gözlerinde vahşi ve çiğ bir şey tutuşuyor, eli hala boğazımda.

Ateş gibi bir acıya karşı sertçe yutkunuyorum, baskı dayanılmaz. Ateşli bakışları vücudumda geziniyor, giysilerimin altındaki tenimi kavuruyor. Yüz hatlarını karanlık bir pus kaplıyor. Burada bile değil; zihni kaybolmuş, başka bir işkence ve acı âlemine hapsedilmiş.

Tam bir nefes alabilecek kadar hava topluyorum. Rahatlama damarlarıma hücum ediyor.

Lucian'ın eli boğazımda sabit duruyor ama sert bakışları bedenimde. Ölümüne hareketsiz duruyorum. Kurumuş kan gömleğini ve tenini kaplamış. O cehennemin derinliklerinden kopup gelmiş bir şeytan, düşmüş bir melek, önündeki bedene öylesine bağlanmış ki, sanki bu beden onu tekrar dibe çekmek için yükselen alevlerden kurtarabilirmiş gibi.

Serbest elini kaldırıyor ve parmaklarının kaba uçlarını saygıyla köprücük kemiğime bastırıyor. Dokunuşu ateş ve kükürt gibi ve ben onun hâkimiyeti altında titriyorum. Parmak uçları göğsümden aşağıya iniyor, göğüslerimin kıvrımlarını, göğüs kafesimi, karnımı yokluyor. Sanki nadir bir yaratıkmişim, onu büyüleyen efsanevi bir tanrıçaymışım gibi vücudumu keşfediyor.

Ve bu konuda çok öfkeli.

Karanlık bakışlarındaki rahatsız edici ifade derimi kemiklerimden ayırabilir. Bir büyüünün etkisi altında ve transı bozup katil iblisi serbest bırakmaktan korktuğum için hareket etmekten, konuşmaktan ve hatta nefes almaktan bile korkuyorum.

Taytımın belini yumrukluyor ve şiddetli ve umutsuz bir hareketle taytı kalçalarımından ve uyluklarımdan aşağı yırtıyor. Soğuk hava tenimi okşarken, ateşten bakışları ateş ve buzun çarpışmasıyla çıplak tenime düşüyor ve içimde şiddetli bir sarsıntı yaratıyor.

"*Buairéadh*," diye mırıldanıyor İrlandaca, sesi çakıllı, gergin. Kelime ağzından hışımla, bir suçlama olarak çıkıyor.

Avuç içi uyluğuma iniyor ve bir titreme daha içimi sarsıyor. Elini yukarı doğru kaydırıp kalçam boyunca ilerlerken, istenmeyen ısı artışına ve içimde açığa çıkan boş acıya karşı gözlerimi kapatıyorum. Parmakları tangamın lastiğine değiyor ve ben bu istilacı dokunuşa karşı kendimi hazırlayamadan sert bir küfür savurup gömleğimi kavırıyor.

Yırtık salonda sekerek müziğin kreşendosunu yükseltiyor. Yırtık kumaş kenara düşüyor ve sadece dar bir sütyenle örtülü göğsümü ortaya çıkarıyor. Sonra eli yoluna devam ediyor, vücudumun haritasını yavaş ve işkenceli bir keşifle her kıvrımlı kıvrım ve eğimli çukur üzerinde çıkarıyor.

İncelemesi boynuma doğru kayarken, uzak bakışları ağzımı yakalıyor. Dişlerini dudağının üzerinde gezdirirken her sinir ucu farkındalıkla ateşleniyor, o mavi alevin içinde doymak bilmez bir açlık yüzeye çıkıyor.

Koruma arzusunun altında, içimde muhtaç ve özlem dolu bir şey savaşıyor. Zihnimde alarm çalıyor, onu uzaklaştırmam için beni zorluyor. Kaçmamı. Kaç. *Kavga*. Ama

Bana dokundukça, elleri acımasızlıktan teslimiyete geçtikçe, beni çözmek için akıl sağlığımın yıpranmış iplerini çektikçe, başka bir çılgın ve yasadışı duygu ele geçiriyor.

Arzusunun sertleştiğini ve uyluğuma bastırıldığını hissedebiliyorum ve sıvı ısı damarlarıma akıyor.

Nefesim hızlanıyor, göğsümün yükselişini kontrol edemiyorum ve eli sütyenimin dikişine dalıyor, parmağı askının altından geçiyor, beni de kendisiyle birlikte o karanlık yere götürüyor.

"Lucian..." Ona ulaşmaya çalışıyorum ve bu sefer göz kırpmıyor.

Düşüncelerini bulanıklaştıran sisin içinden bir farkındalık biçimi geçiyor. Bu zayıf andan yararlanarak ayağa kalkıyorum ve temkinli bir şekilde avucumu göğsüne koyuyorum. Kalbi ağır bir şekilde çarpıyor, nabızı o kadar sert atıyor ki titreşim içimde sekiyor.

Üzerini kaplayan kana bakıyorum ve ne kadar kaybolmuş olduğunu, ellerinin üzerimdeki hissinin ne kadar şiddetli olabileceğini fark ediyorum ve göğsümdeki boşluk onu uçurumun kenarından geri çekmek için can atıyor.

Bakışları dalgalanırken, elimi gergin pazusundan ön koluna doğru itiyorum, kuru kanın kaba dokusunu görmezden gelmeye çalışıyorum, sonra elimi göğsümdeki avucunun altından geçirip parmaklarımızı birbirine geçiriyorum.

Dikkatli ve kasıtlı hareketlerle ona tutunurken, diğer elimle aşağı uzanıp pointe ayakkabılarımın bağcıklarını çözüyorum. Onları çıkarıp tozluklarıma yere düşmesine izin verdikten sonra rahatça ilerliyorum.

"Gidelim," diyorum sesimdeki titremeyi bir şekilde kontrol ederek.

Geri adım atarak masadan kaymama izin veriyor. Onu dans salonundan geçirip koridora yönlendirirken parmaklarını parmaklarıma arasında tutuyorum. Buradan odama kadar en az beş tuvalet var ve bizi koridorun sonundaki en yakın tuvalete yönlendiriyorum.

Işığı açmıyorum. Aydınlığın onu tetiklemesinden korkarak bizi neredeyse karanlıkta bırakıyorum. Dürüst olmak gerekirse, ne yaptığımdan ya da neden yaptığımdan bile emin değilim... ama göğüs kemiğimin arasına giren ağrı, bu haldeyken ondan uzaklaşmama izin vermiyor.

Bir an için elini bırakıp cam duş kapısını açıyorum ve spreyi açıyorum. Üç modern duş başlığı fokurduyor ve Carrara mermerindeki damarlara bakarken sıcaklığı test etmek için elimi sağanak yağmurun içine sokuyorum.

Lucian'la yüzleşmek için arkamı döndüğümde gözlerindeki donuk, uzak bakış nefesimi kesiyor. Kurda yaklaşan bir geyik yavrusu gibi yavaşça ona yaklaşıyorum. Smokininde kanın değmediği tek bir bölüm bile yok. En üst düğmeden başlıyorum, gömleğini açmak için ceket yakasından aşağı doğru ilerliyorum.

Daha önce hiç bir erkeği soymamıştım. Ellerim titriyor. Karnım serbest düşüş hissiyle zonkluyor. Karşısında sadece sütyen ve tangayla durmaktan korkuyorum, o kadar savunmasızım ki, ama varlığımın farkında olduğundan bile emin değilim.

Pantolonunun paçasını açıp fermuarını indirecek kadar cesur olmamın tek nedeni bu.

Ancak bu cinsel bir şey değil ve gözlerindeki mesafeli bakışla karşılaştığımda bu hatırlatma bana güç veriyor. Kararlılıkla ayak parmaklarımın üzerine kalkıp gömleğini omuzlarından aşağı itiyorum. Lekeli giysi kollarından aşağı düşüp fayans zemine iniyor ve Lucian'ın yara izlerini, dövmelelerini, kollarının ve gövdesinin zayıf kesilmiş kaslarını ortaya çıkarıyor.

Pantolonunu bacaklarından aşağı iterken sıcaklık göğsümün içinde yapışkan bir ağ örüyor. Dalgın bir şekilde ayakkabılarını çıkarmamda bana yardım ediyor ve sonra sadece siyah boxer külotuyla karşımda duruyor.

Güçlendirici bir nefes alarak kabine giriyorum ve elimi onunkine hafifçe dokundurarak mermer ve cam kaplamanın içinde beni takip ediyor. Buhar camı çoktan kaplamış ve ılık su yağmuru altında dururken etrafımızdaki havayı yoğunlaştırıyor.

Bakışlarım beyaz mermer leğene, paslı kırmızının çiçek açtığı ve su birikintilerinin giderden aşağı aktığı yere düşüyor. Boğazım yara bere içinde, bir kalıp sabuna uzanırken ağrıyı yutkunarak geçiştiriyorum.

Sinirlerime saldıran çok fazla "hayır" var. Hiç bir erkekle duş almadım. Onu hiç yıkamadım. Bir erkeğin önünde yarı çıplak, sırlıslık ve dehşet içinde hiç durmadım. Hâlâ iç çamaşırlarımızın ardında saklı olsak da, bu eylem o kadar samimi, o kadar şehvetli ki, sabunu ön kolunda köpürtürken kanımda canlı bir akım mırıldanıyor.

Lucian ellerimin kolunda ilerleyişini izliyor. Omuzlarını yıkıyorum, cildinin tırnaklarımın altında nasıl hissettirdiğinin, oraya yerleştirdiğim sıyrıkların çok farkındayım. Sabunu göğsünde gezdirmeden önce bir an tereddüt ediyorum. Göğsünden geçen eğimli yara izini, onu zar zor gizleyen mürekkebi hissetmek karnımın derinliklerine iniyor.

Parmaklarım göğüs kafesinin üzerinde geziniyor, mürekkep çizgilerini nazikçe takip ediyor, sonra bakışlarım yukarı, çenesini yaran ince yara izine kayıyor. Hiç düşünmeden elim yüzüne doğru kayıyor, o ilginç yara izini takip etmek için...

Ve içinde bir şeyler uyanıyor. Pus dağılmaya başlıyor, kasları dokunuşumla geriliyor. Ege mavisi bakışları bana kilitlenirken bileğimi yakalıyor.

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, kan kulaklarımda uğulduyor.

Saldırmadan önce aramızdaki küçük hava boşluğunda uyarı yüksek sesle çınlıyor. Göğsünde gök gürliyor, gözleri bir fırtına gibi bulutlanıyor, kollarımdan tutup beni mermer duvara bastırıyor.

Soğuk tenimi yakıyor ama sıcak bakışlarının yerleştiği her yerde içimi yakan ateşin üzerinde bunu zar zor fark ediyorum. Nefesimi tutuyorum, bir şey söylemesini bekliyorum, herhangi bir şey, beni bu bilinmeyen belirsizlikten ve ne olacağından kurtarmak için.

Pazularımdaki tutuşu gevşerken yoğun bir sessizlik içinde kalıyor. Sonra, sadece bir erkeğin yapabileceği sert bir dokunuşla, mürekkepli parmaklarının arkasını karnımın hassas düzleminde gezdiriyor.

Bir ürperti kemiklerimi kırıyor, etimin üzerinde soğuk yumrular patlıyor. Parmak eklemleri, başparmağı sütyenimin dikişine gelene kadar yukarı doğru sürükleniyor. Göğsümün üzerindeki şefkatli ama sert okşamasını hissedince dişlerimi alt dudığıma gömüyorum ve sonra parmağı kayışın altından kayıyor ve onu kancalayarak omzumdan çekip çıkarıyor.

Bir göğsünü açıyor ve tüm vücudum alevler içinde kalıyor.

Bir yağmur fırtınasının ortasında duruyorum, sağanak bedenimi ve ruhumu ahlaksızlığın ve günahkâr ayartmanın temel seviyesine sürüklüyor ve hepsi o mavi alevlerin tenimi nasıl yaktığı yüzünden.

Üzerimde yükselen Lucian havanın her molekülüne nüfuz ediyor, onun baş döndürücü erkek kokusu ve sarhoş edici kolonyası dışında bir nefes almayı imkânsız hale getiriyor. Her bir yara izi ve mürekkepli derisi, baskın bir güç duvarı olarak önümde duruyor.

Daha da yaklaşıyor, ağzı boynumdaki nabzın üzerinde geziniyor, dişlerini göstermeye hazır bir vampir gibi. Bacağı uyluklarımın arasından kayıyor ve uyluklarımın birleştiği hassas noktada durarak doğrudan klitorisime bir zonklama gönderiyor.

Sabunlu su omuzlarından kayıyor ve üzerime damlıyor. Eli göğsümü avuçluyor, gergin meme ucumun üzerinde köpüklerle çalışıyor. Sinir uçlarımda ısı alevleniyor ve çatırdıyor, içimde derin bir sızı filizleniyor ve bu ezici akıntıya karşı gözlerimi kapatıyorum.

Diğer eli belimden belime doğru ilerliyor ve parmaklarını tangamın dayanıksız kumaşının altından geçiriyor. İpi kenara çekerken boğazımın dibinde bir nefes sıkışıyor. Boğazından gelen alçak gümbürtü bana karşı titreşiyor ve çok hızlı düşüyorum, cinsel ihtiyaç çılgınlığı bedenimi süpürüyor ve tüm mantığı yok ediyor.

Göğsümü serbest bırakıp acımasız parmaklarını saçlarıma geçirmeden önce elimi henüz karın kaslarına yerleştirmiştim. Islak telleri yumruğunun etrafında kavrayarak beni döndürüyor ve göğsümü acımasız mermere bastırıyor. Ellerimi kavrayıp avuç içlerimi sıkıca duvara yapıştırmak için beni serbest bırakıyor, beni burada esir tutuyor, bedenim onun düzensiz nefesleriyle senkronize bir şekilde düşüyor.

Sonra eli saçlarımda, başımı geriye çekerek boynumu ortaya çıkarıyor ve dişlerini omzuma geçirerek ağzımdan gırtlaktan gelen bir inilti çıkarıyor.

"Kendinden bu kadar kolay mı vazgeçiyorsun?" Sesinin öfkeli tonu nefesimi kesiyor.

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum -bana kolaycı demesi beni kızdırdı; reddedilmemden dolayı yaralandım.

Kendimi bu kadar dikkatsizce bir adamın ellerine bıraktığım için öfkeliyim.

-Daha bir gece önce beni aşağılamak için şarap mahzenine bağlamışlardı.

"Bana saldırdın," diyorum sonunda, nefesim duvara karşı sıcak. "Sana yardım etmeye çalışıyordum."

Ağzını kulağımın lobuna indiriyor. "Beni baştan çıkararak mı?"

"Ben yapmadım-" Savunmacı tavrıma sinirlenerek kısa kesiyorum. Bırakın benim hakkımda ne düşünürse düşünsün, kimin umurunda? Bu hayatta kalmakla ve zayıf görünmemekle ilgili. "Cephaneliğimizde ne varsa onu kullanınız, değil mi? Beni boğmana izin mi vermeliydim?"

Esprili olmayan bir ses çıkarır. "Belki seni tahrik etmiştir," diye suçluyor. "Belki de sert seviyorsundur. Bu amcığı elime soktuğunda sıırılsıklamdın."

Kaba sözleri üzerine tangamın arkasını kavırıyor ve kış yanaklarımın arasından yukarı doğru çekerek öndeki ıslak malzemeyi klitorisime sürtünmeye zorluyor. İsteğim dışında, erotik bir hisle bir inilti salıyorum.

Tangayı kıcımdan çekip parmağını girişime doğru itmeden önce hırıltısı tenimde geziniyor.

"Sanırım küçük muhtaç amcığın bu inceleme için yalvarıyor," diyor, parmakları durmuş, kıvrımlarımla alay ediyor.

Bir iniltiyi engellemek için dudağımı ısırıyorum, bedenimin ona tekrar tepki vermesine izin vermeyi reddediyorum. Mahzende beni bakire olmamakla suçlamış ve bunu doğrulamakla tehdit etmişti; şimdi içime girmesine izin verirsem tüm bu tartışma sona erecek.

Parmak uçlarını kaygan dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Siktir," diye homurdandı.

Parmakları dudaklarımın arasından kayarken vücudunun titrediğini, kendini tutamadığını hissedebiliyorum. İstemeden de olsa kalçalarım ona doğru geri dönüyor ve uyarılmışlığının kaya gibi sert kanıtlarıyla karşılaşıyorum.

Su serpintisine karşı gülümsüyorum. "Sanırım muayene yöntemlerinizle ilgili *zor* zamanlar geçiriyorsunuz."

"Kapa çeneni." Emri aramızdaki hava boşluğunu noktalıyor. Elini üzerimden çekmeden önce ağzını boynumla omzumun birleştiği noktaya dayıyor, dişleri öfkeyle derimi kazıyor.

Soğuk ve boş bir his, beni nefessiz bırakıyor.

Ağır bir iniltiyle göğsünü sırtıma bastırıyor ve sert aletini kıcımın dikişine doğru sürükleyerek muhtaç acıyı daha da derinleştiriyor. "Eğer içine girmeme izin verirsen, seni mahvederim ve bundan zevk alırım."

Oh, Tanrım.

Elleri saçlarımdan ve bedenimden ayrılıp başımın iki yanındaki mermer duvara konuyor ve beni içine hapsediyor.

Artık vücudumun herhangi bir yerine dokunmuyor ama ya onun ileri gitmesi ya da benim geri itmeme için içimde bir dürtü titreşiyor. Tam oradaki cesaret...

Yok et beni.

Gözlerimi kapatıp duvara yaslanıyorum ve kararlılığımı koruyarak sıcak su akışının yanığı daha da artırmasına izin veriyorum.

Başka bir şey söylemeden duvarı itiyor ve duştan kaçıyor. İzlemek için arkamı dönmüyorum. Giysilerini toplamak için aceleyle yaptığı hareketleri duyabiliyorum, sonra kapı çarparak kapanıyor.

Kaslarım beni tutamayacak kadar gevşemiş bir halde duşun zeminine çöküyorum, rahatlama ve özlemin kafa karıştırıcı karışımı vücuduma çöküyor. Kalbimin çarpıntısı dışlerinin bıraktığı izde, aramızda olanların kanıtında hissediliyor.

KARANFİLLER & PIROUETTES

LUCIAN

Sikimin üç sert darbesiyle, nemli havlunun üzerine geldiğimde vücudumu bir ürperti sarıyor.

"Siktir."

O kadar şiddetli boşalıyorum ki taşaklarım ağrıyor ve kendimi sabitlemek için bir elimi duvara dayıyorum, başım hafif ve eziyetli. "*Siktir*."

Bu kız söz konusu olduğunda kelime dağarcığımın sınırı bu gibi görünüyor. Havluyu tomar yapıp çalışma odamın zeminine atarken, gözlerim evin içinde onun hareketlerini takip ederken, aşağılanmış kendimden nefret midemin çukurunu kavırıyor.

Gözlerimi telefonumun ekranına dikmiş, parmaklarımı masanın kenarına doğru kısırıyorum, damarlarım kanımda dolaşan tatminsiz dürtüyle geriliyor ve kabarıyor.

Dušta olanlar olmamalıydı. Neredeyse kontrolümü kaybediyordum.

Kontrolü asla kaybetmem.

Nick Carpella'nın derisi yüzülmüş ve parçalanmış bedeninin görüntüleri gözümün önünden geçiyor. İş sırasında bir noktada bayıldım; ipeksi siyah saçlar ve iri, unutulmaz kehribar gözlerden oluşan bir uçurum tarafından yutuldum. Nick'in acısını ve intikamını teslim etmek, onun çekici görüntüsünü zihnimden kazımaya çalışırken kendi başına bir hayat aldı.

Bir elimi yüzüme silerek çenemdeki kırıksıklıkları hissediyorum.

Ondan kaçamıyorum. Bedenimdeki kanı yıkadı, sanki ruhumdaki pisliği temizlemeye çalışıyordu. Yara izime dokunmaya çalıştı... ve bu çok derinlere inen şeydi.

Tersledim.

Şimdi bir havluya sarınmış, saçları nemli ve omuzlarına yapışıyor. Dişlerimin neredeyse parçaladığı aynı omuzlar ve deri. Yatak odasına dalarken, telefonumdaki güvenlik uygulamasını kapatıyorum.

Bir bardağa burbon doldurup bir dikişte içiyorum ve göğsümdeki ani yanmayı memnuniyetle karşılıyorum. Sonra kendimi deri koltuğa oturtuyorum, çok sarsılmış ve hala gitmek için çok cazip, odasının yakınında herhangi bir yerde dolaşmaktan korkuyorum.

Arkama yaslanıp tavanı kaplayan gölgelere bakıyorum, kendimden nefret damarlarımdaki adrenalinden arta kalanları akıtıyor. Beni durdurmasaydı - beni o karanlık yerden çekip çıkarmasaydı - muhtemelen onu boğarak öldürürdüm.

Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim: ittifakımı ve intikam aracımı kaybetmiş olacağım gerçeği mi, yoksa onun güzel yüzünü bir daha asla göremeyeceğim düşüncesinin göğsümde yarattığı çürük sızı mı?

Belki onu becerirsem, bu çıldırtıcı takıntıyı kafamdan atabilirim.
Yine de bir şekilde bunun yeterli olmayacağını
biliyorum. Onu buraya hiç getirmemeliydim.

Evlilik için görüşmeler Carpella'nın gece kulüplerinden birinde yapılır.

Atmosfer gündüz bile yoğun ve hava emo bir çocuğun arabası ve striptizciler gibi kokuyor. Yanımdaki adam karanfilli sigarasından bir nefes çekerek önceki gözlemini açıklıyor.

Adı Damarko. Yeraltı dünyasında kötü bir ünü var. Carpella suç ailesinin en iyi bıçak dövüşçüsü olduğu söyleniyor, gerçekten endişelenmem gereken tek Carpella.

Cam bir masada oturuyorum ve düşüncelerim, bu şerefsizlerin toplantı odalarında neden bu kadar kırılabilir ve vücut parçalarını kesebilecek bir şey bulundurdıkları sorusuna yöneliyor, ki burada toplantılar muhtemelen çoğu zaman şiddetle karşılanıyor.

Evimi basıp beni damgaladıklarından beri bu kadar Carpella'ya ancak bu kadar yakın olabildim. Bu koltukta kalmak ve aptal cam masayı daha iyi kullanıp hepsinin kafasını koparmamak için tüm irademi kullanıyorum.

Salvatore'nin gözlerinin yanağını yüzümün yan tarafında hissedebiliyorum ama henüz ona varlığını kabul etme tatminini yaşatmadım. Kardeşi, *ailenin reisi* Carlos karşımda oturuyor, sağında da yardımcısı Ramiro var. Carlos'un oğlu Renz solunda. Taht için sıradaki isim o ve oldukça ölümcül bir ünü var. *Danışmanı* Salvatore, kendisinden ve organizasyonundan çalan kardeşi ve bu odadaki en terli Carpella.

Salvatore'un elini saran bandaja bakıyorum ve sırtıyorum. Müzakereler kötü giderse çok daha hayati bir vücut parçasını kaybetmekten endişe etmeli ve kardeşine bir sıçan olduğu ortaya çıktı.

"Anladığım kadarıyla bir sözleşme üzerinde anlaşmaya varılmış," diyor Carlos, "ancak önceden haberdar edilmedim ya da onayım sorulmadı. Dolayısıyla, tereddütlerimi şimdi anlayabilirsiniz."

Carlos bu toplantının karanlık ortamına dalıyor. Parmaklarını birbirine kenetlemiş, boş gözlerle bana bakıyor. Belli ki Salvatore kardeşine kızının şu anda benim çatım altında yaşadığını söylememiş, yoksa konuşmasının başlangıcı çok farklı olabilirdi.

"Ailelerimizin geçmişi bunu... şüpheli bir ittifak haline getiriyor," diye devam ediyor Don, "kardeşim kızının adına gerçek aşkı ne kadar savunursa savunsun."

Son sözleri, sanki kelimeler ağzından çıkarken kötü kokuyormuş gibi burnunu kırıştırarak söylüyor.

Gerçek aşk. O zamanlar Salvatore'un kardeşini etkilemek için bunu kullanması gerektiğine karar vermişim. Şimdi, kızını düşümde sıırsıklam ve yarı çıplak hayal etmemeye çalışıyorum.

"Kalp kalbin istediğini ister," diyorum sandalyede öne doğru kayarak.

Carlos alaycı bir nefes alarak dikkatini kardeşine çeviriyor ve boncuk gibi gözlerini bir kez daha bana dikiyor. "Evet, ben de öyle duydum."

Damarko karanfilini gereğinden fazla güç kullanarak söndürüyor. "Evet, bunun *Violetta*'nın ne kadar ateşli olduğuyla ve onun tatlı kıcı üzerinde tam anlamıyla hak iddia etmek istemenle hiçbir ilgisi yok."

Kendi kuzeni hakkındaki saygısız değerlendirmesi karşısında dişlerim gıcırıyor. İçimdeki sarmal gerginliği gevşetmek için kaslarımı fiziksel olarak gevşetiyorum. Motivasyonumun intikamdan ziyade açgözlülük ve seks olduğunu düşünmeleri çok daha iyi.

Tepkim Don'u memnun etmeli. Bir mafya kadını üzerinde hak iddia eden herhangi bir adam, çok daha azı için başka bir adamı yumruklayabilir.

Dürüst olmak gerekirse, kan davası bittiğinde ben daha çocuktum. Carlos'un ya tüm detayları hatırlayamayacak kadar küçük olduğuma ya da yıllarca kin besleyemeyecek kadar aşık olduğuma inanması gerekiyor. Doğru teşvikle, her erkek satın alınabilir elbette ve masada *tatlı kıçlı bir amcık* var.

Ayrıca, Desolation'da kalan tek Cross benim.

Yalnız bir Haç'ın ayaklanmasından neden korksun ki?

Carlos yapmacık bir iç çekişle, "Kalp ne olursa olsun, *Violetta* için büyük umutlarımız vardı. Bu iyi bir anlaşma değil."

Bakışlarım Salvatore'u hedef tahtasına oturtuyor. Boğazını temizliyor ve ilk kez konuşuyor. "O benim kızım Carlos. Kiminle evleneceği konusunda söz hakkım var."

Don neşesiz bir şekilde güler. "Ölü bir karın, ölü bir oğlun ve tek beklentisi iyi bir evlilik yapmak olan asi, işe yaramaz bir kızın var. Hiçbir şeyiniz yok, bu yüzden söz hakkınız da yok." Bir elini ağzına götürdü, kara gözleri tekrar bana dikildi ve Hermès takım elbisemi delip geçti. "Ayrıca, her şeyden önce senin bu birlikteliğe karşı olacağını düşünüyorum, kardeşim."

Salvatore kardeşinin hakareti karşısında gerildi. Öfkeli bakışları bana kayıyor ve meydan okurcasına bir kaşımı kaldırıyorum. Onun için hangisi daha önemli: Gururu mu, hayatı mı?

"Geçmişle yüzleştim," diyor Salvatore, bir parmağı eksik olan elini masanın altından kaydırarak. "Lucian kızım için iyi bir adam. Önemli olan tek şey bu."

Carlos homurdanıyor, görünüşe göre ikna olmamış.

Şüpheli bir his üzerime çöküyor, omurgamdan aşağıya doğru sürünüyor. Bir hafta önce, kız ailesi tarafından dikkate bile alınmıyordu. Bir dans kumpanyasına atılmış ve unutulmuştu. Benim ilgim onun merakını ve yeğeninin iyi bir evlilik yapması için duyduğu ani arzuyu ateşledi.

Bu müzakere, bir ucunda yanan bir füyve bulunan dikenli telden yapılmış bir ipte yürümeye benziyor.

"Siktir et," diyor Damarko, bana doğru dönerek. Parmağıyla beni işaret ediyor. "Onu almak ya da sahiplenmek sana düşmez." Öfkeli bakışları Carlos'a kayıyor. "Bir anlaşma yapmıştık."

Carlos kıkırdar. "Sakin ol, evlat. Sana daha önce de söyledim, kuzeninle evlenemezsin."

Alay ediyor. "Evlilikle, kanla değil."

Renz ona ölümcül bir bakış fırlatır ve "*Ailede* her şey kandır" der. Sonra İtalyanca bir şeyler mırıldanarak Damarko'yu kovuyor.

Damarko başını meydan okurcasına sallayarak, "Kahretsin, o tatlı amcığa yapmak istediğim şeyler..." diyor. Dudaklarını yalıyor ve bana bilmiş bir sırıtış gönderiyor. "Bak ne diyeceğim Cross. İşim bittiğinde onu almana izin vereceğim. Bu şartlara ne dersin?"

Her şey çok hızlı oldu. Yerimden fırladım ve Damarko'nun ucuz kravatını kaptım. Onu masanın üzerinden sürükleyip yumruğumun içine aldım. Odanın etrafında duran askerler aşağı iniyor ve aynı hızla bizi ayırıyorlar.

"Seni İrlandalı bok parçası." Damarko ağzına bulaşan kana dokunuyor ve tükürüyor. "Senin bağırsaklarını deşeceğim-"

"Yeter!" Carlos kükrer. "Herkes yerine otursun. Şimdi."

Bakışlarımı Damarko'dan ayırmadan kravatımı takım elbise ceketimin içine sokuyorum ve koltuğuma geri yerleşiyorum.

Damarko kolunu askerden kurtarıyor ve bana son bir kez daha bakarak odadan çıkıyor.

Tartışma boyunca sessiz kalan Salvatore'ye bakıyorum. Kara kaşları, sivriltilmiş, meraklı gözlerinin üzerinde birbirine yaklaşıyor ve hareketimin ne olarak algılanması gerektiğini anlıyorum.

Kıskançlık.

Sahiplenme.

Kaba kahkahalar dikkatimi Carlos'a çekiyor. "Asla başka bir adamın amına hakaret etme, tamam mı?" Tekrar gülüyor, diğer arkadaşları da ona katılıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Sanırım bu bir anlaşmaya vardığımız anlamına geliyor." Kahkahalar aniden kesiliyor.

"Yeterince makul," diyorum çenemi kaldırarak. "Violet için iyi niyetli olduğuma organizasyonu ikna etmek için ne yapabilirim?" Onun adı ilk kez ağzımdan çıkıyor ve dilimde yapışkan bir tortu bırakıyor, sanki hiç çıkaramayacakmışım gibi. Oda onun adıyla çok ağırlaştı, duvarlar bastırıyor.

Don'un dudakları sinsî bir gülümsemeyle aralandı. Benden istediğini aldı. "Bir işim var," diyor belli belirsiz. "Söylentilere göre artık sadece sokaklarda işeyen bir yetim değilsin, kendine bir isim yapmışsın."

Omuzlarım geriliyor, ellerim masanın altında onun *yetim* ifadesini kullanmasıyla yumruk oluyor. Gerginliği azaltmak için hemen parmaklarımı esnetiyorum. Beni test ediyor, bir tepki almak için hassas bir sinirimi koparıyor.

Bakışlarımı tutuyorum. "İş nedir?"

Dili, avını hisseden bir yılan gibi dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor. "Rakiplerimden birinin birkaç basamak aşağı indirilmesi, kiminle taşak geçtiğinin hatırlatılması gerekiyor. O zaman seni *Violetta*'mızla bir araya getirme konusunda anlaşabiliriz."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, bu işin kolay olmayacağını biliyorum.

Ama ben seçimimi yaptım. Yapılması gerekeni yapacağım. "Bana detayları ver."

Nora ellerini geniş kalçalarına dayamış, yemek masasının üzerindeki İrlanda yemeklerine bakıyor. "Bu yemeği hazırlamak için çok zahmete girdim."

Siyah kravatımı düzeltiyorum, boğazımda oluşan kalın ağrıyı ve derimin altında köpüren öfkeyi görmezden gelmeye çalışıyorum. "Thelma çok zahmet çekti," diye düzeltiyorum onu. "Sen aşçı değilsin."

Suçlayıcı ses tonuma sinirleniyor. "Her şeyi ben organize ettim Lucian. Tüm favorilerinin hazır olduğundan emin oldum."

"Bunu senden ben istemedim," diyorum ona, ses tonum kesin.

"*Mo mhac*." Kaşlarını çatıyor. "Geleneklerimizi

kutlamalıyız." "Bu gelenekler benim ailemle birlikte öldü.

Benimkileri atın."

Ağır yeşil gözleri beni acıyarak değerlendiriyor ama beni daha fazla ikna etmeye çalışmıyor. "O zaman bizim için daha fazla." Christoff ve Levi'ye başıyla selam veriyor. "Kızın yanındaki diğerine onu akşam yemeğine getirmesini söyle."

Omurgam sertleşiyor. "Bu akşam yemeğini odasında yiyecek."

Bir süre sessizlik oldu: "Tabii ki. Ona gönderirim."

"Gerek yok." Masadan bir tabak alıyorum ve her yemekten bir kepçe dolduruyorum.

Gözleri merakla kısılıyor ama konuyu uzatmıyor. Christoff ve Levi'ye parmaklarını şıklatıyor. "Çocuklar, yiyin."

Direktif almak için bana bakıyorlar, ben de bir kez başımı sallıyorum. Masaya geçtiler ve tabaklarını doldurdular.

Meşgul olmaları daha iyi. Maskeli balo gecesinden beri Violet ya beni baştan çıkarmaya ya da denemeye çalışıyor. Benim ve adamlarımın önünde küçük şortlar ve kendi deyimiyle braletlerle dolaşıyor. Dün onu bahçe odasında yoga yaparken izlerken bulduğumda Christoff'un gözlerini oymak için bıçağını kullanmak üzereydim.

Bu, tüm adamlarıma gözlerini ve özellikle de lanet *ellerini* ondan uzak tutmaları için kasıtlı bir tehditle karşılandı.

Bu gece, bir mafya babasının nişanlısının nasıl davranması gerektiğine dair kuralı ona açıkça anlatacağım.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, kanımda huzursuzluk dolaşıyor. Kapısına vardığımda Mannix'i çenemin sert bir tikiyle uzaklaştırıyorum. Kapıyı çalmadan içeri girdiğimde onu pencere kenarında kitap okurken buluyorum.

Tekrar kitabına odaklanmadan önce tembel bir bakışla beni onaylıyor. Öfke sinirlerime sivri dişlerini geçiriyor, onun kovulmasına ve bariz bir şekilde

korku eksikliği.

Dušta olanlar yüzünden. İçimdeki bir zayıflığı, bir kırılmalığı ortaya çıkardığına inanıyor ve dikişleri çekmeye devam ederse çözüleceğini düşünüyor. Ve altında onun beyaz atlı prensi olacak. Acı ve kalp ağrısının altında gömülü, düzeltilmeyi bekleyen uysal bir yaratık.

Burada Charming diye bir şey yok. Beni zorlamaya ve baştan çıkarmaya devam ederse, canavarı istekli ve beklerken bulacak.

Tabağı meşe şifonyerin üzerine koydum.

"Yemeklerimi genellikle Nora getirir," diyor ve bir sayfa çeviriyor.

Başımı yana çeviriyorum, gerginliğimi atmak için boynumu esnetiyorum. Sonra açık oturma alanına doğru yürüyorum ve etrafa göz gezdiriyorum. "Cezan konusunu hiç konuşmadık," diyorum, sehpanın üzerine şüpheli bir şekilde örtülmüş bir battaniyenin köşesini kaldırarak.

Çevremden kitabı kucağına indirdiğini görüyorum. "Bekle-"

Battaniyenin altında Nora'nın dans salonundaki radyosu var, ona kullanmamasını söylediğim radyo. Orada ya da başka bir yerde.

Battaniyeyi bir kenara atıp ona doğru dönüyorum. "Yoksa unuttuğumu mu sandın?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak soruyorum.

Uzun siyah saçlarını bir omzunun üzerinden itiyor, rahatsız edici bir şekilde dikkat dağıtıyor. "Unutmadığını biliyordum."

"Sana dans etmeyi yasakladığımı unuttun mu?"

Ayağa kalkarak, yüz hatları sıkışmış bir şekilde bana baktı. "Yasaklamak mı? Yasakladınız

Ben mi? On sekizinci yüzyılda değiliz ve sen de benim babam değilsin."

Çarpık bir sırtış ağzımı eğiyor. Ona yavaşça yaklaşıyorum. "Hayır, ben senin baban değilim." Tatlı kokusu duylarımı sarıyor, sinir sistemimde bir isyana neden oluyor. "Babana itaatsizlik edebilirsin. Bana itaatsizlik edemezsin."

Bakışlarım boynuna, nabzının çılgınca attığı yere düşüyor. Isırıklarımın morlukları teninde iz bırakıyor ve dişlerimi ona geçirme dürtüsü akıl sağlığımı kemiriyor.

"Sadece masum bir müzik dinliyorum," diyor, sesi çok alçak ve yumuşak, beni yatıştırmaya çalışıyor.

Ona dokunmamak için kendimi zor tutuyorum, saçının gevşek bir tutamını parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum. "Ve gardırobun-" gözlerim minik atletinin ve şortunun üzerinde geziniyor "- bunlar sadece masum kıyafetler mi?"

Narin yüz hatlarını inanç kaplıyor. "Tişörtlerimi yırtmanızı engellemenin tek yolunun bu olabileceğini düşündüm."

Derimin altında bir alev kıvrılıyor, sözlerindeki cüret canavara bir çağrı. Saçlarını serbest bırakarak yaklaşıyorum ve ağzımı kulağına doğru indiriyorum. "Dikkatli ol,

Cailin Beag. Şeytanı kışkırtırsan boynuzları alırsın."

Uzaklaştığımda kehribar rengi gözlerinde bir tanıma titreşimi belirliyor, şarap mahzeni o kadar da uzak bir anı değil.

"Adamlarımın önünde uygun şekilde giyinmen gerekiyor," diyorum ona. "Kan ve katliamdan hoşlanmıyorsanız, o zaman elbette yarı çıplak dolaşın."

Göğsü ağır nefeslerle inip kalkıyor, gözleri alev alev yanıyor. "Birinin önünde nasıl giyindiğimi seni neden ilgilendiriyor?"

"Çünkü o sözleşmeye göre sen benimsin," diyorum, gerçekçi bir şekilde. "Bedenin bana ait. Kimsenin buna hakkı yok." Radyoya doğru dönüyorum. "Erkekler başka bir adamın malına çok uzun süre baktıkları için vücut parçalarını kaybettiler."

"İnanılmaz," diye mırıldanıyor. "Erkekler ve onların sahipleniciliği. Bu nişan tam bir saçmalık. Sadece egonuza meydan okunmasını istemiyorsunuz."

Buz gibi sözleri ateşi söndürmek için soğuk bir hava akımı gibi. Özünde, iddiası doğru. Bana ait olana dokunmaya cüret eden her erkek, taşaklarını aldırmaya cüret eder. Acı çekerek. Bu bir yaşam biçimi; kimsenin kafama bir kurşun sıkıp inşa ettiğim şeyi almasını engellemek için.

Ama mafya kabadayılığının arasına sıkışmış, başka bir gerçeği ortaya çıkarmak için yüzeyi tırmalayan, beni yıpratıcı bir şey var.

Rahatsızlığa aldırmadan radyonun düğmesine basıyorum. Yumuşak piyano notaları odanın içinde süzülüyor, hafif parmakların sıcak tenimin üzerindeki darbeleri.

Sırtımı ona dönerek müziğin çalmasına izin verdim, onu gece bu odada dans ederken hayal ettim, vücudu zarif ve baştan çıkarıcıydı, kendi meydan okuyan tarzıyla bana meydan okuyordu.

Ben sessiz kaldıkça gerginlik artıyor. Onun yakında cezalandırılacağına dair çatırdayan bir farkındalık atmosferi dolduruyor.

Sessizliği bozan o oluyor. "Hiçbir şey bundan daha eziyetli olamaz," diye mırıldanıyor.

Onunla yüzleşmek için döndüğümde yüz hatlarım şaşkınlıkla birbirine karışıyor.

"Açıkla." "Senin etrafında dans etmekten bıktım," diyor kollarını kavuşturarak Göğüsler. "Buraya ne yapmaya geldiysen onu yapmanı, yara bandını sökmeni ya da..." Cesaretini kaybederek sözünü kesiyor. "Tehdit etmeyi bırak. Eğer birbirimize bir şey söyleyeceksek, bu derin bir şey olmalı."

"Derin bir şey..."

"Aksi takdirde sadece zaman kaybetmiş oluruz ve zaman sınırlıdır, Lucian."

Alçak bir kıkırdama serbestçe çalışıyor, elimde değil. Sanki ses onu ürkütmüş gibi aniden geri çekiliyor. "Çok yaşlıymışsın gibi konuşuyorsun, sanki zamanın tükeniyormuş gibi."

Çenesini kaldırıyor, yumuşak saçları çıplak omuzlarına dökülüyor ve göğsümü sıkıyor. "On dokuz ya da doksan yaşında olmam umurumda değil. Hayatımın bir saniyesini bile boşa harcamak istemiyorum."

"Hmm." Anladığımı belli eden bir ses çıkardım. "Çünkü hayattaki tutkunuzu keşfettiğinize inanıyorsunuz."

Çıplak ayaklarına kısa bir bakış onun düşüncelerini açığa çıkarıyor. Gözlerime bakıyor. "Benim var."

Dans etmeye başladığım ilk günden beri biliyorum."

Ona doğru ilerliyorum, kısa bir mesafe ötede duruyorum, ciğerlerim onun tatlı kokusuyla yanıyor. "Gerçek bir şey duymak ister misin?" Tereddütle başını sallayınca, "Şarap mahzeninde dokunuşum karşısında titrediğini hissetmek, gerçek tutkunun bir damlasını bile keşfedemediğini gösteriyor," diyorum.

Bakışlarımı tutmaya çalışıyor ama bocalıyor, boğazının sütunu boyunca sertçe sürüklenişi kanımı viski gibi coşturuyor. Gözlerini yere indirdiğinde alaycı bir nefes alıyorum.

"Buna söyleyecek derin bir şeyiniz yok mu?"

"Sanırım bana bu konuda her şeyi öğreteceksin," diyor ve bana tekrar bakacak cesareti buluyor. O ölümcül kehribar gözler beni mızraklıyor, ucu baştan çıkarıcı bir bıçak, o kadar keskin ki bedenim şu anda ona göstermek için can atıyor.

"Ben kimsenin öğretmeni değilim, küçük kız."

"Rahatsız edici derecede eksik düş olayının da kanıtladığı gibi."

"Dikkatli ol," diye uyarıyorum, aramızdaki mesafeyi azaltarak, "yaratılmış bir adam da meydan okumaları görmezden gelemez."

Bakışlarım göğsüne, göğüslerini saran dar bluzuna ve sert meme uçlarının dış hatlarına kayıyor. Göz teması kurmak için yukarı çıkarken, ağzım bilmiş bir sırtışa dönüşüyor.

Dudaklarını yalıyor, beni ağına çekiyor, aramızdaki ipi çekiştiriyor. "Sen sadece bir deli değilsin," diyor. "Sadistsin."

"Ve sen de çizgiyi aşıyorsun."

Bir ihtiyat damarı kararlılığını kırıyor. "Bana işkence etmek, beni cezalandırmak istiyorsun. Ailem size acı çektiirdiği için benim de acı çekmemi istiyorsunuz. Ve bir şekilde, burada oturup buna katlanmamı bekliyorsunuz."

Bir elimi ağzıma götürdüm, çenemi sıktım. "Beynin başka hangi derin şeyleri düşünüyor?" Onu teşvik ediyorum.

"Babamı öldürmek istiyorsun."

Açık sözlülüğü karşısında kaşlarım havaya kalktı. "Hayır." "Amcamı öldürmek istiyorsun, Don'u."

Dürüstlüğüne karşılık veriyorum. "Evet."

Nefesi kesiliyor. "Ne yapmış olurlarsa olsunlar, ailemi sona erdirmenin bir parçası olamam ama ya onları öldürmeden ya da benimle evlenmeden intikamını almanın başka bir yolu varsa?"

"Şeytanla pazarlık yapmaya çalıştığını söyleyebilirim." Bileğini kavrayıp onu öne doğru çekiyorum. "Ve pazarlık yapan genellikle kaybeder."

"Bırakın gideyim."

"Bunu yapamam, *cailin beag*, cezalandırılmak için yalvardın." Piyanonun karanlık notaları etrafımızda dolanıyor ve ben onun belini kavriyorum. "Tek gerçek tutkunu inkar edemezsin, bu yüzden sana izin vermeyeceğim."

Vücudunu boğucu ritme göre sallıyorum, nabzının avucumda hızlandığını hissediyorum.

"Benden ne istiyorsun?"

"Bana ne kadar tutkulu olduğunu göstermeni istiyorum," diyorum onu kucağımdan döndürerek. "Hayırseverliğimin *eksik* olarak görülmesini reddediyorum."

Kendimi minderli banka oturtuyorum ve dirseklerimi dizlerime dayıyorum, bakışlarım ona sabitleniyor. O minicik şort bir meydan okuma, seksi çıplak teni bir alay. Orada olduğu gibi durması bile beni kışkırtıyor.

"Daha uygun bir şey giymeliyim," diyor. "Onu yırtıp atacağım."

Göğsü yükseliyor, gözlerinde meydan okuyan bir alev parlıyor. "En pointe mi istiyorsun?"

Ne kadar yüklü bir soru. Ondan talep etmek istediğim şey kanımdaki her hücreye aykırı. "Erteliyorsun."

Dünyayı ve dikkatini dağıtan şeyleri kapatmak için gözlerini kapattığı uzun bir ritmin ardından, kolunu başının üzerine uzatırken bacağını zarif bir pozla yukarı çekiyor. Vücudu kıvrak ve zarif bir şekilde pozlar arasında geçiş yaparken onu izliyorum ve bu benim kavrulmuş sınırlarıma anında bir merhem oluyor.

Dönerken saçları kollarını savuruyor, vücudu yumuşak, puslu bir bulanıklığa dönüşüyor ve ben kendimden geçiyorum. Onun yörüngesine çekildim, yerçekimi kendi gücüne sahip. Narin bedenini gererek eğilip bükülürken, içimi çıldırtıcı bir arzu kaplıyor. Damarlarımda çok karanlık ve ahlaksız bir şey dolaşıyor, ona kendi aşağılık yöntemimle dokunma ve şekil verme ihtiyacı.

Müzik sona eriyor ve hareketleri duruyor. Karmakarışık saçlarının arasından bana bakıyor. O ateş, buz ve vahşi bir güzellik.

Ve hala daha fazlasını istiyorum.

Uzanıp şarkıyı tekrar başlatıyorum. Sonra ayağa kalkıyorum, ona yaklaşırken kollarımı hızla sıvıyorum. Birkaç santim ötede duruyorum, parlayan yüzüne bakıyorum ve boynunu tutup parmaklarımla yakalıyorum.

"Tutkudan bahsedip duruyorsun," diyorum, "ama bana verdiğin şey bu. Yol kenarındaki bir serseriye bile ilham vermeyecek prova edilmiş bir saçmalık."

Elimde titriyor, korkudan mı yoksa öfkeden mi, emin değilim ama bu canavarın iştahını kabartıyor ve dudaklarını kendi dudaklarımla ısirmaktan kendimi zor alıkoyuyorum.

"Bana tutkunu göster," diye emrediyorum. "Onsuz yaşayamayacağını iddia ettiğin o açıklanamaz şeyi tatmak istiyorum. Beni buna inandır, *cailin beag*, yoksa söz veriyorum, hayatta kalmamak için dua edeceğin tutkulu bir ceza yağıdıracağım."

Onu kabaca serbest bırakıyorum, kopmasına izin veriyorum ve o da tökezleyerek geri çekiliyor.

Ben.

Yastığa uzanırken boynumu geriyorum ve gergin kaslarımı çalıştırıyorum.

"Tekrar."

Ciğerlerini kesen nefesler, pozisyonunu düzeltiyor. "Rutin yok," diye emrediyorum.

Elini indiriyor. Gözlerimizin birleştği, dudaklarımın en ufak bir ucunun onun sıkıntısından duyduğum zevki açığa vurduğu ve onun karşı koyamayarak parmaklarını avucuna doğru kıvrıldığı gergin bir an var.

Lanet olası sikim taş gibi sertleşmiş ve ağrıyor, sırf baskıyı hafifletmek için neredeyse pantolonumun içinden tutacaktım. Çektiği acı, kanımda dolaşan ve beni ihtiyaçtan çılgına çeviren güçlü bir afrodizyak.

Eğer o bu gece hayatta kalırsa, ben kalamayabilirim.

Yenilenmiş bir güçle çenesini kaldırıyor ve belinden eğiliyor. Havada iki kez dönerken, hareketleri çok daha çiğ ve yoğun. Kalçalarını erotik bir şekilde döndürüp çeviriyor, vücuduna müstehcen ve şehvetli şekillerde dokunuyor.

Çenem geriliyor, arka dişlerim öyle bir sıkılıyor ki kırılacaklarından eminim.

Piyanonun yumuşak notalarını kendine ait kılıyor, tempoyu boğucu ritmine uyarlıyor, havaya cinsel seks ve güç aşılayacak sese sahip oluyor.

Neredeyse bayağı, cesur ve asi hareketleri saf, hoşgörülü bir gıdıklama. Ve eminim ki bu dans, eğitimcileri tarafından da kaba bulunacaktır.

-Ama bunların hepsi benim için ve neredeyse derimden çıkacağım.

Notalar söner, onu dizlerinin üzerinde ve efordan nefes nefese bırakır.

Elimi ağzımın üzerinde gezdiriyorum, artık bunun asla yeterli olmayacağını biliyorum. Bana acı çektirmeye devam etmesi için ona yalvarmak üzere olan bir mazoşistim.

"Tekrar."

Yüz hatları gerilmiş bir halde bana göz kır p ı y o r . "Ne oldu? Bu senin için yeterince tutkulu değil miydi?"

Kaba kelimenin onun küçük dilinden yuvarlanması, o kadar davetkâr ki, kanımı bir uyuşturucu gibi hızlandırıyor. "Yeterli olduğunda söylerim." Oynat düğmesine basıyorum ve şarkı yeniden başlıyor. Tekrar açıyorum.

Ayağa kalkarken neredeyse yenilmiş gibi görünüyor ama ben daha iyi biliyorum. Duştaki anısı - o müstehcen inlemeleri; parmaklarımın arasında sıırıslıkam oluşu - karanlık bir yaratık pusuya yatmış, kaçmak için onu pençeliyor ve ben onu kışkırtmak istiyorum.

O hareket etmeye başladığında ben de koltuğa geri yaslanıp rahatlıyorum.

Bu rutini saatlerce yapıyoruz.

Müzik her durduğunda ve hemen yeniden başladığında, sormuyor; zahmetsizce yeni bir dansa geçiyor, her seferinde değiştiriyor. Bazen yavaş ve şehvetli. Diğer zamanlarda hızlı ve öfkeli. Ama her seferinde benim için yeni bir dans yaratıyor.

Teni terden kayganlaşmış, saçları sıırıslıkam ve altımda serbest kalırken titrediğini hayal ediyorum - işkence ve zevk arasındaki çizgi ince bir perde. Kasları zayıflamış ve vücudu tükenmiş durumda ve bir pozu korumaya çalıştığında dizlerinin üzerine çöküyor.

Şimdiye kadar her seferinde kendini toparlamayı başardı. Öne eğildim, elimi ağzıma siper ettim.

Defalarca çözüldüm ve onu taşımak zorunda kalırsam, en zayıf anında onu almaktan kendimi alıkoyamayacağımdan korkuyorum.

"Ayağa kalk," diye emrediyorum.

Ellerini mermer zemine dayamış, nefes alıp veriyor. "Yapamam."

Emeklemeye çalışıyor, ben de onu yarı yolda karşılamak için ayağa kalkıyorum. Yere yığıldı, uzuvları etrafına yayıldı, ayaklarımın dibinde düşmüş bir melek.

Şiddetli bir küfür savuruyorum, kontrolüm zaten çok zayıf. Kalçalarım doğru alçalıyorum ve onun lekeli yüzüne bakıyorum. En kötü halinde bile, gördüğüm en güzel şey o, sadece benim için yaratılmış alaycı bir cazibe.

Boyun eğmiş bir iniltiyle, külotumun hapsettiği acı verici ereksiyonu görmezden geliyorum ve onun gevşek kolunu boynuma doluyorum. Teni kızarmış, dokunulamayacak kadar sıcak. İnce bedenini göğsüme yaslayıp ayağa kalkıyorum.

Onu yatağa taşıırken hoşnutsuz bir ses çıkarıyor. Ama bir obur gibi, onu kuş tüyü yorganın üzerine yatırmadan önce yatağın önünde gereğinden uzun süre durup, vücudunun benimkine bastırılmış hissinin tadını çıkarıyorum.

Banyoya gidip bir bardağa musluk suyu dolduruyorum. Odaya döndüğümde ciğerlerimdeki hava boşalıyor. Onu yatakta görmek tüm cinsel arzularımı harekete geçiriyor.

Merhametli değilim. Onu o yatakta becermek kadar kolayca boğabilirdim ve her ikisini de şımartma ihtiyacı beni kenara çekiyor, boynunun arkasını kavrayıp gevşek vücudunu kendime doğru çekiyorum.

Gözleri ağırlaştı, göz kapakları titreyerek açıldı, ağzı parçalandı. Düşmanım tamamen yenildi ve nefes borusunu ezip işkenceme son verebilirim.

"Tá éad orm an cupán seo chun do liopaí a bhlaiseadh." Dudaklarını tattığı için bu fincanı kısıkanıyorum.

Bardağı ağzına doğru kaldırırken bunu düşünüp düşünmediğimden ya da yüksek sesle söyleyip söylemediğimden emin değilim. "İç."

Öksürüyor ama kısa süre sonra suyu yutuyor.

Bardağı yere bıraktım ve onun yatağa düşmesine izin verdim, bir elimi saçlarımın arasından geçirirken bakışlarım onun yüzünden hiç ayrılmadı, sinirlerim etkili bir şekilde sarsıldı.

Yarın gece görüşürüz, Cailín Beag.

ÇİÇEKLER & MERMİLER

MENEKŞE

Geceler, kana boyanmış bir Monet kopyası gibi birbirine karışıyor.

Sanat ve acı.

Tutku ve kışkırtma.

Hayatım en koyu yağlı boyalarla boyandı. Çürüklerin renkleri. Tehlikeli dövmelelerin tonları. Arzunun renk değişimi.

İşaretler. Yaralar. Kırık

deri. Haçlar. Kafatasları.

Kemikler.

Lucian bir nöbetçi gibi odamın efendisi, ulaşamayacağım bir anahtarla alay eden gardiyanım.

İlk başlarda, odama gelene kadar geçen saatleri geceden korkarak geçiriyordum. Her akşam, saat gibi, kapıya vurur ve içeri girerdi. Bank koltuğuna otururdu. Bana dans etmemi emrederdi.

Ve yapardım. Müziğe geçmeden önce zihnimi özgürleştirecektim, gelişecektim, her adımım spontane olacaktı ve sadece tutkumdan beslenecektim. Kendimi kanıtlarsam, ona yeteneğime ne kadar bağlı olduğumu, beni kırmasına izin vermeyeceğimi gösterirsem, sonunda kazanacağıma inanıyordum.

Ama ödül nedir?

Dans topluluğuna katılıyor musun? Hâlâ kayıtlı mıyım? Her şeyden sonra o hayata geri dönebilir miyim?

Özgürlüğüm mü? Bu zoraki evlilikten bir çıkış yolu? Açıklanamaz bir nedenden ötürü Lucian'ı bir daha görmemek üzere ayrılma düşüncesi beni hasta ediyor. Kanseri gibi hissettiren bir şekilde derimin altına yerleşti.

Zehirli. Tehlikeli. Tüketen.

Tehlikeleri, riskleri biliyorum ama iyileşme başlamadan önce sizi daha da hasta edecek bir ilacı yutmaya zorlamak gibi, onun karanlığını çoktan içime aldım ve tedaviye ihtiyacım var.

Eğer bu karanlık zaman döngüsünden kurtulacaksam, biz sorusunun yanıtlanmasına ihtiyacım var.

Haftalar geçtikçe, korku bir tür Stockholm sendromuna dönüştü ve saat tam onda kapımı çalmadığında, hiç gelmeyeceğinden korktum.

Kendimin çarpık bir versiyonu haline geldim. Yaşadığım duygular, dans ederken bedenime zalimce bakışının uyandırdığı arzu, *Cosa Nostra* kadar sapkın ve tehlikeli.

Ve ben o dünyaya ait değilim, yine de ruhumun çarpık bir parçası bir tat istiyor - merakımı gidermek için sadece bir vuruş - ve sonra sonsuza dek bileceğim.

Kötü bir soğuk algınlığı gibi, Lucian Cross'u sistemimden atabilir ve yürüyüp gidebilirim.

Beni suyla besleyip odamda yarı ölü bıraktığı geceden beri bana elini bile sürmedi.

Mavi gözlerinin ardında alevlenen şiddet ve intikam beklentisiyle gerilen kaslarıyla dans edişimi izliyor ama bana yaklaşıyor. Evindeki varlığını kabul etmek için gereken süreden daha uzun süre bana bakmıyor. Sanki sadece onun benim acımı arzuladığı anlarda var oluyorum; günün ve gecenin diğer her saniyesinde arafta kalıyorum.

Her ne iğrenç planı varsa gerçekleşene kadar ailem adına ceza çekmek için oradayım.

Ailem için endişelenmekten çok kendim için korkuyorum. Beni *görmezden* geldikçe, bana dokunmayı, benimle konuşmayı, bana *bakmayı* reddettikçe, tüm bunları ve daha fazlasını yapmasını daha çok arzuluyorum.

Bu çılgınlık sona ermeli.

Bardaklara çarpan gümüş çatal bıçakların *şingirtisi* hastalıklı düşüncelerimi bozuyor ve masanın başındaki yerinden kalkan Carlos Amca'ma bakıyorum.

Nişan partisi aileme ait İtalyan restoranında yapılacak. Sanırım Lucian'ın malikanesinde ya da babamın evinde yapılması tarafsız sayılmazdı. Yıllardır konuşmadığım kuzenlerim, babam ve sarılmak istediğim ama eski korumama rahatlatıcı bir gülümseme sunan Marcus da katılıyor.

Lucian karşımda oturuyor ve göz temasından kaçınma konusunda bir uzman.

Babam beni yemeğe hazırlamaya çalıştı. İlk geldiğimizde beni bir kenara çekti ve kulağıma fısıldadı: "Hayatını kabullenmeyi öğreneceksin, *figlia mia*."

Annemin gülümsememi, rol yapmamı ve ailem için doğru olanı yapmamı istediğine dair başka şeyler de söylendi.

Ne annem ne de Fabian bu gece burada olanları onaylamazdı. İkisinin de bunu engelleyip engelleyemeyeceğinden emin değilim ama bunu gülümseyerek yutmamı beklemeyeceklerini biliyorum.

Beni başka bir adamın evinde bıraktığı geceden beri ona sormak istediğim o yakıcı soruyu sormadan önce babamın iddialarına tarafsız bir ifadeyle karşılık verdim: "Lucian'ın senin üzerinde başka ne etkisi var, baba?"

Öfkeli inkârı beni daha da hayal kırıklığına uğrattı ve masadaki yerimi almak üzere yanından ayrıldım.

Burada ailemin arasında oturmuş, Carlos Amca'nın saçma sapan konuşmasının şerefine kadeh kaldırırken, kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Günlerimi neden bale ve zorlu rutinlerle doldurduğumu anlamamı sağlayan, iliklerime kadar işleyen bir sızı bu.

Fiziksel acıya tahammül edilebilir. Duygusal acı ise tamamen yok eden, ruhu yoran bir hastalıktır.

Acıyı hissedecek kadar uzun süre durmazsanız, sahte bir memnuniyet hayatı yaşayabilirsiniz.

"To il mio bellissimo nipote," Carlos Amca bana kadeh kaldırıyor. "Ve aile olarak karşıladığımız yeni ittifaka. Solute!"

Şampanyanın boğazımdan aşağı kaymasına izin veriyorum ve yanımdan geçen garsondan bir kadeh daha alıyorum. Kadehi dudaklarıma götürürken Lucian'ın bakışlarının yüzümü yaktığını hissediyorum. Kadehin kenarından bakıyorum, sonra tüm kadehi deviriyorum.

Bardağı masaya indirdiğimde gözlerini bana dikeyor, çenesini sıkıyor. Sonunda iyi ya da kötü onun dikkatini çekmenin bir yolunu bulduğum için dudaklarım gülümseyerek titriyor. Görünüşe göre bu gece hâlâ gülümseyebiliyorum.

Bir kadeh daha şampanya istemek için parmağımı kaldırıyorum ve Lucian'ın eli masanın üzerinde benimkini kavıyor. "Sanırım yeterince içtin. Bir şeyler ye."

Sanki masanın etrafındaki her bir çift yargılayıcı göz içimi görebiliyor, ne kadar zayıfladığımı, düşman için ne kadar zor duruma düştüğümü görebiliyor gibi hissediyorum. Ve yerimde durmaya karar veriyorum.

"Susadım," diye fısıldıyorum ona yüksek sesle, bir flüt daha kabul ederken. Çenesi titriyor, eli elimi sıkıyor, çelik gibi gözleri tehditkâr. "Eminim bu da yakın geleceğimde bir ceza anlamına geliyor, ama bu çok iyi..." Bir yudum alıyorum. "Mmm. Buna değer."

Onu zorluyorum. Bir çocuk gibi davranıyorum, tam da beni ilk suçladığı şey - ama onun ilgisine sahip olmak, öfke ve sıcaklıkla yönlendirilmiş olsa bile, soğuk, sessiz boşluktan daha iyidir.

"Bu gece istediğin gibi olsun, *cailin beag*," diyor, yakında istediğine sahip olacağı iması çok açık. Elini masanın kendi tarafına doğru çekip burbonundan cömert bir yudum alıyor, delici bakışları yüzümden hiç ayrılmıyor ve tehdidinden dolayı kızardığımı hissettiriyor.

Şampanya damarlarımda köpürüyor. Amacımın ne olduğundan emin değilim ama onu kızdırmaya kararlıyım ve bunun tek nedeni gardını indirdiği beş saniye -sadece bir kez- canavarın altındaki adamı görmeme izin vermesi.

Bir yanımda -büyük olasılıkla saf bir yanımda- onun yeniden ortaya çıkmasını sağlayabileceğime inanmak istiyor.

Kuzenim Cira bir şey söylüyor ve ben de ona doğru dönüyorum. "Neydi o?"

"Oh," diyor gülerek. "Ben de düğüne sadece birkaç hafta kaldığına inanamıyorum diyordum. Her şey planlandı mı? Yardıma ihtiyacın var mı?"

Onun yorumu beni durumun gerçekliğine geri sürükledi.

Bu bir oyun değil. Evlendikten sonra ailemin başına kötü şeyler gelecek. Babam bu gerçeği biliyor ve onu korumak için sırrını saklamam bekleniyor.

Ama beni kim koruyacak?

Başım aniden dönüyor ve şampanya kadehini yere bırakıyorum. "Teşekkürler, Cira. Ama sanırım her şey halloldu." Ayağa kalkarken kendimi mazur görüyorum. "Tuvaleti kullanmam gerek."

Restoranın arka tarafına doğru manevra yaparken Lucian'ın sert bakışlarını görmezden geliyorum. Tuvalet ihtiyacımı giderdikten sonra ellerimi yıkıyor, soğuk suyun cildimdeki sıcaklığı biraz olsun azaltmasına izin veriyorum.

Kadınlar tuvaletinin kapısını ittiğimde Mannix dar koridorda beni bekliyor. Sorgulayan gözlerini bana çeviriyor.

Bir elimi kaldırdım. "Ben iyiyim. Sadece... çok içtim." "Ben de fark ettim," diyor.

Bir elimi kalçama koyuyorum. "Buradaki her erkek benim alkol tüketimimden sorumlu mu?"

Normalde soğukkanlı olan yüzünü hafif bir gülümseme kaplıyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Bu bir gülümseme mi Mannix? Kendini iyi hissediyor musun?"

Boğazını temizlemek için öksürüyor ve yüz ifadesini gizliyor. "Masaya dönmelisiniz."

Bir kadının geçmesine izin vermek için kenara çekilip masaya doğru bakıyorum. "Gerçekten istemiyorum," diyorum dalgınca. Sonra Mannix'e ne kadar yakın olduğumu, ona doğru nasıl adım attığımı fark ediyorum. Ve onun ne kadar gergin olduğunu fark ediyorum - çünkü Lucian'ın ateşli bakışları aniden üzerimize çevriliyor.

Cesaretimi toplayarak elimi korumamın göğsüne koyuyorum ve sanki komik bir şey söylemiş gibi sesli bir şekilde gülüyorum. Yapılacak çok uçar ve aptalca bir şey, ama kafam uğuldarken ve Lucian'ın tüm dikkati nihayet çekilmişken, sinsi ve kindar bir şey beni ele geçiriyor.

Mannix büyük, mürekkepli elini bileğimin etrafında dolaştırıyor ve beni zorla geri itiyor. "*Kahretsin*. Beni öldürteceksin."

Ona bakıyorum, Lucian'ın sıcak varlığını yanımda hissettiğimde sisli beynime çok geç bir anlayış yerleşiyor.

"Git buradan." Lucian'ın tek kelimelik emri askerine neredeyse hırıltı gibi geliyor.

Mannix hiç ses çıkarmadan itaat eder ve arka çıkış kapısından kaybolur.

Lucian ve benim bu küçük koridorda durduğumuz o gerçek durum üzerime çöküyor. Sadece ben, o ve dar alanı dolduran öfkesi.

"Affedersiniz," diyorum etraftan dolanmaya çalışırken.

Belimi sıkıca kavırıyor ve bir yere gitmemi engelliyor. Beni yanına çekerek fısıldıyor: "Adamlarımla açıkça flört etmenin akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kızarmış yanaklarıma rağmen çenemi daha yukarı kaldırıyor, periferimden onu izliyorum. "Sorun nedir? Adamlarına güvenmiyor musun?"

"Hayatım pahasına," diyor. "Ama sana dokunduğu için en güvendiğim adamın kafasına bir kurşun sıkardım."

Mavi gözlerindeki alev nefesimi kesiyor. Ona inanıyorum.

Lucian beni daha özel bir köşeye doğru çekiyor.

"Ne yapıyorsun?"

Yalnız kaldığımızda sırtımı serin bir duvara dayayarak, "Tüm dikkatimi istediğin belli olduğuna göre," diyor. "Bunu sana veriyorum."

Bunu söz verilmiş bir tehdit gibi söylüyor. Ve aksanlı masaya uzanıp gümüş vazodan mor bir çiçek çaldığında, bunu nasıl cezalandırmak için kullanacağını merak ediyorum

Be

n. Kolumu çekip kurtardım ve ters çevirdim. "Bileğime tokat mı atacaksın?"

Gözlerinin berrak mavisi, üzerimde belirirken kutup gibi. Kanım donuyor.

"Cezbedici," diyor, sonra arkasına uzanıyor ve silahını çıkarmak için ceketini kaldırıyor.

Buz gibi adrenalin damarlarıma hücum ediyor ve birden ayılıyorum.

Hem çiçeği hem de silahı aramıza yerleştiriyor. "İkisine de iyice bak." Ağzını kulağımın yanına bırakıyor. "Çiçek senin için, silah da Mannix için. Bu geceki davranışınızdan dolayı ikinizden biri cezalandırılacak." Doğruldu ve iki elini de arkaya doğru itti. "Bir elini seç."

Mutfaktan yayılan İtalyan otları ve sarımsak kokusu mideme saldırıyor, midemi bulandırıyor. "Hayır, seçmeyeceğim."

"Seçimini yap, *cailín beag*, yoksa senin yerine ben seçerim."

Başımı sallıyorum. Sabırsız bir iniltiyle, "Muhtemelen onu öldürmeyeceğim."

Sadece bir uzvumu yaraladım.

Daha iyi hissediyor musun?" "Sen şeytansın."

"Ve onunla sevişmeyi seven sensin."

Sinirlerimi yutuyorum ve sağ kolunu işaret ediyorum. Bakmayı reddederek ve yanlışlıkla bir adama kurşun sıktığımı teyit ederek gözlerimi kapatıyorum, kafatasımı duvara bastırıyorum.

Lucian'ın vücut ısısının eziciliği alanımı boğuyor, duysal yoksunluk hayal gücümü tahrip ediyor ve nabzımı isyan ettiriyor. Sonra bir çiçek yaprağının burnumun ucunu yumuşak bir şekilde okşaması beni ürkütüyor.

Alevler beni yutarken irisin tatlı kokusunu içime çekiyorum. Lucian beni bitişikteki banyoya çekene kadar Mannix'ten kurtulmuş olmanın verdiği rahatlama kısa sürüyor.

Beni tezgâha yaslamadan önce kapının kilidini çeviriyor, gözleri vahşi. "Külotunu çıkar," diye emretti.

İçimde meydan okuyan bir kıvılcım onu yalanlamak istiyor ama daha derin, yasak bir arzu elbisemin eteklerini kaldırıp siyah tangalarımı kalçalarımın altına kaydırmamı sağlıyor. Onları uzatıyorum ve o bana doğru yürürken elimden alıp cebine atıyor.

Lucian çiçeği çene çizgimde gezdiriyor ve şefkatle boğazıma doğru ilerliyor. Zalim bakışları, ipeksi yaprakların tenimi okşayan kışkırtıcı hissiyle çelişiyor ve ben onun yakıcı bakışlarını tutuyorum, artan acıyı dengelemek için kalçalarımı birbirine bastırıyorum. Göğsümün kıvrımına ulaştığında çiçeği çıkarıyor. Tek bir acımasız hareketle parmaklarını spagetti askıların altından geçiriyor ve elbisemin üst kısmını belimden aşağı indirerek göğüslerimi ortaya çıkarıyor.

Göğüs uçlarını onun yoğun incelemesi altında geriliyor, nefes alış verişim düzensizleşiyor. "Cezam bu mu?" Sesimdeki titremeyi kontrol edemeyerek soruyorum.

Bir yanıt vermiyor. Bunun yerine, çiçeği meme ucumun üzerinde hafifçe gezdirirken pürüzsüz yapraklar göğsümle temas ediyor. Dudağımı ısıyorum, ona inlemelerimden ya da sızlanmalarımın herhangi birini vermekten kaçınıyorum.

Boynumun arkasını kavıyor, yüzümü kendisine doğru eğiyor. Ağzı benimkine çok yakın duruyor, bir meydan okuma, bir meydan okuma. Dudağımı bırakıyorum ve bakışları bu hareketi yakalıyor, avını hisseden bir avcı gibi.

Lucian tarafından öpülmenin nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama bunun beni mahvedeceğine inanıyorum.

Başımı yana çeviren ben oluyorum ve bu ona boynuma erişim sağlıyor. Elini enseme sıkıca kavıyor. "Ailenin yanında olması çok cesurca," diyor, "ama sen benimsin. Çılgılık atmaya fırsat bulamadan seni parçalayabilirim."

Dişleri kulak mememe batıyor ve ağızımdan acı dolu bir çılgılık çıkmasına neden oluyor. Çiçeği yere fırlatıyor ve eliyle sesi bastırıyor. Boynumu serbest bırakıyor, diğer elini elbisemin altına sokuyor ve dizimi yukarı çekip kalçasının üzerine örtüyor, sonra parmakları bana dokunuyor.

Sert. Talepkar. Ham.

Parmaklarının uçlarını giriş yerimde gezdiriyor ve ne kadar ıslak olduğumu hissedebiliyorum.

am.

Boğazının arkasından dizginlenemeyen bir inilti yükseliyor. Bir şey söylüyor sonra başını göğsüme eğiyor ve meme ucumu sıcak ağızına alıyor.

Ateş etimi yakıyor, adrenalin ve şehvetten oluşan bir elektrik ağı her sinir ucumu kıvılcımlandırıyor. Destek için kollarına yapışıyorum, tırnaklarım takım elbisesine batıyor. Eli hâlâ ağızımı kapatıyor, bir parmağını içime sokarken inlemelerimi yutmaya zorluyor beni.

Sonuna kadar dalmıyor; orta parmağı şişmiş, ağrıyan içimi buluyor ve başparmağı klitorisimi çalıştırırken acımasızca ovuyor. Uyarılma, kanımda yüklü nabızlar atan, kıvılcım çıkaran ve yanmakla tehdit eden canlı bir tel.

Ağız boynumu yalayıp yutmadan önce, "Bu ıslak am benim," diyecek kadar meme ucumu serbest bırakıyor. "Seni adamlarımdan birinin üzerinde külotunu ıslatırken yakalarsam, o adam ölür."

Cevap olarak sadece başımı sallayabiliyorum.

Ceketinin meme uçlarıma sürtünmesi beni uçurumun kenarına doğru sürüklüyor. Parmağının daha derine girmesi için çaresizce ona doğru eğildim.

Şimdiye kadar olduğum en müstehcen ve açıkta, bedenim tamamen onun merhametine kalmış durumda. "İşte bu," diye ısrar ediyor, nefesi etime değiyor, "benim için kır, *cailin beag*. I paramparça olmanı istiyorum."

Sözleri küçümseme ve nefretle dolu, ama aynı zamanda başka bir şey de var - tüm vücudunu kapladığını hissedebildiğim başka bir çılgın duygu. Cezalandırılıyorum... ama artık beni iddia ettiği şey için cezalandırdığından emin değilim, sanki şimdi beni tamamen başka bir şey için cezalandırıyor.

Kanalıma bir parmağını daha soktuğunda tüm düşüncelerim sona eriyor. Ellerim saçlarına gidiyor, tüm vücudum onun etrafında sıkılaşıırken parmaklarım kenetleniyor. Beni tam oraya getiriyor, parmakları beni ritmik bir şekilde beceriyor, başparmağı klitorisimi okşuyor. Tanrım, çok yakınlık, iç duvarlarımın onun etrafında kasıldığını hissediyorum, onu daha derine zorlamaya çalışıyorum.

"Seni bu tezgâhın üzerine yatırmalı ve o küçük dar kıcını kanayana kadar sikmeliyim-"

Şiddetli bir küfürle parmaklarını geri çekiyor ve zorla kabaran bedenimden uzaklaşıyor.

Soğuk havanın aniden tenime çarpması duyularıma soğuk bir tokat gibi geliyor. Ağzım, çığlıklarımı tuttuğu yerden dolayı çiğ ve aşınmış hissediyor. Kalçalarım ıslak, göbeğim acı verici, muhtaç bir ağrıyla zonkluyor.

Zor nefes alıyor, kendini kontrol ederken mavi alevler üzerimde ateşli bir iz bırakıyor. Sonra ölçülü bir soğukkanlılıkla parmaklarını ağzına götürüyor ve tadıma bakıyor. Parmaklarını temizlemek için külotumu kullanıyor ve sonra tekrar cebine sokuyor.

Kravatını düzeltiyor, ukala bir gülümseme ağzını kıvrıyor. "Tadın ilahi," diyor kapının kilidine uzanarak. "Benim küçük tatlı intikamım gibi. Ailenin yanına dönmeden önce kendine çeki düzen ver."

Banyodan çıktı, beni sersemlemiş bir halde bıraktı.

Pantolonsuz.

Lucian Cross lanet bir şeytan.

ŞİMŞEK VE KAZA

LUCIAN

Evimin duvarlarının dışında bir fırtına kopuyor ama kendi bedenimin içinde kopan fırtınayla yarışması zor.

En tatlı günahı ilk kez tattığınızda, bu doğrudan damarınıza eroin vermek gibi bir şeydir.

Anında bağımlılık.

Daha önce yaşadığınız hayat donuk, kasvetli bir çorak arazidir. Hiçbir şey sizi doldurmuyor.

Her şeyin tadı kaçtı. Sadece doymak bilmez bir açlık var.

Özlem, ihtiyaç sizi çıldırtana kadar yoğunlaşacaktır.

Bana Violet'in sadece küçük bir tadı verildi. Açık bir aleve benzinle sataşmak gibi, ateş beni tüketti. Ve şimdi takıntılı bir adamım.

Geçtiğimiz hafta boyunca evimin koridorlarında dolaştım, onun koridorundan kasıtlı olarak uzak durarak huzursuz enerjimi harcamaya çalıştım. Havuzda tur attım ve daha fazla iş aldım. Ne kadar kanlı, o kadar iyi. Hepsi kafamın içinde fısıldayan şeytanları öldürmek içindi.

Düğüne bir haftadan az bir süre kaldı ve intikamıma başlayabilmem için ittifak kurmaya odaklanmalıyım.

Onun yerine, beş duyumun her birini işgal ediyor. Tek görebildiğim onun güzel, melek gibi yüzü, yüz hatlarının acı ve zevk arasında nasıl gerildiği. Tek hissedebildiğim o, ben onu içine iterken narin bedeninin bana nasıl sarıldığı. Duyabildiğim tek şey o, baştan çıkarıcı fısıldayan o lanet olası küçük ses. Tek tadabildiğim o... nefesi ağzıma o kadar yakın ki, tek yapmam gereken dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirmek.

Lavanta ve hanımeli kokusu -şimdiye kadar asla tanımlayamadığım tatlı bir nota- etrafımda, bana eziyet ediyor. Ben boğulana kadar havayı kalınlaştırıyor.

Burbondan bir yudum daha içiyorum, ağzımdan bir küfür dökülüyor, bir kez daha çalışma odamdayım ve kapısını tekmelemem için kendimi zor tutuyorum.

Violet'in nişan yemeğindeki davranışı kasıtlı olarak kışkırtıcıydı. Her ne sebeple olursa olsun, ister alkolden kaynaklansın ister kin, beni kızdırmak istemişti. Cezasını hak etmişti. Ama asıl iğrenç olan benim kendime verdiğim acımasız cezaydı.

Şimdi, tükendim, düşüncelerim, sikimi ona batırmamı isteyen çılgınca bir kana susamışlık tarafından ele geçirildi.

Düğün yaklaştıkça, düğün gecesi hayatta kalamayacağından daha çok korkuyorum. Beni kışkırtmaya devam ederse, bir erkek yerine bir canavarla yatıyor olabilir.

Belki de Violet Carpella'yı ölene kadar sikmek acıma son verirdi.

Ailesi kapımın önüne bir savaş getirecek ve her şey büyük bir kan banyosuyla sona erecekti.

Öyle aşâğılık ve ahlaksız bir nefret damarlarımı yakıyor ki, kristal bardağı duvara fırlatıyorum. Parçalanan camın tatmin edici *şutu* yanığımı yatıştırıyor.

Ofisimin dışından belirgin ayak sesleri geliyor ve hızlı, emin olmayan adımlardan kim olduğunu hemen anlıyorum.

Gök gürültüsü sesiyle birlikte koridora fırladım ve o kaçamadan kolundan yakaladım. "Burada ne yapıyorsun?"

Gözleri kocaman açılmış ve ağzı öfkeyle büzülmüş bir halde elimden kurtuluyor. "Ben burada bir tutsağım," diye karşılık veriyor. "Hatırladın mı?"

Elimi ağzıma götürüp azizlere sakın olmaları için yalvarıyorum. Üzerinde işkence edercesine şeffaf, kısa, ince bir gecelik var ve neredeyse dişlerimin sıkılan basınçtan çatladığını duyacağım.

Uzun süre sahip olabileceğimden korktuğumdan daha fazla kontrolle, ona sırtımı dönüp çalışma odasına doğru ilerliyorum. "Yatağına git."

"Hasta mısın?"

Tuhaf sorusu beni oyalıyor. Yüzümü ona dönerken bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Ne?"

"Hasta olmalısın," diyor. "Ailem sana gıda zehirlenmesi falan mı bulaştırdı? Zalim, canavar Lucian Cross'u ölümcül düşmanına işkence etmekten başka ne alıkoyabilir ki?"

Sakinleşmeye çalışırken sıkılmış dişlerimin arasından ölümcül bir iç çekiş çıkıyor. Onun ve kendi iyiliğim için Violet'ten uzak durduğumdan beri, geceleri benim için dans etmesini talep etmedim. Bu ertelemenin tadını çıkarır diye düşündüm. "Oyunların çok yorucu. Yatağına git lan."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, bu da sadece göğüslerinin elbisenin içinde daha da belirginleşmesine yarıyor. Dilimin üzerinde oynayan hassas küçük meme ucunun hatırası yüzeye çıkıyor ve kaya gibi sertleşiyorum, aletim pantolonumdan kaçmak için acı verici bir şekilde itiyor.

Yumuşak dudakları titreyerek büzülüyor. "Yapamam," diyor.

Meraklı ilgi bir sonraki adımımı ona doğru atmamı sağlıyor. "Yapamazsın," diyorum yaklaşıp, "yoksa reddediyor musun?"

Dudağını ısırıyor ve bu baştan çıkarıcı manzara karşısında sikim kalkıyor. Ona yaklaştığımda, sırtımı dikleştiriyorum, tüm boyumla onun üzerinde yükseliyorum, bakışlarım onun kıvrak vücuduna yöneliyor.

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve başını çevirip başka tarafa bakıyor ama ben çenesini sıkarak gözlerini bana çevirmesini sağlıyorum.

Keskin bir nefes alarak, "Seni istediğim için kendimden nefret ediyorum" diyor. İtirafı bir mermi gibi içimde patlıyor, yok etmeye kararlı.

Başparmağımı narin çene çizgisinin üzerinde gezdiriyorum, nabzımda karanlık bir aciliyet titreşiyor. Onu bu şekilde alabilirdim. Ona sahip olabilirdim... onu çiğ ve sert bir şekilde becerebilirdim...

ve arzusunu tatmin edebilirim. Hatta onu kırabilirim ve bana bakma şekli, arzusunda boğulma, muhtemelen bunu yapmam için bana yalvarırdı.

Elim boğazına kayıyor, tek elimle ince boynunu yakalıyorum, talep beni mahvetmeden önce onu söndürmemi istiyor.

Çünkü o benden ne kadar nefret ettiğini düşünse de, benim ona olan nefretimin yanında bu hiçbir şey.

Carpella olduğu için ondan nefret ediyorum. Bu kadar güzel olduğu için ondan nefret ediyorum. Sikimi içine gömmek istememe neden olduğu için ondan nefret ediyorum. O ağlamaklı gözlerle bana baktığı ve onu sevmem için yalvardığı için ondan nefret ediyorum.

Ve en önemlisi, intikamımın öfkesini çaldığı için ondan nefret ediyorum.

Sertçe yutkunuyorum. "Külotunu çıkar," diyorum, ailesinin restoranının tuvaletinde ona verdiğim komutun aynısını tekrarlayarak.

Dudaklarını yalıyor. "Ben giymiyorum."

Sırtımdaki kaslar geriliyor, boğazını sıkmaktan kaçınırken her sinirim ve tendonum geriliyor.

Onu boğmamın açık tehdidine rağmen, titreyen bir elini yukarı uzatıyor ve geceliğinin askısını omzundan itiyor.

"Siktir," diye beddua ediyorum. Boğazını serbest bırakarak güçlü bir adım attım. "Giy şu lanet kıyafetlerini."

Kayışı tekrar yerine çekerken gölgeli gözlerinde reddediş kaynıyor. "Ailemin sana ne yaptığını anlat bana," diye soruyor.

Ellerimi yumruk yaparak dönüyorum. "Bu seni ilgilendirmez."

Ağzından alaycı bir kahkaha dökülüyor. "Belli ki öyle, burada olduğuma göre, bunun için cezalandırılıyorum." Öfkesi yükseldiği kadar çabuk sönüyor. "Lucian, bundan daha fazlası olduğunu biliyorum. O yara izleri korkunç bir hikâye anlatıyor ve kökeninde ailem var. Her şeyi bilmeyi hak ediyorum."

Gülmek istiyorum ama gerçek çok uğursuz. "Yani beni korkunç mu görüyorsun? Bu gurur verici."

Alaycılığım onu raydan çıkarmıyor. Bana doğru yürüyor ve lavanta kokusunu alabileceğim kadar yaklaştığında gömleğimin yakasına yapışıyor. Her gök gürültüsünün altında rüzgar uğulduyor, fırtına bizi öfkesinin altında barındırıyor. Gözlerini bana dikmiş, ağzını hafifçe aralamış bir halde gömleğimin yakasındaki düğmeleri açmaya çalışıyor. Ellerini gömleğin altından geçirmesine izin veriyorum ve tereddütle ama bir amaçla avuçlarını şefkatle tenimde gezdiriyor, gömleği iterek açıyor ve göğsümden geçen yara izini hissediyor.

"Bunu sana kim yaptı?" diye soruyor.

Sıcak ellerinin ve zor nefes alışımın farkındayım. Dokunuşu savunmamı düşürüyor. "Artık ölü olan bir adam." Ama bu sadece kısmi bir gerçek. Yarayı bir Carpella infazcısı açtı, beni bir Haç olarak damgaladı ve adımı lekeledi. Ama bu Carlos Carpella'nın emriyle yapıldı. Ailemizi işgal ettikten sonra

Eve dönüp kardeşimi vurdum, ölene kadar dövüldüm ve işkence gördüm ama bağışlandım, bir uyarıyla bırakıldım.

"Peki ya dövme?" diye soruyor, parmağı siyah işlemenin karmaşık detaylarında geziniyor. Haç, kana batırılmış bir bıçaktan oluşuyor. "Yara izini gizlemek için mi?"

"Hayır," diyorum ona dürüstçe. "Mürekkep onların gücünü, çalmaya çalıştıkları şeyi ellerinden alıyor. Benim olanı geri almak benim yeminim."

Bu gece benden alacağı tek gerçek bu. Elimi onun ellerinden birinin üzerine koyuyorum ve onun istilacı dokunuşunu ortadan kaldırıyorum. Sonra bir parmağımı geceliğinin askısının altından geçirip kenara çekiyorum ve küçük mürekkepli serçeyi ortaya çıkarıyorum. Eylemim kısasa kısas gerektiriyor.

Hafifçe başını sallıyor, bakışları yere düşüyor. Gözlerini tekrar bana çevirmesi için parmağımı çenesinin altından geçiriyorum.

"Serçe benim için yaratıcılığı ve gücü temsil ediyor" diyor. "Karanlığın ortasında yaratıcı bir hayat yaşamanın, bu hayatı en iyi şekilde değiştirmenin yollarını bulmak. İkiz kardeşim öldüğünde, bu dünyada hayatta kalamayacağımı düşündüm. Bu yüzden onu, yeteneğini, bu dünyadan ve benden alınanları hatırlatmak ve asla pes etmemek için bu dövme yaptırıldı. Sahneye her çıktığımda serçeye dokunuyorum ve denemeye devam etmek için ondan güç istiyorum."

Gözleri parıldıyor, ağlamaklı ve perili ve o kadar güzel ki göğsüm ikiye ayrılabilir. Dudağını dişlerinin arasına alıyor ve o dudakları kendim için çalma özlemi - sıcaklığını ve yumuşaklığını ağızımda hissetmek - çıldırtıcı bir arzuya dönüşüyor.

"Tanrım," diyorum, ondan bir adım uzaklaşıp parmaklarımı saçlarımın arasına sokarak.

Kafamı öyle bir karıştırıyor ki düşünemiyorum.

"Neyin var?"

"Buraya kardeşlerin ve kalp kırıklıklarıyla ilgili hikayeler anlatarak iç çamaşırsız geliyorsun ve... Ben bu adam değilim, küçük kız. Seni odanın güvenliğinden ayrıldığına pişman etmeden önce odana git."

Gök gürültüsü artık uzak bir kükreme. Sağanak yağmur camlara vurarak sessizliği dolduruyor.

Güçlü bir yutkunuş boğazında düğümleniyor ve meydan okurcasına çenesini kaldırıyor. "Düşündüğün kadar kırılğan değilim. Ve sen de iddia ettiğin kadar kötü değilsin."

Buna gülüyorum. Uğursuz bir gülümsemeyle meydan okumasını kabul ediyorum. "Şeytanla dans etmek mi istiyorsun? Sana aradığın canavarı vereceğim."

Bakışları hiç değişmiyor. "Göster bana."

Lanet olsun. Vücudumdaki her hücre onu kirletmek istiyor, tam burada, hemen şimdi. Cebimdeki bıçağı çıkarıp onun korkusuyla savaşmasını izliyorum. Şömineye doğru yürüyorum, bıçağı yere bırakıyorum, böylece baştan çıkmayacağım ve telefonumu çıkarıyorum, telefonu bıçağın yanına yerleştirmeden önce boğucu bir ritim seçiyorum.

Sonra aramızdaki mesafeyi yiyor, kalçalarını kavırıyor ve ince bedenini kendime doğru bastırıyorum. "Benim için dans et, *cailín beag*."

Belirsizce sallanmaya başlamadan önce yüz hatlarında bir anlık bir tedirginlik beliriyor.

Karanlık bir gülümseme dudaklarımı çekiştiriyor. "Beni istemekten ne kadar nefret ettiğini göster bana."

Kehribar rengi gözlerinin derinliklerinde anlayış parlıyor ve ellerini göğsüme koyuyor. Kalçalarını yavaşça, erotik bir şekilde döndürerek vücudunu benimkine sürüyor. Müziğin ritmini bulduğunda hareketsiz kalıyorum, vücudunu günahkâr bir şekilde benimkine doğru sürüklerken elleri gövdemde geziniyor, baştan çıkarıcı bir hareketle tahrik olmamı sağlıyor.

Dönüp sırtını bana dayıyor, kıcı sert sikimi okşuyor. Ellerim saçlarını avuçlamak ve onu eğmek için kaşınıyor, ama bunun yerine onları yanlarımda topluyorum, seksi vücudunun benimkine karşı çalıştığını hissetmekten memnunum.

Onu birçok kez dans ederken izledim. Hatta baştan çıkarıcı dansını bile izledim. Ama hiç bu kadar yakın ve ahlaksız olmamıştı, sanki müzikle sevişiyor, vücudu bir silah gibi.

Güçlü bacağına kalçama doluyor ve geriye doğru uzanıyor, vücudunu açıkta bırakacak şekilde bükerek ince elbisesini göğüslerinin üzerinde sıkıyor, meme uçları seyrek kumaşın arasından belli oluyor. Doğrulurken saçları göğsümü kamçılıyor ve dönüp etrafımda dolaşmadan önce kalçalarını benimkilere doğru sallıyor.

Hareketleri vahşi ve pervasızdır, kalçalarının her seksi dalışında ve vücudunun her dalgasında şehvet ve öfkeyi serbest bırakır.

Melek gibi bir striptizci gibi dans ediyor, bedenimi bir direk gibi kullanıyor ve tekrar önüme geçtiğinde, eli sert, zonklayan sikimi sıyrıyor, dişlerimin arasından bir tıslama çıkarıyorum. Her hareketi işkence gibi ve içimdeki hastalıklı bir ihtiyaç onun işkencesini arzuluyor; elbisesini yırtıp atmasını ve küçük, sıkı vücudunun ne kadar acı verebileceğini bana göstermesini.

İrademe rağmen uzanıp saçlarını yakalıyorum, diğer elim dizinin kıvrımını yakalarken başını geriye itiyorum. Bacağına yukarı kaldırıyorum, avucum kıkına değene kadar elimi uyluğu boyunca kaydırıyorum.

Parmaklarım kıcının kıvrımları boyunca kayarak elbisenin içinden amına dokunurken nefesi kesilmiş, bakışları benimkine hapsolmuş durumda.

Ne kadar ıslak olduğunu hissettiğimde şiddetli bir inilti kaçıyor, neredeyse parmaklarımı malzemedan ıslatıyor. Aletimi onun yumuşak amcığına sürüyorum, ikimiz de baş döndürücü müzikle senkronize oluyoruz, baştan çıkarma yoğun ve teslimiyet talep ediyor.

Bir kadınla hiç böyle dans etmemiştim. Violet'in şimdi olduğu gibi liderlik etmesine izin veriyorum, kalçaları bana karşı dalgalanıyor ve beni boyun eğmeye ikna ediyor.

O dönüp sallanırken, bunun olmasını engellemek için çaresizim. Ağzım omzuyla boynu arasındaki yumuşak bağlantıya yapışıyor, tuzlu ve tatlı teninin karışımını tadıyorum. Dişlerim kan akıtmak ve içimde onu yutmak için kükreyen yırtıcıyı doyurmak için can atıyor.

"Evet, Lucian...lütfen..."

Kahretsin, bir yanımı zevki esirgemek, ayaklarımın dibine atıldığından beri bana eziyet ettiğı gibi ona da eziyet etmek istiyor. Ama daha baskın olan başka bir yanım kalçalarını ayırmak ve adım haykırana kadar onu yalamak istiyor.

Bunu yaparsam şeytan olurum ve bu kızın aynı kanı paylaştığı aşağılık yaratıklara asla benzemem.

Zar zor sahip olduğum güçle bedenlerimizi birbirinden ayırıp onu serbest bırakıyorum. Şömineye doğru ilerliyorum ve müzik uygulamasını kapatırken neredeyse telefonumu kırıyordum. "Bu asla bir peri masalı olmayacak," diyorum ona, göğsüm yarılmadan ona bakamıyorum. "Bu işi çarpıtmışsın Violet."

Sessizlik odayı delip geçer, yoğun ve yüklüdür. Sonra: "Adımı tekrar söyle."

Lanet olsun. Elimi yüzüme silerek zihinsel olarak kendimi lanetliyorum. Sadece sesinin boğucu okşayışı bile beni teslim olmaya zorluyor. "Violet, istediğın adam ben değilim. Eğer sana sahip olmama izin verirsen, seni parçalara ayırırim. Seni yiyip bitiririm, parçalarım ve bunu iradesi olmayan bir obur gibi yaparım." Sonunda yüzümü ona döndüm. "Bu seni korkutmalı."

Dudakları daha fazlasını söylemek için ayrılıyor ve derimin ya da başımın altını daha fazla kazmasına izin veremiyorum. "*Defol* git buradan."

ŞEYTANLAR VE MELEKLER

MENEKŞE

Emri vücudumda beni neredeyse yok edecek bir sarsıntıyla sallanıyor.

Ruhum sarsıldı. Lucian geleceğimin nasıl olacağını hayal ettiğim kişi olmayabilir ama şimdi, değişen her şeyden sonra, onsuz bir gelecek düşünemiyorum.

Çok şey yaşadım. Çok şey biliyorum. Dünyama zarar görmeden geri dönemem. Asla eskisi gibi olamayacağım.

"Çileden çıkarıyorsun," diyorum ve yarın aramızda ne olacağını bilmeden buradan ayrılmamaya karar veriyorum. Kaçırıldığımdan beri bir belirsizlik içinde yaşıyorum ve bu onun şiddet tehdidinden çok daha kötü bir işkence. "İstedğim bu değildi, hayır... ama babamın hayatını fidye olarak tutarak benim için hiçbir çıkış yolu olmadığından emin olduğun için... uyum sağlamaya hazırım."

Gülüşü duygusuz. "Uyum sağlamak mı? Kulağa nahoş geliyor, *cailin beag*." "Ben küçük bir kız değilim."

Nora ya da Mannix'ten tercüme etmelerini istedi. Acaba ona başka ne söylediler? "Bu bir gece için yeterli. Buradan bir kez daha ayrılmanı emretmek zorunda kalırsam, kırmızı bir kışla ayrılacaksın."

Uyarısı yüzümü ısıtıyor. Kalmaktan korkuyorum ama aynı zamanda bu anın elimden kayıp gitmesine izin vermekten de korkuyorum. "Bana bak, Lucian."

"Beni itmeye devam et-"

"Birkaç gün içinde kocam olacaksın ve yüzüme bile bakmayacaksın. Benimle konuşmayacaksın. Bana dokunmayacaksın... Bu dokunuşun beni zevkten mahrum bıraktığından emin olmadan olmaz. Bana doğru baktığında, gözlerinde küçümseme ve ellerinde acımasız bir yumruk var. Sanki beni görmek seni iğrendiriyormuş gibi."

Hiçbir şey söylemiyor. Yüzüne düşen koyu gölge yüz hatlarını gizliyor. Ne düşündüğünü anlayamıyorum.

"Bu şekilde nasıl evlenebiliriz? Nasıl-" Cesaretimi toplayarak sertçe yutkunuyorum. "Beni istediğini biliyorum. Ailemden nefret ettiğini de biliyorum ama beni daha çok istiyorsun."

Gözlerindeki mavi alevler tutuşuyor, bir şeytanı uyandırıyor. "Tutku mu istiyorsun?" diye sorar, kuşkuyla. "Romantizm mi? Aşk mı? Böyle bir şey olmayacak. Bu evlilik anlaşması bir amaç için bir araç. Başka bir şey değil."

"Ama bu bir evlilik anlaşması ve beni becererek bunu mühürlemek istiyorsun."

"Planımız evliliği tamamlamak, evet. Kemiklerimi sızlatan nefretin her zerresiyle seni becermek, bu sadece bir ödül."

"Yani her isteğinize ve talebinize boyun eğmek zorundayım. Yine de kendim için birini bulma hakkımdan mahrum bırakılıyorum."

Ay ışığına doğru adım atarak sertleşmiş yüz hatlarını ortaya çıkarıyor. "Sen bana aitsin. Sen *benimsin*. Parmağındaki o yüzük seni bana bağlıyor ve Tanrı şahidim olsun ki Violet, eğer başka bir adama bakarsan, sen izlerken bıçağımla onun bağırsaklarını deşerim."

Acı göğsüme saplanıyor, sözleri acımasız bir darbe, hiçbir umut bırakmıyor. "Bu ifadenin hiçbir mantığı yok." Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Beni istiyorsun ama nefretinden vazgeçecek kadar değil ve yine de başkasının bana sahip olmasına izin vermiyorsun. Hiç sevdiğin biriyle birlikte olmak istemez misin?"

Ağızdan acı bir kahkaha dökülüyor, sesi yağmurun şıptısından zar zor duyuluyor. "Bu kadar saf olma."

"Beni ne kadar çok istediğini hissettim," diyorum korkumu bir kenara bırakarak. "Korkuyorsun. Sen hayatımda gördüğüm en korkak adamsın Lucian. Beni korkuttuğunu mu sanıyorsun? Sen de en az benim kadar korkuyorsun."

Ege mavisini gözleri bana dikilmişti, vahşi ve kötülükle parlıyordu. "Sana dokunmamı mı istiyorsun?"

Nefesim göğsümde sıkışıyor. Titrek bir "Evet" demeye zorluyorum.

Bana öylece baktığı ağır bir an var, etrafımızdaki hava fırtınanın atmosferi kadar yüklü. Sonra bir şimşek çakması gibi hareket ediyor. Odanın diğer ucuna geçti ve güçlü eliyle boynumu kavradı.

Beni dizlerimin üzerine çökmeye zorluyor, soğuk mermer zemin diz kapaklarımı ısıyor. "Bir şeytan tarafından dokunulmanın ve arzulananın nasıl bir şey olduğunu hissetmek ister misin?"

Boğazımdaki daralmaya karşı yutkunuyorum, kelimelerim sıkışıyor. Kemerindeki gümüş kafatasıyla göz hizasında. "Sana aşkımın nasıl bir his olduğunu göstereceğim." Tokayı çözüyor ve deri kayışı kemer halkalarından ayırıyor. Sonra fermuarını indiriyor, durgun odanın ortasında bir tehdit gibi çıkan ses beni titretiyor. Pantolonu sarkarak külotunun arkasına hapsettiği devasa şişkinliği ortaya çıkarıyor ve kalçalarımın arasında sırlıklam bir sıcaklık birikiyor.

Aletini serbest bırakmak için külotunu aşağı itiyor. Kaya gibi sert ve damarlarla dolu, dikleşiyor, ipeksi pürüzsüzlükteki ucu dudaklarıma çarpıyor. Eliyle saçlarıma kavriyor ve başımı geriye atarak beni ona bakmaya zorluyor, siki çenemin altında duruyor.

Göğsü kabarıyor, ağır nefesleri aramızdaki ince hava boşluğunu dolduruyor. "Beni ağzına al," diye emrediyor.

An o kadar çabuk değişti ki; ne istediğimden emin değilim, kendimi ona kaptırmaktan korkuyorum ama bunu öğrenmeyerek neyi riske attığımı bilmemek beni daha da korkutuyor. Titrek bir elle uzanıp parmaklarımı kalın sikinin dibine doluyorum. Sıkılmış dişleriyle bir tıslama sesi çıkarıyor, bu da beni duraklatıyor, emin olamıyorum.

"Dokunuşumu istiyorsun, *cailin beag*, em onu," diye emrediyor karanlık bir şekilde.

Onun iğrenç sözleri karşısında göğüslerim ağrıyor ve ağırlık hissediyorum, meme uçlarım geriliyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum, içimdeki acı verici zonklamayı dengelemek için kalçalarımı birbirine bastırıyorum.

Dudaklarımı yalıyorum ve dudaklarımı şefkatle parlayan uca bastırıp onu ağzımın çukuruna doğru emerken boğuk bir inilti kaçıyor.

Deneyimli değilim ve eminim o da bunu anlayabiliyor ama bunun Lucian'a bunu ne kadar istediğimi, onu ne kadar istediğimi göstermeme engel olmasına izin vermiyorum. Dilimi onun sert shaftına doğru yalıyorum, pürüzsüz teni ıslak dilimin üzerinde kolayca kayıyor. Ağzımın derinliklerine doğru iterken başımı yönlendiriyor.

O kadar derin ki öğürmekten korkuyorum, ama ağzımı sikerken tekrar dalmadan önce geri çekiliyor. Dilimi yumuşak başının üzerinde döndürerek ritme ayak uyduruyorum, derinlere indiğinde sert bir emişle çekiyorum. Dans etmek gibi - aşıklar arasındaki en erotik, en içgüdüsel dans.

Göbeğim sıkışıyor ve hakkımda ne düşüneceğinden korkmama rağmen geceliğimi yukarı çekiyorum ve kendime dokunmak için bacaklarımın arasına uzanıyorum.

Beni tatminsiz ve ağırlı bırakarak kendini uzaklaştırıyor. Şok ve öfke karışımı bir duyguyla bana bakarken aşağılanmışlık göğsüme saplanıyor. Kendini aşağı indiriyor ve iki eli de pazılarımın etrafında kenetleniyor. Sonra hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni ayağa kaldırıyor.

"Beni öldüreceksin," diyor. "Eğer sikimi emmek istiyorsan, kendine dokunma."

Gözlerimi hızla kırıştırıyorum, sanki yanlış bir şey yapmışım gibi keskin bir hakaret hissini bastırmaya çalışıyorum.

"Vücudunun her parçası benim," diyor beni duvara doğru iterken. "Sana dokunan tek kişi benim. Söyle."

Yutkunuyorum. "Bir tek sen varsın."

Kürek kemiklerim sert yüzeye çarpıyor ve ciğerlerimdeki nefes kesiliyor. Bir elini enseme kavuşturuyor, alnını alnıma bastırıyor. Nefeslerimiz aramızda akan elektrik akımında birleşiyor.

Eli geceliğimin altından yılan gibi geçerken şehvet dolu bakışları kararıyor. Beni olduğum yerde sabit tutuyor, bir santim bile kıpırdamıyor ya da kıpırdamak istemiyor. Parmaklarının kaba uçları uyluğumun üzerinde yanan bir iz bırakıyor ve bana dokunduğunda sert bir küfür savuruyor.

Klitorisimin etrafındaki ıslaklığı ovalarken utanmayacak kadar tahrik oluyorum. "Bu benim," diyor, sesi gırtlaktan geliyor, sahiplenici.

Kabarcıklı kıvılcımlar tenimde alevleniyor, parmakları akıl sağlığımı yok ediyor. Eline karşı koyuyorum, bedenim sözlü olarak isteyemeyecek kadar telaşlı olduğum şeyi fiziksel olarak talep ediyor. Parmağı kaygan dudaklarımın arasından kayarken titriyorum, sinirlerim bozuldu ve mahvoldu.

Güçsüzlüğümden besleniyor, özlemimi derin bir nefesle içine çekiyor. "Siktir." Hassas kıvrımlarımı bulurken sesinin hırıltılı tonu acımasız bir okşayışa dönüşüyor. "Sadece benim için ıslanmışsın. Çok ıslaksın."

Dişlerini alt dudağına gömdüğünü, gözlerini acı çekiyormuş gibi kapattığını, parmak uçlarının beni ona açmak için daha çok çalıştığını izliyorum.

Sonra, hiç uyarmadan dizlerinin üzerine çöktü. Bacağımı omzunun üzerine getiriyor ve ağzını kasıklarına bastırarak ciğerlerimdeki havayı şok ediyor. Yarığımın üzerinde sıcak bir yol yalıyor, klitorisimi ağzına almak için duraklıyor.

Destek almak için çaresizce avuçlarımı duvarda düzleştiriyorum, çünkü muhtaç ağrı karnımdan belimin derinliklerine doğru sallanıyor. Ellerinden biri elbisemi yumrukluyor ve leğen kemiğimin üzerinde toplayarak beni tamamen ona açıyor.

Diğer eli kalçamı kavıyor, parmakları acımasızca derimi kazıyor ve en ihtiyaç duyduğum yerime doğru ilerlerken arkalarında çürükler bırakıyor. Lucian başını kalçalarımın arasına gömüyor ve kaba kirli sakalın hassas tenime sürtünmesinin verdiği müstehcen hisle nefesim kesiliyor.

Ağzı beni tamamen sarıyor, o şeytani dili amaca yönelik vuruşlarla klitorisimi cezalandırıyor. Kendimi desteklemek için kafasına uzanıyorum ve vücudumdaki her erojen bölge aydınlanırken parmaklarımı saçlarına sürtüyorum.

Ve parmağı içime battığında, hafifçe hissedip keşfettiğinde, kaslarım onun etrafında kenetleniyor ve beni tamamen doldurması için yalvarıyor. Zaten çok yakınım... paramparça olmanın jilet gibi keskin kenarında sallanıyorum.

Sonra aniden durdu. Tüm hareketler duruyor, beni rahatlamaya o kadar çaresiz bırakıyor ki karnımda düğümlenmiş bir acı filizleniyor. Gözlerim kapalı kalıyor, bedenim bakacak gücü toplayamayacak kadar yoksun ve tahrik olmuş durumda.

"Lanet olsun."

Sesinin derin gürültüsü beni uçurumun kenarından çekip alıyor. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve kafam karışmış bir halde bakışlarımla onu bulmaya çalışıyorum. Altımda diz çökmüş olan Lucian bir parmağını daha içime sokuyor ama bunu şehvetli bir şekilde yapmıyor. Steril, bir doktor gibi.

Kendini hızla kaldırırken irkiliyorum. Ayağa kalkarken göğsünden alçak bir hırıltı yükseliyor. İçten içe yanan gözleri ve suçlamayla yontulmuş yüzüyle bana bakarak, "Sana dokunulmamış." diyor.

Kafa karışıklığı ve saf ıstırap omuzlarımı ağırlaştırıyor. "Bu ne-?"

Elini yüzümün yanındaki duvara vuruyor. İrkiliyorum ama gözlerimi indirmeye ya da sinmeye cesaret edemiyorum.

"Sen bakirsin." Boynundaki düzensiz nabız, boynu boyunca uzanan dövmeyle çarpıyor. İrlandaca bir küfür daha savurmadan önce çenesi sertleşiyor. "Ve bir yalancısın."

Kırmızı bir alevle, aşağılanmışlığımın yerini öfke alıyor. "Ben yalancı *değilim*. Öyle olduğumu hiç söylemedim. Sen öyle olmadığımı varsaydın."

Duvardan uzaklaşmadan önce gözlerinde acımasız bir parıltı yansıyor ve bana sırtını döndüğünde pantolonunun fermuarının sesini duyuyorum. "Beni düzeltmeliydin."

Sesinde acı bir yara vardı. "Bana inanır mıydın?" Hakaret, aşağılanmanın önüne geçiyor ve ne kadar zayıf algılandığımı umursama isteğimi kaybediyorum. "Önceden bir Carpella fahişesiydim. Şimdi ise tecrübesiz bir bakireyim. Hiçbir şey seni memnun etmiyor. Nefret ettiğin benim, adım değil. Kirazım olmasa benden nefret ederdin, öyle mi?"

Omuzları gergin, elleri iki yanında yumruk olmuş. "Bu geceden önce, hiçbir şey bana kirazını vahşice parçalayıp seni mahvetmekten daha büyük bir zevk veremezdi."

Sözleri acımasız, ama sesinde şimdi kasvetli bir ton var. Kararlılığımı yumuşatmak için öfkemi hafifletiyor. Sırtına yaklaşıp koluna dokunuyorum. "Lucian, düşündüğün kadar kırılgan değilim."

"Düğünden önce sana zarar vermeyeceğim ya da seni kirlletmeyeceğim." Bu çok gülünç bir ifade, alay ediyorum.

"Bu çok... arkaik."

Dokunuşumdan uzaklaşıyor ve bana doğru dönüyor, eli ensemini kavramak için uzanıyor. "Güven bana, küçük kız. Ne söylediğini anlamayacak kadar masum ve cahilsin. Seni parçalara ayıracağım ve kanını görünce durmayacağım. Onu kucaklayacağım ve daha fazlasını isteyeceğim."

Kemerli kapı aralığında, başka bir adamın kanıyla sırlıslıklam olmuş, o güzel mavi gözleri boş ve kaybolmuş halde durduğu anısı görüşümü kaplıyor. Bakışlarını tutmaya çalışırken bedenim titriyor.

Sonunda dişlerini gıcırdatarak ve gözleri cehennem ateşiyle yanarak beni bırakıyor. Bunun şiddetiyle geriye doğru tökezledim.

Çalışma odasının derinliklerine doğru yürümesini izlerken içimi bir boşluk kaplıyor.

Kollarımı vücuduma sararak Lucian'la kapının hemen dışındaki döner merdiven arasında gidip geliyorum. Tek yön güvenlik demek.

Diğeri beni yok edebilir.

İnadımdan ya da aptallığımdan, kalbimin sesini dinlemeyi seçtim. Çalışma odasının arka tarafına girdiğimde onu deri bir sandalyeye uzanmış, ayaklarının dibinde cam kırıkları buluyorum. Alnı parmaklarıyla desteklenmişti. Yenilmiş görünüyor. Bu canavar adamın hiç görmediğim bir yönü.

Odanın karanlığına giriyorum. Fırtınadan sonra kalan azıcık ay ışığı da mermer zemine dökülüyor. Yavaşça, temkinli bir şekilde ona yaklaşıyorum, yaklaştığımı duyduğundan emin oluyorum, camdan uzak dururken çıplak ayaklarım ürkek bir şekilde yere basıyor.

Önünde duruyorum, şeffaf geceliğimin etekleri dizlerine yakın dalgalanıyor. Hemen başını kaldırıp bakmıyor. Elini bırakıp başını kaldırıyor ve bakışları benimkilerle buluşuyor. Buruşuk gözlerinin etrafına kazınmış, beni ezen çiğ bir kırılganlık var. Tüm vücudum onun için ağrıyor.

Uzattığı eliyle elbisemin eteğine dokunuyor. Sonra onu kavıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Kucağına kayıyorum, dizlerimi soğuk deriye bastırarak üzerine oturuyorum. Elleri belimi kavıyor. Benimkiler göğsüne gidiyor, parmaklarım açık gömleğinin altından kayarak sıcak teniyle birleşiyor.

"Beni yalnız bırakmayacaksın," diyor.

İfadesi bir suçlamadan daha fazlası. Altında yatan korkuyu duyuyorum; ikimiz de sevdiğimiz insanları kaybettik. İkimiz de bu dünyada yalnız kaldık. Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum, onun yerine ona kendimden bir parça veriyorum.

"Ben tipik geleneklerle yetiştirilmedim," diyorum. "Bu konuda haklıydın ama aynı zamanda yanıldın da. Bana ayrıcalıklı, prenses dedin. Ama yine de bu dünyada yetiştirildim Lucian. Hâlâ korunuyordum, arkadaşlarım ve erkek arkadaşlarım olmasına izin verilmiyordu. Amcam sadece bir örgütü yönetmiyor, babamı, dolayısıyla beni de yönetiyor. Randevulara gitmem yasaktı. Ailem için değerli olan tek şeyi kaybetmekten korktuğum için bedenim bana ait değildi.

"Kardeşimi kaybettikten sonra, sadece amcamın değil babamın da bana karşı beslediği kin..." Başımı iki yana sallıyorum. "Annem onların acısını benden uzak tutmanın en iyi yolunun beni okula göndermek olduğunu düşünüyordu. Ve bale, annem için

-Benim olan *tek* şey. Dans ettiğimde özgürdüm, bu yüzden sürekli dans ettim, üzerinde kontrolüm olmayan bir gelecekte kaçmaya çalıştım."

Saçımın bir tutamını şefkatle kulağımın arkasına sıkıştırıyor, parmakları çene çizgimi takip ederken tüy gibi hafif. Yüzümü kavriyor, başparmağını çeneme dayayarak beni sabit tutuyor.

"Demek istediğim-" Dokunuşuna doğru eğildim "-Bir düğünü, daha fazla erkeğin benim üzerimde söz sahibi olmasını beklemek istemiyorum. Bunun *benim* seçimim olmasını istiyorum."

Başparmağı dudaklarımda geziniyor, beni kavradığını fark etmediğim titremeyi bastırıyor. "Ve ben de senin masumiyetini senden çalan adam olamam," diyor. "Yani, bir çıkmazdayız, *cailin beag*." Elimi kaldırıyor ve parmağına, oraya yerleştirdiği yüzüğün hemen üstüne şefkatli bir öpücük konduruyor.

Kalbim sıkışıyor. Nefesimi tutarak, "Onların kurallarına göre oynamak zorunda değiliz," diyorum.

Yenilmiş bir iniltiyle belimi kavrayana kadar gözlerinde meydan okuma kıvılcımları çakıyor. "Violet," diyor ve adımı söylediğini duymak hâlâ sistemimde bir şok etkisi yaratıyor. "Eğer benim karım olacaksan, sana saygı duyacağım, seni onurlandıracağım. Bir erkeğin beklemeye gönüllü olması gereken şeyi vahşice almak için beni kışkırtma."

Bakışlarım arayışla onun üzerinde geziniyor. Bir kürsüde önünde diz çöktüğüm zalim canavardan şimdi altımdaki güçlü adama, Lucian'ın her iki yüzünü de görüyorum - aynı madalyonun iki yüzü. Doğasının izin verdiği ölçüde beni koruyor.

Duygularıma çoktan boyun eğdim, ama düşmanla şansımı denemek için gerçekten bildiğim her şeyi -ailemi, dans etme hayallerimi, tüm hayatımı- geride bırakabilir miyim?

Ve dile getirmekten bile korktuğum yakıcı soru: Düşmanım beni sevebilir mi? Ben mi?

Dudaklarımı yalıyorum, ona daha yakın olmak ve en azından bir kısmını keşfetmek için artan bir ihtiyaç duyuyorum.

Bu cevap beni cesur yaptı. "O zaman bütün yolu gitmemize gerek yok..."

Cesaretle elimi göğsünde ve boynunda gezdiriyor, yara izlerinin ve pürüzsüz, mürekkepli teninin hissini özümseyorum. Tutuşunun bir aynasında, başparmağımı alt dudağının üzerine koyuyorum, çenesini yaran yara izine hafifçe dokunuyorum, birçok kez baktığım ve dudaklarımda nasıl bir his uyandıracaklarını merak ettiğim yara izine.

Bileğimi tutup beni durdurmasını bekliyorum ama canlı gözlerinden taşan ateş devam etmem için beni kışkırtıyor.

Cüret aramızda geziniyor, havayı dolduruyor ve ikimizin de içine çekileceği bir kara deliğın gücü gibi bizi bir araya getiriyor. Ama kim kaybolacak?

"O kadar güzelsin ki bu beni öldürüyor."

Parmaklarını saçlarıma geçirmeden ve ağzımı dudaklarına bastırmadan önce söylediğı sözler tüylerimi diken diken ediyor.

TANRIÇA & KÖTÜ ADAM

LUCIAN

Baştan çıkarmanın ve günahın, cennetin ve en tatlı ayartmanın tadına bakıyor. Lavantanın, soluk mor balerin elbisesinin ve acı vaat eden koyu morlukların tadına bakıyor.

Kendimi tutmak için savaşıyorum ve aynı anda derimden çıkıyorum.

Ellerim saçlarında, vücudunda, teninin her santimetresine sahip olmak için narin geceliğini yukarı itiyor. Gömleğimle oynamasına izin veriyorum, onu omuzlarımdan itiyorum ki kör tırnaklarını göğsümde gezdirebilsin.

Dilimi ağzının çukuruna sokuyorum ve ondan kontrolümü yok eden nefes nefese bir inilti çıkarıyorum. Onun tatlı amını yalarken savaşı kaybettiğimi sanıyordum; ağzı beni mahvediyor -her türlü duyguyu ve mantığı tamamen yok ediyor.

Elimi kalçalarından yukarı ve kıcına doğru kaydırıyorum, yumuşak etini kavriyorum ve onu azgın sikime doğru itiyorum. Dans ederken dönüp sallandığına şahit olduğum o seksi kalçalar o kadar ateşli bir şekilde dalgalanıyor ve bana sürtünüyor ki öpücükler arasında küfürler mırıldanıyorum.

Onun kaygan sıcaklığının pantolonumun üzerinden aşağıya indiğini hissediyorum ve onun aramıza girip fermuarımı açmasına izin verirken sağlıklı düşünemiyorum. Ama lanet olsun, amının dudaklarının külotuma değmesi bile o kadar iyi hissettiriyor ki, onu durduramıyorum.

İnce parmağı fermuarın arasına girdiğinde, ağzına karşı karanlık bir şekilde inliyorum ve elimi bileğinin etrafında dolaştırıyorum.

"Eğer beni dışarı çıkarırsan..." Ağır nefeslerimiz birbirine karışırken, "ve sikim ıslak amına değdiğinde, duramayacağım" diyorum.

Üstümde kenetlendiğini hissediyorum ve bu saf, lanet bir işkence. Neredeyse bana karşı gelmesi için dua edeceğim, böylece onu sert bir sikişle cezalandırabileceğim - ama sonra bekaretinin ayıltıcı düşüncesi damarlarımı harekete geçiriyor.

Bu kızla ilgilenmek canavarı bir süreliğine durdurabilir ama evcilleştirmez.

Onu.

Ben hala onu çalan adamım ve hala onun çığlıklarını en az benim kadar arzuluyorum.

ona zevk vermek istiyorum.

İçimdeki savaşı hissetmiş olmalı. Parmaklarını geri çekerek, külotun içinden sert shaftıma sürtünüyor ve kehribar gözlerini yarıya indirecek kadar zevk alıyor. Tanrım, o kadar sarhoş edici ki, onunla sarhoş oluyorum.

Kalçalarını avuçlayarak daha sert bastırmasına yardımcı oluyorum. Başparmağımı aramıza sokup ıslaklığını topluyorum ve klitorisinin etrafında döndürüyorum. "İşte bu, *cailin beag*," diyorum, aklımı ona kaptırdıkça alaycı lakabı bir sevgi sözcüğüne dönüşüyor. "Bana sikimi nasıl becerdiğini göster."

İğrenç sözler onu ürpertiyor, teni tüylerle doluyor, göğüs uçları elbisesinin içinde sertleşiyor. Birini ağzıma alıyorum, sertçe emiyorum ve dilimi ıslak malzemenin arasından memenin üzerinde gezdiriyorum. Eğer bu elbiseyi çıkarırsam her şey biter, durmam. Burada iyi bir adam olmaya çalışıyorum ama ben bir aziz değilim.

"Daha önce bir erkek seni hiç boşalttı mı?" Başparmağımın kaba pedi klitorisini çalıştırırken göğsünü ısırmadan önce ona soruyorum.

Başını sallıyor, koyu renk saçları birbirine karışmış ve bana saldırıyor, kokusu duyularımı istila ediyor ve beni ihtiyaçtan çılgına çeviriyor. Deri sandalyeye yaslanıyorum, kalçalarımı kavislendiriyorum ve sikimi onun sırlıslık dudaklarına doğru itiyorum. Yemin ederim, hayatımda hiç kuru mastürbasyon yapmamıştım ve bu kızın sikimle boşalmasını izlemekten daha ateşli bir şey yaşamamıştım.

"Seni boşaltacağım bebeğim. O kadar sert boşalacaksın ki yıldızları göreceksin."

Bakışları şehvet sisinin arasından beni buluyor ve ağzını ağzıma getiriyorum, nefis dudağını dişlerimin arasında emiyorum ve çaresiz, kesik nefeslerini hissederken ölüyorum. Onu kaldırıp kıcını sandalyenin arkasına sabitlemek, ağzıma boşalana kadar amını yalamak istiyorum ama kalçalarının bacaklarıma doğru kasıldığını, karın kaslarının sıkıldığını hissediyorum, bana daha sert biniyor, amını kaya gibi sert sikime umutsuzca sürüyor ve yaklaştığını biliyorum.

Neredeyse varmak üzere ve lanet olsun, beni de yanında götürecektir.

Öpüşmeyi derinleştiriyorum, nefeslerimiz bir oluyor, başparmağımı klitorisinin üzerinde hızla gezdiriyorum ve ağzımın oyuğunda inliyor. Şişmiş, ıslak amcığının sikimi sürttüğünü hissetmek başımı döndüren bir zevk ve acı karışımı ve eğer yakında boşalmazsa, sert kontrolümün her parçasını kaybedeceğim.

Alnını benimkine bastırarak kadar uzaklaşıyor, gırtlaktan gelen çığlıkları tenimi okşuyor ve sinirlerimi alevlendiriyor. "Tanrım, Lucian... Durma-"

"Siktir." Saçlarını elime doladım ve aletimin zonklamasıyla ona doğru sertçe ittim.

Kırıldığı anı hissediyorum, kalçaları geriliyor, tırnakları omuzlarıma batıyor, başını arkaya atıp haykırırken sırtı dingin bir güzellikle kavisleniyor. Kendimi o kadar kaptırmışım ki, onun zevkine kendimi kaptırmışım, aletimin sertleştiğini ve ona karşı nabzının attığını hissetmeden önce bir saniye daha dayanacak gücüm yok, meninin sıcak dökülüğü onun tatlı ıslaklığıyla birlikte külotumu da ıslatıyor.

"Tanrım, çok güzelsin," diye mırıldanıyorum, onun küçük nefeslerini içime çekiyorum. Ter tenimizi kaplıyor, geceliği nemli ve titriyor.

Gözleri açıldığında, onunla orada buluşuyorum. Uzun bir süre sessiz kaldık, boşluğu doldurmak için kelimelere gerek yoktu. Elimi nemli saçlarının üzerinde gezdiriyorum, yüzünü net bir şekilde görebilmek için saç tellerini alnından uzaklaştırıyorum.

Dudaklarına şefkatli bir öpücük konduruyorum, yarın için söz veriyorum.

İşkence gibi uzun bir gece oldu ve yorgunluğun vücudunu ele geçirdiği anı görebiliyorum.

"Seni yatağa götürüyorum." Onu kollarıma aldım ve sandalyeden kalktım.

Kolları boynuma dolanıyor. "Sadece orada benimle kalırsan."

Şu anda onu hiçbir şeyden mahrum bırakacak iradem yok. Bu kız beni derinden sarstı.

Onu terk etmekten mi yoksa kalmaktan mı daha çok korktuğumdan emin değilim.

Sonunda, bütün gece ona sarıldım, vücudunun her kıvrımını ezberledim, düşüncelerim tek bir şeyle yüklüydü. Carpella don için hala tamamlamam gereken iş.

Birisi bir keresinde değişimin bir günde gerçekleşmediğini söylemişti.

O kişiyi bıçağımla deşmek isterdim.

Lanet olası bir gün, saatlerden çok yıllar gibi geliyor. Değişmedim ama eskisi gibi olmadığımı da biliyorum. Bunu biliyorum çünkü bir keresinde Violet'e kimsenin önünde eğilmediğimi söylemiştim.

Yine de ateşli bir öfkeye sahip küçük bir balerin beni dizlerimin üstüne çöktürdü.

Akşamdan kalmaya benzer bir hisle uyandım, vücudum ağrıyordu ve hayatım için savaşmışım gibi kaskatı kesilmiştim.

Ve sanırım öyle oldu. Delicesine aşık olduğum kadınla. Beni mahvetmek için doyumsuz bir ihtiyacı olan kadınla.

Sadece bir saat uyumuş olabilirim ama güneş tamamen doğmadan gözlerim açıldığında Violet'in saçları boynuma dolanmış, beni boğmaya çalışıyordu. Birkaç dakika öylece yattıktan sonra, sık nefeslerinin sesini dinleyerek, kokusunun gözeneklerime işlemesine izin vererek alnına şefkatli bir öpücük kondurdum ve yatağından sıvıştım.

Beni fiziksel olarak öldürmeden onun çözülüşünü izlemeye sadece bir kez dayanabilirim. Bu yüzden dikkatimi elimdeki konuya odaklamaya karar verdim:

Carlos'un evlilik sözleşmesini resmileştirmek için beni görevlendirdiği iş.

Havuz duvarını itiyorum ve başımın üstüne uzanıyorum, havuzun etrafında tur atarken sırtımdaki gergin kasları uzun kulaçlarla çalıştırıyorum. Soğuk su, derimin altında hâlâ kaynayan alevlerin bir kısmını söndürüyor.

Violet'in tadı, ona olan arzumu tatmin etmeye yakın bile değildi. Tek başardığım kafamı daha da karıştırmak oldu, öyle ki bu sabah neredeyse odasına girip bekaretinin canı cehenneme diyecektim.

Ona değişmeyeceğimi, değişemeyeceğimi, gelecekte isteyebileceği erkek olamayacağımı söylediğimde yalan söylemiyordum. Şu anda bunun ne olduğunu bilemeyecek kadar deneyimsiz.

Ama ruhum zaten lanetlenmiş olduğu için, onu yine de kendime alacağım.

Bunun ailesi yüzünden olduğuna, onu onlardan koruyacağıma kendimi ikna etmeye çalışabilirim. Ve çoğum onu lanetli soyundan kurtarmayı arzuluyor. Ama

Bencil tarafım ne kadar hoşgörölü, açgözlü bir piç olduğumu biliyor ve ona başka bir erkeğin dokunması düşüncesi kanımı kaynatıyor.

Yumruğumu Damarko'nun suratına indirdiğim anda anlamıştım. Bunun ailesine duyduğum nefretten kaynaklandığına kendimi ikna etmek istedim ama gerçek şu ki onu çoktan sahiplenmiştim. O zaten benimdi, o zaman bile.

Budaklı ağacımda yeni büyüme olabilir, ama yeni olduğu kadar kırılgan ve zayıf. Eğer onu beslersem, belki bir gün onun ihtiyacı olan, onu hak eden adam olurum.

Ama bugün, onu benden almayı düşünen her şerefsizin gözlerinin arasına bir kurşun sıkacak bir adamım.

Birkaç hafta önce, bu düşüncelere sahip olduğum için kendimi yumruklardım. Bu kızla ailesiyle kurduğu karanlık ittifaktan başka nedenlerle evlenmek istediğim için. Bu da beni elimizdeki gerçekliğe ve kimsenin Violet'i elimden almaya çalışmamasını garanti altına almak için işi tamamlamak için sadece birkaç günüm olduğunu fark etmeye geri getiriyor.

Havuzun kenarına tutunup kendimi yukarı çekiyorum, kollarımı kenara dayayıp gözlerimdeki klorlu suyu kırıştırıyorum. "Kahretsin," diye mırıldanıyorum.

"Her şey yolunda mı patron?" Levi soruyor. Beton bankta oturmuş, telefonundaki bir uygulamayla oynuyor.

"Evet. Şu anda arkadaşşa ihtiyacım yok. Ben gitmeden önce her şeyin hazır olduğundan emin ol."

"Tamamdır, patron."

Onun havuz odasından çıkışını izlerken düşüncelerim daha da derinlere dalıyor. Adamlarım Salvatore'nin kızıyla ilgili son gelişmeler hakkında hiçbir şey bilmiyor. Yemin ettiğim sadece benim intikamım değil, Carpellaların yok edilmesi ve onlara, *la famiglia* tarafından haksızlığa uğratılan diğerlerine intikam verilmesi için de yemin ettim.

Sözümünden dönmeyeceğim.

Kapının açılma sesi dikkatimi çekiyor ve Violet'in yalınayak odanın bu tarafına doğru yürüdüğünü görmek için bakıyorum. Üzerinde daracık bir şort ve bol bir tişört var, saçları uykudan dağılmış.

Nefes kesici.

Parmaklığın kenarına oturuyor ve ayaklarını suya daldırıyor. Ona doğru yüzüyorum ve başımı kucağına gömüyorum, onu buraya çekmek ve o korkunç kıyafetlerinden soymak istiyorum.

Sesimin yıpranmış tonunu duyarak, "Böyle boktan şeylerin içinde hoplayıp zıplamakla ilgili ne dedim ben?" diyorum.

Sanki düşüncelerimin ağırlığını üzerimde hissediyormuş gibi parmaklarını ıslak saçlarımda gezdiriyor. "Bunun için kendini suçlayabilirsin." Ayak bileklerini sırtıma doluyor. "*Uygun* bir şey giymeye zahmet edemeyecek kadar ağırım vardı."

Onun bu itirafı dudaklarıma çarpık bir gülümseme getiriyor. Ona karşı hissettiklerim dilimin ucunda, onları tuttukça göğsüm ağırlığından eziliyor. I

kalçasının iç kısmını öptü, derisini ısırdı ve irkilmesine neden oldu.

Ona bakıyorum ve yemin ederim, o delici kehribar gözler beni öldürecek. "Bir zamanlar benim de bir kardeşim vardı," diyorum kendimi şaşırtarak. "Keller dokuz yaşındaydı

Benden daha yaşlı, sendikaya çok yatırım yaptığı için kendi babamızdan daha çok babamız gibi." Elim onu daha sıkı tutuyor. "Amcan anneni becerdiği için Keller'ın kafasının arkasına bir kurşun sıktırdı."

İtiraf kaba ve çiğdir. Kelimeler, taze bir yaranın üzerindeki yara bandını yırtar gibi, kan ve eti de beraberinde götürerek bir tufan halinde dökülüyor.

Yüzüne kederli bir ifade yerleştirdiğim için nefret ediyorum ama iki dünyamızın gerçeğini daha fazla gizlemenin bir anlamı yok. Neden burada olduğunu bilmeli.

"Bu doğru değil," diyor, sesi kararsız. Tüm vücudu kaskatı kesilmişti.

En azından bana yalancı demedi.

"Ailelerimiz arasındaki kanlı bölge savaşından sonra, bu ilişki utanç verici bir skandaldı." Elimi ağzımda gezdirerek uzun bir nefes çekiyorum. Annesinin nedenini bilmiyorum, belki de aptal ağabeyiminkiyle aynıydı. Carpella'lı bir kadınla, bir *consigliere*'in karısıyla yatmak düşmana büyük bir *siktir çekmekti*.

"Amcan skandalın ve aşağılanmanın üstünü örtmek için ikisini de öldürttü." Böylece soyumun geri kalanını öldürmüş ve kardeşimden kalan her türlü tehdidi ortadan kaldırmış oldum.

O zamanlar on yedi yaşındaki bir çocuğu tehdit olarak görmüyorlardı. Ama zaman çabuk geçer ve haksızlığa uğrayan çocuklar büyüyüp yetişkin birer düşman olurlar.

Başını tekrar tekrar sallıyor, bakışları cam gibi.

"Evet, *Cailin Beag*. Gerçeği biliyorsun. Bu yüzden baban seni savaşmadan ele verdi," diyorum elimi yüzüne dokunmak için kaldırarak. "Kardeşinin aldatmacasını keşfetmesinden duyduğu korkunun altında, kızının annesinin cinayetiyle ilgili gerçeği öğrenmesinden duyduğu utanç yatıyordu."

Yanağından bir damla yaş süzülüyor ve başparmağımla şefkatle siliyorum. Öfkesi yerini pişmanlığa bırakıyor. Gerçeğin bizi çıplak bırakma, kısa bir süreliğine de olsa ateşimizi alma gibi bir huyu var.

"Eğer bu doğruysa, neden bana söylüyorsun? İttifak için yaptığın şantaj planını etkilemeyecek mi?"

Haklı tabii ki. Salvatore, tek kızının utanç verici sırrını ortaya çıkarmasındansa statüsünü kaybetmeyi tercih eder. Ama o hâlâ bir sıçan ve ölümden her şeyden çok korkuyor. Yine de bu ona şu anda teklif edemeyeceğim kadar duygusuz bir gerçek. Ben daha cevap vermeden başını sallıyor, kara kaşları birbirine karışıyor. "Peki amcam bir

Cross/Carpella ile evlilik anlaşmasına nasıl razı olur?

Sendika onun için bu kadar utanç verici miydi?"

Bakışlarını tutuyorum, cevapların ona gelmesini bekliyorum. Ailesi hakkındaki gerçeği düşmanı olan benden duymaktansa, onunla mücadele etmesi daha iyi.

Dudaklarını yalıyor ve boğazına boğuk bir kahkaha düğümleniyor. "Babamın aşağılanması," diyor. "Annemin ilişkisi amcam için bir utanç olacaktı.

organizasyon. Aileyi kötü göstermek, babamı zayıf göstermek."

Kardeşim infaz tarzında öldürülmüş olsa da, Violet'in hatırı için annesi bir kaza gibi gösterildi. Ama olaya karışan herkes için bu, Don'dan Salvatore'nin karısına açık bir azarlama, bir cezaydı.

"Babam biliyordu... bilmek zorundaydı. Ve bana *yalan söyledi*, hem de yüzüme karşı. O suçludan daha fazlası. Onu kendisi de öldürmüş olabilir." Gözleri parlıyor, hararetleniyor. "İnanamıyorum..." Gözyaşlarını geri kırarak konuşmasına devam ediyor. "Kazayı sorgulamadığıma bile inanamıyorum. Sadece hayal edemedim..."

Onu teselli etmeye çalışarak, "Şüphe etmen için hiçbir neden yoktu," diyorum.

Yeni gerçekliğinin yankılanmasına izin verdiği bir anın ardından, "Bunu kim yaptı?" diye sorar.

"Bir infazcı," dedim ona dürüstçe. "Tanıdığın biri değil." Göğsümü dağlayan aynı infazcı. "O artık ölü zaten." Aldığım ilk can. Beni yaratılmış bir adam yapan cinayet.

Sertçe burnunu çekiyor. "Şimdi ne yapacağım?"

Boynunun arkasını kavıyorum ve yüzünü kendime yaklaştırıyorum. "Bunu düzelterek," diyorum ona yemin ederek.

Çekilmeden önce dudaklarına nazik bir öpücük konduruyorum ve sudan çıkmak için kenara çekiliyorum.

"Nereye gidiyorsun?"

Ona daha ne kadar şey açıklayacağımı düşünürken havluyu bırakıyorum. "Bir iş için gitmem gerekiyor," diyorum. "Ben yokken, sen gündüzleri dans kumpanyasına döneceksin. Mannix sana eşlik edecek ve geceleri burada kalacaksın."

Kafa karışıklığı yumuşak yüz hatlarını geriyor ve ona gidip dramatik kaşlarının arasındaki sert çizgiyi yumuşatma dürtüsünü bastırıyorum. "Anlamıyorum."

"Seni aldığımda," diye açıkladım, "eğitmenlerine bir bildirim gönderdim. Onların ve diğer herkesin bildiği kadarıyla, mono hastalığına yakalanmıştın."

Şok olmuş bir kahkaha atıyor. Bana melek gibi gülümserken yüz hatlarındaki sert çizgiler yumuşuyor.

"Bana bir azizmişim gibi bakma, *Cailin Beag*. Bunu yaptım çünkü dikkatleri senin ani kayboluşundan uzak tutmanın en basit yolu buydu." Ona bunu söylemek rahatlamasını pek sağlamıyor. Havluyu boynuma doladım. "Mannix seni koruyacak ve sana vermesi için ona bir cep telefonu verdim." Bu onun için olduğundan daha çok benim yararına ve içimin rahat olması için. Adamlarıma güvenmek yerine onunla doğrudan bağlantıda kalmanın bir yolunu istiyorum.

Sessizliğini sürdürünce, "Düğüne yetişirim," dedim.

Yüz ifadesi kapanıyor. "O zaman anlaşma hâlâ devam ediyor," diyor sorgulayarak. Aslında sorduğu şey, hâlâ onun ailesinden intikam almayı planlayıp planlamadığım.

"Hiçbir şey değişmedi," diyorum ona dürüstçe.

Bacaklarını havuzdan çekip kollarını dizlerine doladığında içindeki savaşı duyular belli oluyor, kendinden emin olmayan bir kızın hareketleri. "Pekâlâ,"

diyor.

Göğsümdeki yangını temizlemek için çok az şey yapan klorun buruk acısıyla ciğerlerimi dolduran yüklü bir nefes alıyorum. Onu karanlıkta tutabilirdim. Bir bakıma daha az zalimce olurdu.

Şimdi, ona ihanet eden ve hayatını paramparça eden ailesine olan sadakati ile bana olan hisleri arasında sıkışmış durumda. Ki bu evliliğe yol açmak zorunda değil. Özellikle de onun yaşında, *Cosa Nostra*'nın dışında bir kız için. Ama ben onu kaybetmektense kendime saklamak için ailesine düşman etmeyi tercih eden bencil bir sapkın olduğum için psikolojik savaşa başvurmaktan çekinmiyorum.

Evlilik ittifakı mühürlüyor, evet ama Violet'i de bana bağlıyor.

Korku benim gibi erkekler için güçlü bir motivasyon kaynağıdır. Cehennemde dövülmüş olmamız ve kendimize en kalın zırhı giydirmiş olmamız, kaybetmekten korkmadığımız anlamına gelmez.

Statü kaybetme korkusu. İmparatorlukları kaybetme korkusu. Gücü kaybetme korkusu. Hayatımızda bizi insan yapan şeyleri kaybetme korkusu.

Kaybetmekten duyduğumuz aşırı korku yüzünden hızlı ve acımasızca öldürüyoruz.

Bu korku benden çok daha güçlü adamlara rakip oldu ve aşk en güçlüleri bile yok edebilir.

Göğsümdeki daralmış kasların altında küçük bir alev tutuşuyor ve adımlarımı ona doğru itiyor. Kalçalarım doğru alçalıyorum ve bir parmağımı çenesinin altından geçirerek yüzünü yukarı kaldırıyorum. Gözleriyle buluşmadan önce bakışlarım parmağındaki yüzüğe kayıyor.

"Seni istiyorum, Violet. Bana kalırsa, sen zaten benimsin, bir sözleşmenin bu hak üzerinde hiçbir etkisi yok. Seni her zaman isteyeceğim. Her zaman benim korumam altında olacaksın. Ama ailenin yaptığı yanlış düzeltme çabamda çok ileri gittim."

İtiraf ettiğim her şeye rağmen hâlâ kendimi tutuyorum. Çünkü onun için hissettiklerim beni ele geçirdi ve bu beni iliklerime kadar korkutuyor.

Elimdeki şiddetli titremeyi hissetmemesi için onu bırakmaya başlıyorum. Ben uzaklaşmadan önce yanağını avucuma bastırıyor, beni saran sert buz eritiyor, bu ateş yalnızca ona ait. "Anlıyorum," diyor. "Seni istiyorum Lucian. Bu yarın için ne anlama gelirse gelsin, ben sana aidim. Seninleyim."

Sözleri bir yemin kadar iyi - kendi kanına karşı meydan okuyarak onu benimle birleştiren bir yemin. Ama ailesine karşı gelmenin ne kadar tehlikeli olduğunu anlayacak kadar zeki.

Onu korumak için ona bağlıyım.

Önce o gelecek.

İki elimi yüzüne koyarak dudaklarını ezici bir öpücükle kavırıyorum, neredeyse onu ısırp yemini mühürlemek için kan akıtacak kadar çaresizim. Ama şu anda onun sözleri benim için yeterli. Dügün gecemizde, o benim adımı aldıktan sonra bu kan yeminini edeceğim ve sonra yılanı kafasını koparacak kadar zayıflatana kadar Issızlık'taki her Carpella'yı avlayacağım.

Spor çantamı Audi'nin bagajına yerleştirirken, Venedik'teki maskeli baloda aldığım ve ceketimin iç kısmına sıkıştırdığım zarfın farkındayım. Harabe, suç örgütleri arasında bir kontrol ve denge sistemi sağlamak için var.

Bana bir iyilik borçlusun ve ben de bunu tahsil edeceğim.

Bagajı kapatırken Mannix'e bakıyorum. Aile evimin taş basamaklarında Violet'in arkasında duruyor. Ona sertçe başımı sallıyorum, sorumluluğunu koruması için ona olan güvenimi hatırlatıyorum. O da onaylarcasına başını sallıyor.

Ayrılmadan önce, bakışlarımın Violet'e kaymasına izin veriyorum, onun bakışlarında bulduğum ateşli yoğunluğu eşleştiriyorum. Onu retinalarıma kazırken yakıcı acının beni tüketmesine izin veriyorum. Sonra arabamı sürüyorum, hedefime odaklanırken arkama bakmıyorum.

Carlos beni bu özel işle görevlendirerek, tarihin tekerrür etmesini sağlamaya çalışıyor ve beni en aşağılayıcı şekilde sınıyor. Don'un karşısına rakiplerinin karıştığı bir skandal daha çıktı. Ancak bu kez, suç işleyen iki aşığı ortadan kaldırmak yerine, misilleme olarak tüm ailenin hayatını talep ediyor.

Sanırım patron ilk seferinde bir çocuğu canlı bırakarak hata yaptığını düşünüyor. Şimdi, yarım iş bırakmamaya kararlı. Ve ona olan bağlılığımı kanıtlamam için kötü işi benim yapmamdan daha iyi bir yol olabilir mi?

Bir aileyi -baba, anne, iki masum çocuk- öldürmek, ruhumun kalan kısmına kesinlikle zarar verir. Ve benden istenen de bu, bu benim *La Famiglia*'ya, *Diablo*'nun kendisine bir ittifak sağlamak için verdiği haraç.

Carpella Don'dan intikam almak için ruhumu çoktan satmıştım. Onu yanımda götürebildiğim sürece cehennemin kapılarına kadar uzanan geniş yolda yürüyeceğime yemin ettim.

Ve bu hala benim hedefim.

Ama artık intikamım için kendimi cehennemin derinliklerine sürüklemiyorum. Bunu onun için yapıyorum.

CROWNS & VOWS

MENEKŞE

Bu katedrale girmeden önce olduğum kız artık yok. Süslü bir boy aynasının önünde dururken, yansıması bir yabancı.

Tek benzerlik başımdaki taçtı. Saf bir balerine, yeni atanmış bir müdüre ait olan ve hayali bir şekilde örgütten bağımsız bir yaşamın elinin altında olduğuna inanan bir taç takarak yeni bir karanlık yeraltı dünyasına atıldım.

Parmaklarımı başımı süsleyen tacın üzerindeki güzel taşların üzerinde gezdiriyorum ve bunun başka bir pranga biçimi olabileceğini fark ediyorum...

Ya da her şeyi değiştirebilir.

Lucian dört gündür yok ve bu süre içinde mesajlaştık ama sadece bir kez konuştuk.

Bana verdiği telefon tuvalet masasının üzerinde duruyor ve dikkatimi çekiyor. Son mesajı burada olacağını ve bugün benimle evlenmesine hiçbir şeyin engel olamayacağını teyit ediyordu.

"O burada olacak, *cailín deas*," diyor Nora, şeffaf duvağı saçıma tuttururken.

Sadece başımı sallıyorum, beni neyin üzdüğü konusunda onu düzeltmekle ilgilenmiyorum. Haftalardır bana karşı nazikti, hatta bazı açılardan düğün tarihi yaklaştıkça bir taşıyıcı anne gibi davranıyordu.

Yaptığı işe hayranlıkla bakmak için geri çekiliyor ve ellerini çırpıyor. "Onlara hazır olduğunuzu bildireceğim." Alnını kırıştıran kısa süreli endişeyi kaçırmıyorum.

Soyunma odasından çıkmadan önce telefonuna bakıyor. İtiraf etmedi ama sanırım Lucian'ın şapele ne zaman geleceğini bildiren bir mesaj bekliyor. Aynanın önünden ayrılmıyor, yansıyan kadını anlamaya ve teselli etmeye çalışıyorum.

Uzun siyah saçlarım klasik bir Fransız kıvrımıyla toplanmış. Gözlerim, irislerimin mücevher tonunu vurgulamak için koyu kahverengi sürmeyle çerçevelenmiş. Bir tutam allık ve nude ruj, mafya bakiresi bir gelinin klasik, taze yüzlü düğün günü görünümünü tamamlıyor.

Gelinlik konusunda söz hakkım yoktu, ama bu Nora'nın çabalarının eksikliğinden değildi. O zamanlar bu günün gerçekten geleceğine inanmayı reddediyordum. Düğünün ve özellikle de gelinliğin tasarımıda yer almak istemiyordum. Babamın beni bir canavarla evlendirilmekten kurtaracağını umuyordum.

Ama Nora'nın hakkını vermeliyim, beni hayal kırıklığına uğratmadı. Bu elbise bir balerin için tasarlanmıştı.

Derin yakalı, dantel ve payet süslemeli illüzyon korsaj, tam kat tül eteğin üzerinde yer alıyor. Elbette beyazdır, ancak dantel iplikler boyunca dokunmuş bir miktar şampanya vardır, bu da elbisenin ışığı yakaladığında parıldıyor gibi görünmesini sağlar.

Altın yok. İtalyan geleneklerine göre, altın gelinin düğününde uğursuzluk getirir. Gün.

Nora bana daha önce, av tüfeği ile evlenmemize rağmen tüm İtalyan ve İrlanda geleneklerinden uzakta. Bunların hepsi Lucian'ın ben gelmeden önce buraya getirdiği hediyenin içindeydi.

Daha fazla erteleyemeyeceğimi bildiğimden, tuvalet masasının üzerindeki açık mor kutuya uzanıyorum ve korseyi göğsümde sıkıca kavrayan derin bir nefesle beyaz kurdeleyi çekip hediyeyi açıyorum.

Kurumuş lavanta dallarının üzerinde bir bıçak duruyor. Lucian'ın bıçağı.

İçimde karışık duygular dönüyor. Gümüş kılıf, Kelt tarzı olduğunu bildiğim örgülü bir desenle oyulmuş, narin bir tasarımla süslenmiş. Babamın parmağını kesmek ve beni tehdit etmek için kullandığı bıçağın aynısı... Ama şimdi kemik kabzanın altına mavi bir mücevher yerleştirilmiş. Bıçağı kutudan çıkarırken, lavantanın altına sıkıştırılmış katlanmış bir not buluyorum.

Umarım bu hediye tüm gelenekleri kapsar. Bıçak nesilden nesile aktarıldı, bu yüzden yeterince eski olduğuna eminim. Yeni ve mavi bir şey için, kabzasına koyu mavi bir safir gömdürdüm, bu safir belli bir ışıktaki mor renkte parlıyor ve bana seni hatırlatıyor.

Aslında buna gülümsedim. Lucian'ın gözleri benim mavi bir şeyim olacaktı, ama sanırım ikisine de sahip olabilirim.

Ödünç alınan bir şey için, umarım sakıncası yoktur, ama Mannix'e karısından bir jartiyer ödünç aldım. Bugün bıçağı tak.

Kutudan saten siyah jartiyeri çıkardım. *Mannix evli mi?* Nedense bu beni Lucian'ın düğün günümüzde bıçak takmamı istemesinden daha çok şaşırtıyor. Aslında şaşırmamalıyım. Bir mafya düğünü için fazlasıyla uygun. Ve her nasılsa, jartiyeri bacağımdan yukarı kaydırıp bıçağı uyluğuma dayadığımda kendimi güvende hissediyorum, sanki Lucian beni koruyor.

Nora kapıdan kafasını uzatır. "Vakit geldi. Lucian'ınız geldi."

Ona gözlerimi deviriyorum, ama boğazımdaki daralma bir parça gevşiyor. Bu gerçekten oluyor.

Bundan sonra olacakların gerçekliği beni hemen dehşete düşürüyor.

Mesele Nora'nın aptalca yorumu ya da Lucian'ın onu alıp götürün "iş" her neyse hayatta kalıp kalamayacağından emin olamamam değil. Düğün gerginliği bile değil, çünkü koridorda yürümemi bekleyen salondaki herkes bu düğünün bir iş anlaşması olduğunu biliyor.

Zambak buketini alıp koridora çıktığımda, babamın görüntüsü göğsüme saplanıyor. Sanki kızını vermek üzere olan sevgi dolu bir babaymış gibi gözlerimle buluşma, bana gülümseme cüretini gösterdiğine inanamıyorum.

"*Violetta*," diyor sulu bakışlarıyla beni içine çekerek. "Çok güzel görünüyorsun. Tıpkı annenin düğün günümüzde olduğu gibi."

Mide bulantısı midemi kavırıyor, safra boğazımın arkasını yakmak için yükseliyor ve iltifata karşılık vermemi engelliyor. Ancak yanağıma bir öpücük kondururken bunu fark etmemiş gibi görünüyor. Tiksintimi belli etmemeye çalışıyorum ve babamın kolumu onunkine dolamasına izin veriyorum.

"Her şey yoluna girecek, *figlia*." Elimi okşadı. "Göreceksin."

Beni teskin etmeye yönelik cesaretlendirici sözler, ancak duyduğum tek şey itibarını korumak için ailesini feda eden zayıf ve ahlaki açıdan yozlaşmış bir adamın rahatlaması.

Boğazımdaki buruk yumruyu yutuyorum ve serçeyi kalbimin üzerine koyuyorum; Fabian'la ilgili anıların beni her zaman rahatlatacağını biliyorum. Serçe her performanstan önce bana güç veriyor ve bu da farklı değil.

Verecek en iyi performansım var.

Tek söylediğim "Hazırım" oluyor ve bunu kenarda durmuş, dikkatli gözlerle baba ve kızı arasındaki sürükleyici sahneyi izleyen Nora'ya yöneltiyorum.

Başını sallar, sonra Mannix'e parmaklarını şıklatır. Şapelin kapısını açıyor. Dikkatli bakışları üzerimde toplanıyor, iyi olup olmadığını soruyor ve göğüs kafesimin altında bir şeyler çatırdıyor. Bir kez başımı sallıyorum ve yüzündeki sert ifade kayboluyor.

Mannix çiçekçi kız/koruma gibi arkamda yürüyecek. Nora da baş nedimem olacak. Tipik bir mafya düğünü.

Babama duyduğum tiksinti, çenemi kaldırıp yüzümdeki örtüyü indirmesine izin verirken midemin çukuruna dolanan dikenli bir tel gibi. Ebeveynlerimizi asla tam olarak tanıyamayız ama onlara güvenebilmeliyiz. Annemi olabildiğince iyi tanıdığımı inanıyorum. İyi, yardımsever bir insandı, sevgi dolu bir anneydi. Hayatta, başka bir adamla, kocasının rakibiyle bir ilişkiyi göze alacak kadar çaresiz hissediyorsa, o zaman kendine göre nedenleri vardı. Sormak ya da kendini savunmak için burada değil, bu yüzden şimdi yapabileceğim tek şey onun içindeki en iyiyi kabul etmeyi seçmek ve ona güvenmek.

Tüm hayatı boyunca, onun tek bir günahını affedebilirim. Babamı affedemem.

Onun için bir hesaplaşma yaklaşıyor.

Ama önce bugünü atlatmam gerek.

Kapıdan geçerken kurdeleyle kaplı buketi kavırıyorum. Bach'ın *Cannon*'unun klasik arp notaları katedral salonunu dolduruyor ve koridordan aşağı inmeye başladığımızda içimde bir yerlerde kayboluyorum.

Hiçbir arkadaşımın burada olmadığını bilerek salona girmek garip hissettiriyor ama en iyisi bu. Bu hayatı onlara nasıl açıklayabilirim? Burada olmayı nasıl açıklayabilirim?

mono ile şirketten çekildim ve aniden bom. Evleniyorum. Hiçbirine bahsetmediğim bir adamla.

Birkaç gün önce derslerime döndüğümde beri, sadece Lillian ve Darcy'den aldığım karşılama bile yeterliydi. Asla eskisi gibi olmayacak olsa da hayatıma bir nebze olsun normalliğin geri döndüğünü hissetmek. Gerçi Lillian bende farklı bir şeyler fark etti ama onun yorumu hastalığımın bana iyi gelmiş olması gerektiği yönündeydi, çünkü beni daha önce hiç bu kadar tutkulu, bu kadar ham ve korkusuz dans ederken görmediğini söyledi.

Sınıfa dönmenin ve dans etmenin mutluluğu olabiliirdi.

Ama koridordan başımı kaldırdığımda bakışlarım en sonda Lucian'ı buluyor ve sebebin o olduğunu anlıyorum.

Hayallerimize ulaşmak için kendimizi konfor alanımızın dışına itmeliyiz. Tekrar tekrar kırılmalıyız. Bizi yıkmak isteyenlere karşı koymak için kararlılığımızı güçlendirmek üzere cehennem kadar sıcak ateşlerde azmimizi dövmeliyiz.

Her iki dünyaya da sahip olabileceğime karar verdim.

Simsiyah Versace smokini içinde, tehlikeli mürekkebi ve şeytani güzelliğiyle Lucian Cross günahın ve baştan çıkarıcılığın timsali. Gözlerinin en mavi alevleri herhangi bir cehennem ateşinden daha sıcak yanıyor ve içimi kavuruyor. İfadesi bir maske, ama o gözler altındakileri ortaya çıkarıyor: şehvet, tutku, acı, kefare, aşk.

Evet, şeytanın sevebileceğine inanıyorum.

Arzuladığımız şeye öylesine umutsuzca göz dikeriz ki, görebildiğimiz tek şey odur. Onun tarafından tüketiliriz, onun tarafından sahipleniliriz, çılgın bir arzu öylesine çığdır ki nefrete dönüşür. Lucian'ın durumunda, intikam ihtiyacı onu bana, düşmanına götürdü. Ve nefreti neredeyse beni yok ediyordu. Ancak, en karanlık arzularımız bile saplantıya dönüşebilir ve bizi değiştirmeye devam ederek değişime karşı güçsüz hale getirebilir.

Düşmanıma ne kadar derinden aşık olmuş olsam da, gözlerine baktığımda bana umut veren bir gerçeğin orada gömülü olduğunu görüyorum. Bir gün bu adam beni, nefretini doğuran cehennemin en derin çukuruna rakip olacak bir tutkuyla sevecek.

Ona ulaştığımda, beni incelemek için zaman ayırıyor ve tenimde sıcak bir dal gönderiyor. "Angel," diyor. Duymam gereken tek şey bu.

Babam kızını verirken geleneklere uygun hareket ediyor. Duvağını kaldırıyor, yanağına bir öpücük daha konduruyor ve Lucian'ın elini sıkıyor. Lucian'ın elini sıkarkenki o acı dolu tutuşu ne ben ne de babam özlüyoruz.

Lucian ellerimi sıkmadan önce elimdeki bukete Nora'ya uzatıyorum. Onun elindeki ellerime bakıyorum; kaba ve acımasız, acımasız bir adamın intikamcı lanetlerle mürekkeplenmiş elleri. Öldürmek için eğitilmiş eller. Ama aynı zamanda koruma yeteneğine de sahip.

Hayatta iken bu adamdan ayrılmak olmayacak. Organizasyonlar arasındaki evlilik sonsuza dek sürer.

Kaçabilirdim. Bu evlilik anlaşmasına, ortaya çıkan korkunç gerçeklerden sonra artık hiçbir şey borçlu olmadığım babamı kurtarmak için girdim. Peki neden buradayım? Neden Mannix'in bugün beni katedrale götürmesine izin verdim?

Yavaşça bakışlarımı onunkilere yöneltiyorum ve tüm nedenlerim orada duruyor.

Beni savunmaya yemin eden çarpıcı mavi gözlerindeki sert bakış yüzünden. İntikam duygusundan çok onurlu davranışları yüzünden. Ailesine ve adamlarına duyduğu derin sevgi yüzünden.

Çünkü aramızdaki bağ, savaşı ailelerden ve kanla edilen yeminlerden daha derinlere iniyor. Yarınımızın bilinmezliğinden ne kadar korksam da, korkunun beni ele geçirmesine ve duygularımdan kaçmama izin vermeyi reddediyorum. Onu sevmek ve hem onun hem de benim acıma rakip olabileceğine inandığım bir aşk için savaşmak istiyorum.

"Hazır mısın?" Lucian bana soruyor. Gülümsüyorum. "Evet."

Tören başlar ve rahip aileyi ve arkadaşları selamlar. İncil'den bir bölüm okuyarak evliliğin ne anlama geldiğini ve birbirimize ne söz vermemiz gerektiğini anlatıyor. Ben Lucian'a yeminleri tekrarlıyorum, sıra ona geldiğinde o da sonuna kadar aynısını yapıyor.

"Seni koruyacağım. Senin için öldüreceğim. Seni kendime saklamak için dünyayı yakıp kül ederim, *Cailin Beag*."

Onun bu şiddetli onaylaması orada bulunan herkesi dehşete düşürmeli ve bizim söz konusu olduğumuz durumlarda art niyetli olanlar için belki de öyle. Benim için bu, bana değer vermek ve beni sevmekten daha büyük bir vaat anlamına geliyor.

"Yapacağını biliyorum," diyorum ve güzel bir gülümseme ağzını kaplıyor.

Rahip törenin geri kalanında ilerleyerek yüzükleri takmaya hazırlanıyor. Güçlendirici bir nefes alıyorum. Yüzüklerimizin İtalyanca'da inanç anlamına gelen *fede*'yi de dahil ettiğim kendi mini konuşmamı yapacağım. Yüzüğü parmağına taktığımda Lucian'a olan inancımı göstermek için mükemmel bir yemin.

Sıralardan gelen bir ses Lucian'ın dikkatini çekiyor. Konuk sıralarına göz gezdiriyorum, bakışlarım hemen babama yöneliyor.

O ve amcam sessiz ve öfkeli bir ses tonuyla tartışıyorlar. Ağız dalaşları etraflarındaki diğer insanları endişelendirecek kadar yüksek değil ama ben bugün yersiz olan her şeyi fark edecek kadar ince ayarlıyım.

Ve bir şeyler çok yanlış.

Kafam karışmış bir halde bakışlarımı Lucian'a çeviriyorum ama o sıraya odaklanmış durumda. Görüş alanını kuzenim Damarko'ya kadar takip ediyorum. Bir küfür savuruyor ve ayağa fırlıyor. Lucian görür görmez ben de fark ediyorum ama o çoktan harekete geçmiş, beni arkasına çekmek için kolunu belime dolamış.

Damarko belinden silahını çıkarırken vitray pencereden süzülen güneş ışığı çelik namluda parıldıyor.

Aptalca, tüm adamların şapelin kapısında silahlarını bırakmaları gerektiğini ve Damarko'nun şu anda bize silah doğrultmasının mümkün olmadığını düşünüyorum. Ama kulakları sağır eden *patlama* sesi havayı parçaladığı anda tüm düşünceler sona eriyor.

Düşünemiyorum. Hissedemiyorum. Damarlarıma akan buzlu su gibi vücuduma bir uyuşukluk yayılıyor. Kuzenimin hedefinin Lucian olduğunu fark ediyorum ve bir anda

Ani bir acı vücuduma yayılıyor, sistemimde bir şok etkisi yaratıyor.

"Siktir," diye küfrediyor Lucian. "Violet, bana bak." Bana bakarken gözleri geniş ve öfkeli. Kollarımdan tutup beni kendine doğru çekerken ağzından başka küfürler dökülüyor.

Gözlerim elbiseme damlayan kırmızıya takılıyor. Beyaza karşı hasta gelincikler gibi açıyor. Eli omzuma, kurşunun sıyırıldığı yere gidiyor. Gözlerim yarayla bağlantı kurduğunda, sinir uçlarım yanmış gibi parlıyor, acı nihayet kaydediliyor.

Başımı sallıyorum, şok hala zihnimi bulandırıyor. "Sadece bir sıyrık," dediğimi duyuyorum.

Sonra Lucian'ın neden bu kadar kızgın olduğunu anladım. Onun önüne geçtim, onun yerine kurşunu ben yemeye çalıştım. Bunu bana zehirli bir dille tekrarlıyor, ifadesi tamamen sert.

Çevremden, panik içindeki kalabalığın çıkışa doğru koşuşturduğunu görüyorum. Sonra Dominic, maskeli balodan tanıdığım adam, Venedik mafyasının başı, ayağa kalkıp silahını aileme doğrultarak bir şeyler bağıyor. Sıradaki diğerleri de onun emrini yerine getiriyor ve çok geçmeden tüm ailem silahlarını çekiyor.

Mannix'in devasa gövdesi birden görüşümü engelliyor, geniş göğsü serseri kurşunlara karşı bir bariyer oluşturuyor.

Aklım başıma gelince Lucian'a bakıyorum. Öfke gözlerinin derinliklerini yakıyor ve odağını uzaklaşmakta olan rahibe çeviriyor.

Lucian onu cüppesinden tutup öne doğru çeker. "Evlen bizimle-" diye kükrer.

Rahip titreyerek İncil'i bırakır ve hızla haç işareti yapar. "Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum. Tanrı merhamet etsin-"

"Merhamet olmayacak." Lucian yüzümün yan tarafını kavlıyor ve başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirerek kan sıçramalarını ağzımdan uzaklaştırıyor, sonra da dudaklarını benimkilerin üzerinde talepkâr, ruhumu yakan bir öpücükle mühürlüyor.

Geri çekilir ve Mannix'e döner. "Onu buradan çıkar," diye emrediyor.

Mannix söyleneni yapmak için hamle yapıyor ama ben Lucian'ın kolunu tutuyorum. "Gitmiyorum-"

"Soyunma odasına git. Nora seninle kalacak. Birazdan orada olacağım." Alnıma bir öpücük kondurmadan önce yarama bir kez daha bakıyor ve koşarak mücadeleye katılıyor.

Mannix'e karşı verdiğim mücadele nafiye. Beni bir ayı gibi kucakladı ve kürsüden indiriyor. Nora arkamdan gelirken bir şeyler mırıldanıyor. Beni ayağa kaldırdıktan sonra bileğimden tutuyor ve paniklemiş insanları yoldan çekerken şapelin duvarı boyunca bir yol açıyor.

Soyunma odasına ulaşıyoruz ve Nora kapıyı kapatıp kilitliyor. Sonra Mannix dev bedenini barikat gibi kapının önüne yerleştiriyor, silahını çekmiş ve hazır tutuyor.

Nora kanlı elbisemi görünce "Aman Tanrım," dedi. "Bir doktora ihtiyacı var."

"İyiyim," diyorum, sesim kısılmış, ciğerlerim yanıyor. "Hiçbir şey hissetmiyorum."

"Şoktasın, *Cailin*," diye tersliyor, sertleşmiş sesi bana onunla tanıştığım ilk günü hatırlatıyor.

Başımı sallıyorum, dikkatim kapıya yöneliyor ve Lucian'ın içeri gireceği anı bekliyorum. "Ne oldu?" Mannix'e soruyorum.

Sırtını kapıya dayamış, kaşlarını çatıyor. "*Aptal* kuzenin seni vurdu."

Göz kırpiyorum. "Ciddi misin?" Nora'nın omzumdaki kanayan yaraya üzülmesine aldırmadan ona doğru bir adım atıyorum. "Ne *oldu* lan?" Talep ediyorum.

Silahlı önüne koyuyor, soğukkanlı ve kıpırtısız bir duruş sergiliyor. "Kocanıza sormanız gerekecek."

Ağzımın ne kadar kuru olduğunu fark ederek yutkunuyorum. Bir şişe su almak için masaya doğru ilerliyorum ama kapıya vurulma sesi adımlarımı engelliyor. Nefesimi tutup Lucian'ın sesini duymayı bekliyorum ama başka bir tanıdık ses ahşabın içinden geçerek beni olduğum yerde donduruyor.

Bir çığlık ve ardından kapı kırılmadan önce duyulan *büyük bir patlama sesi*. Mannix yere düşüyor ve kapıyı iterek içeri giren amcama nişan aldığını gördüğümde korku bedenimi kaplıyor. Carlos Amca Mannix'in silahını bir kenara fırlatıp alıyor ve beline sokuyor. Sonra kendi silahını Mannix'e doğrultuyor.

Düşünmüyorum; tepki veriyorum.

Tek görebildiğim Mannix'in karısı, muhtemelen küçük çocukları bacaklarının arasında koştururken evde oturuyor, o ise burada benim için ölüyor. Bunun olmasına izin veremem.

Amcama doğru koştum ve ön kolunu tuttum. Ateş edildi ve kurşun duvara saplandı.

Amcam bana ölümcül bir bakış fırlattı. "Kahretsin, *ragazza stupida*, neyin var senin?"

Tabancayı elinden almaya çalışıyorum, ama o geri çekiliyor ve namluyu yüzüme doğru savuruyor. Acı elmacık kemiğimi sarıyor, sızı kör ediyor. Kanın bakırsı tadı ağzıma doluyor ve yüzüme dokunup çeliğin derimi yardığı yeri hissediyorum.

"Siktir," diye hırlıyor amcam. "Sen benim kızım gibiydin *Violetta*. Ama tıpkı sürtük annen gibi oldun. Hep sorun çıkarıyorsun." Alnındaki terli saç tellerini siliyor, çenesini yukarı kaldırıp bana bakıyor. O kadar küçümseme dolu ki, beni nasıl aileden biri olarak gördüğünü merak ediyorum.

"Onu sen öldürdün," diye suçluyorum onu.

Gülüşü acımasız ve boş. "O fahişeyi ben öldürmedim. Gerçi onu vurma emrini ben verdim, yani evet, ne demek istediğini anlıyorum." Yaklaşıyor ve Mannix'i görüyorum, yaralı ve kanlar içinde yerde yatıyor. Silahsız. Soluyor.

Nora en azından onun yanına gider ve ellerini bacağındaki yaranın üzerine koyarak kanamayı durdurmaya çalışır.

Amcama baktım. "Babam biliyor muydu?"

Çıtlatıyor. "Birisi kafanı doldurmakla meşgul." Başörtümü ve saçımı kapmak için yeterince yaklaşıyor ve başımı geriye çekiyor. Silahın namlusunu şakağıma dayadığında ona karşı koymuyorum. Çelik kavurucu derecede sıcak ve derimi yakıyor. "Kimin onayladığını düşünüyorsun?" diye soruyor karanlık bir sesle. "Baban annenle ilgili yapılması gerekenleri yapamayacak kadar zayıftı. Bu yüzden sorunu ben hallettim. Don olarak bunu yapabilirdim ama kocası olarak Salvatore'nin onay vermesi gerekiyordu."

Midem bulanıyor. *Kutsama.* Babamın kendi karısının öldürülmesini onaylaması bu adamlar için bir lütuf sayılıyor. Carlos Amca'yı görmemeye çalışarak bakışlarımı yere dikiyorum ve sadece onun gerçekte olduğu caninin sesini duyuyorum. Bedenimi sarsan titremeyi, gözlerimden akan öfkeli yaşları kontrol edemiyorum.

Bakışları yüzümü tarıyor, kendisinininki duygusuz bir çorak arazi. Yıllarca onun ellerinde kan döküldü ve öldü.

"Görünüşe göre seni de aynı şekilde halletmemiz gerekiyor." Namluyu şakağıma doğru daha sert itiyor.

Bakışlarını tutuyorum. Eğer bu sefer tetiği çekip eylemi kendisi yapacaksa, gözlerimi hatırlamasını istiyorum - annemle paylaştığım gözlerimi. Umarım peşini bırakmazlar.

Sadece, beni dışlayan amcamın acımasız gözlerine bakarken -İddia ettiği gibi bana kızı gibi davranmadı. Ölümümün onu rahatsız etmeyeceğini anladım. O ruhsuz. Yine öldürecek. Bir sonraki Nora'yı öldürebilir.

Ya da Lucian.

Hayır, eğer öleceksem, bu piçi de yanımda götüreceğim.

Başımı onun elinden kurtulacak kadar sertçe çeviriyorum, bu sırada acı verici bir şekilde saçlarımı kaybediyorum ve bileğini ısıriyorum. Küfrediyor ve taşaklarına tekme atmam için bana yeterli zamanı veriyor. Refleks olarak silahı tekrar yüzüme vuruyor. Görüşüm kararıyor, acı o kadar şiddetli ki safra boğazımı tırmalarken neredeyse midemi kaybediyorum.

Yere düştüm, oda sallanıyordu. Gözlerimi kırıştırtıp görüşümü netleştirmeye çalışırken o da kendini tutuyor. Kendine gelmeye vakit bulamadan yuvarlandım ve elbisemi yukarı kaldırdım. Amcamın eli boğazıma gidiyor, silahı alnıma doğru kaldırırken beni boğuyor. Boğuşma sırasında uzanıp Lucian'ın uyluğuma saplı bıçağını kavriyorum ve koparıp kurtarıyorum.

Korku sizi zayıflatır -kendinizi savunamayacak kadar zayıf- ama inanç korkunun önüne geçer ve bıçağı bir adamın göğsüne saplayacak gücü verir. Kemik ve kırıkdağları geçip doğrudan kalbe.

Kulaklarım ağır bir *vızıltıyla* dolarken sesler kesiliyor. Kanım atardamarlarımdan fışkırıyor. Amcamın ne olduğunu anladığı anı görüyorum. Göğsüne, kemik kabzaya ve bembeyaz gömleğinin üzerinde ölümün küçük kırmızı kar taneleri gibi çiçek açan kana bakıyor.

Üzerimden yuvarlanıp silahı kavriyor ama artık çok geç. Elleri düşüyor ve gözleri boş boş tavana bakıyor.

Bir anlık rahatlama ve ardından cehennem. Odaya girdiğini bile duymamıştım. Damarko bacaklarıma sarıldı, elleriyle boynumu sıkarken üzerime bir küfür sağanağı yağdırdı.

"Ne yaptın lan sen, seni aptal sürük-"

Nora onun üzerinde belirir, büyük bir vazoyu kafasına indirmeye hazırdır, ancak Nora vazoyu hızla elinden alır ve ona yumruk atarak yere düşürür.

Birkaç saniye içinde tüm dikkatini tekrar bana verdi. "Seni pis, lanet olası amcık. Canını çıkarana kadar sikerken boğulmanı duymak istiyorum."

Aramıza uzanıp pantolonunun fermuarını açıyor, ardından gelinliğini acımasızca kalçalarımın yukarı itiyor. Malzeme etimi yakarken iç çamaşırımın yırtılma sesini duyuyorum. *Oh, Tanrım...*

Ciğerlerimi dolduramadan havayı içime çekmeye çalışırken, oda karanlığa gömülmeden önce gördüğüm son şey onun nefret dolu, tehditkâr gözleri oluyor.

REAP & FOREVER

LUCIAN

Carpellas'ı tek başıma alt etmeye hazırdım. İntikamımı teker teker alacak, ya ben onların pisliklerini yeryüzünden silene ya da onlar bana bir kurşun sıkana kadar örgütü metodik bir şekilde içeriden yok edecektim.

Violet'i riske atamayacağımı anladığım an, onun için yaşamak istediğimi fark ettiğim an bu durum değişti.

Onu kendi ailesine karşı koruyacaktım, bu misilleme planlarımdan vazgeçmem anlamına gelse bile.

Bu yüzden Carlos'un beni görevlendirdiği işi yapmak için onu terk ettiğimde, *la famiglia*'ya sadakatimi kanıtlamak ve Violet'i karım olarak güvence altına almak için bütün bir aileyi öldürmemi gerektiren bir iş, onun zaten benim olduğuna ve ona layık bir adam olacağıma karar verdim.

Tarihin tekerrür etmesine izin veremezdim. Ve bana yapılması gereken bir iyilik vardı.

Carlos Harabe'ye sırtını döndüğünde, Issızlık'ta kendi mezarını kazdı. Venedik mafyasından yardım istediğimde bu imkânsız bir istek değildi. Elenore'nin oğlu ve Veneta Don'u Dominic, Mistico ailesini şehrin dışında güvenli bir evde saklamama yardım etti ve onlara Carpellas'a karşı koruma teklif etti.

Elenore'un bana büyük bir borcu vardı. Kocasını ortadan kaldırdığım için oğlu başışçı oldu. Ailesi, kocasının tehlikeli ve dengesiz iş uygulamalarından kurtulmuştu.

Şimdi bu iyiliğin karşılığını istiyordum.

Violet'ten önce, intikamımı ve eylemlerimden kaynaklanan her sonucu tek başıma almaya hazırdım. Ancak evlilik sözleşmesi için işi tamamlama sözümünden dönerek kaderimi mühürledim.

Ama bir adam tek başına savaşılamaz. Bir ittifaka ihtiyacım vardı.

Yeni İrlanda Sendikası, Venedik mafyasıyla güçlerini birleştirecekti.

Damarko Mistico sorununu halletmediğimi öğrendiğinde, düğünü durdurma hakkının kendisinde olduğunu düşündü.

Carpella'nın kulübünde Violet'e karşı gösterdiği sahiplenici tepkiye tanık olduğumdan beri, onun bir sorun olacağını biliyordum. Damarko'ya göre, sözümünden dönerek *aileme* ihanet etmiştim. Bu yüzden Violet ile evlenmeyi hak etmiyordum. Ancak bizim dünyamızda boşanma bir seçenek olmadığından, düğünün gerçekleşmesini engellemenin tek uygun yolu ölümdü.

Aşırı ama yeraltı dünyasında mükemmel kabul edilebilir.

Şapel salonu konuklardan temizlendi ve geride son kalan olmaya kararlı rakip adamlar kaldı. Dominic ve ben, şapel sıralarını koruma olarak kullanırken adamlarımıza komuta ediyoruz. Bu çatışmanın stratejik bir yanı yok; tam bir kan gölü. Silah sesleri yavaşlamaya başladığında ayağa kalkıyorum ve Carlos'u koruyan askere nişan alıyorum. Onu boğazından ölümcül bir atışla indirdim.

Carlos acımasız bir patron olabilir ama batan bir gemiyi terk eden bir fare gibi ne zaman kaçacağını bilerek bu kadar uzun süre hayatta kaldı. Ve gemisi şu anda batıyor. Eğiliyor ve ben çapraz ateşte onu gözden kaybediyorum.

Dominic'e bakıyorum. "Carlos'un peşinden gidiyorum," diyorum. Bir kez başını salladı. "Ben Renz'i izleyeceğim." "Damarko nerede?"

Dominic başını sallar. "Onu kaybettim."

Damarko onların tarafındaki en acımasız askerlerden biri, bu da onu neredeyse Carpella ailesinin elinden kontrolü almak için alt etmemiz gereken Renz'den daha büyük bir tehdit haline getiriyor.

Salvatore çoktan kaçmış, kızını daha önce yaptığı gibi omurgasız bir şekilde terk etmiştir.

Bir şekilde planımı yaptıktan sonra boynumdaki kravatı yırtıp atıyorum ve smokin ceketimi çoktan atmış olduğum için kollarımı sıvıyorum. Sonra adamlarıma sonuna kadar kalmalarını ve ellerinden geldiğince çok Carpellas öldürmelerini emrediyorum. Levi benim teğmenim olduğu için, benim yokluğumda komuta ona veriliyor ve komutayı o alıyor.

Bir sıranın arka tarafında sürünüyorum ve atılmış bir GLOCK alıyorum. Hızlıca mermileri kontrol ediyorum, neredeyse dolu şarjörü not ediyorum ve kullanılmış tabancamı atıyorum. Vızıldayan mermilerin ve dökülen kanların arasından geçmeye devam ediyorum.

İki adamımla karşılaştım. Ölmüşlerdi. Cansız bedenleri şapelin zeminine yayılmıştı. Şiddetli bir öfke kafatasımı kırbaçlıyor. Şarjörü menzirimdeki her Carpella'ya boşaltmakla Carlos'un peşinden gitmek arasında kalıyorum.

Bir hırıltıyla silah dürbününe bakıyorum ve şapelin girişindeki Carpella askerlerinden birine ateş ederek kurşunu beynine gönderiyorum. Vücudunu kurşunla doldurma arzumu dizginliyor, kurşunları daha çok hak eden biri için saklıyorum. Cesedinin yanından geçip koridora çıkıyorum.

Soyunma odasına ulaştığımda, Mannix'in kapıyı koruduğunu görmüyorum. Tüylerim diken diken oldu. Tüm varlığım yüksek alarmda. Yaklaştığımda, kırık kapı sırtımdan aşağı sert bir ürperti gönderiyor ve görüşümü kırmızı bir örtü kaplıyor. Parçalanmış kapıyı tekmeleyerek açarken tutamağı sıkıca kavriyorum.

Bir an için sahneye bakıyorum: Mannix yaralı halde yerde yatıyor; Nora baygın; Carlos cansız bir ceset; Damarko Violet'in üzerine çıkmış, gelinliği onu açıkta bırakacak şekilde yırtılmış, pantolonu kalçalarının altına sarkmış, pis elleri Violet'in boynunda...

Ateş ve buz içimde şiddetli bir çatışmaya girmeden önce kafamın içinde büyük bir çatırtı kopuyor, mükemmel bir fırtınanın girdabı.

Bir sonraki an: Nişan alıyorum.

Parmağım tetiği sıkıyor.

Damarko ateş edilmeden bir saniye önce varlığını hissediyor ve sağına dalarak kafatasının arkasına isabet edecek kurşundan etkili bir şekilde kaçıyor.

Tünel görüşü bakışlarımı Violet'e kilitledi... ve onun ölümcül derecede hareketsiz bedenine.

Her nasılsa reflekslerim otomatik pilota çalışıyor ve Damarko tabancasını bana doğru savurduğunda Violet'in yanına düşüyorum.

"Sen lanet olası en ölü adamsın-" Kolunu kenara iterken ateş etmesini engelliyorum; silahı ateş almıyor. Silahımı göğsüne doğru kaldırıyorum ve Damarko dirseğini yüzüme doğru göndererek onu oyuyor. Bir yumruk attım ve ikimizin de silahları arbede sırasında parke zeminde savrulup gitti.

Damarko kaçmayı başarıyor ve ben de koruyucu bir şekilde Violet'in üzerinde duruyorum. Birkaç saniyeyi kaçmak için kullanıyor. Kanım kükrüyor, beni kovalamaya, yok etmeye çağırıyor ama onu bırakamam.

Ateşli bir nefes çekerek Violet'i hızlıca değerlendiriyorum ve parmaklarımı nabzına koyarak hayati değerlerini kontrol ediyorum. Kalp atışları sabit. Gözlerini kırıştırıyor, kendine geldiğinde yüz hatları acıyla buruşmuş. Ölümcül bir yara olup olmadığına bakmak için vücudunun geri kalanına bakıyorum. Yandaki yırtık külotunu gördüğümde çenem sıkılıyor, dişlerim baskı altında ağrıyor. *İki saniye geç kalmış olsaydım...*

Başımı çılgınca bir isyan kaplıyor. Güçlkle toplayabildiğim bir sakinlikle, üzerini örtmek için elbisesini indiriyorum ve yaralarını incelemeyi bitiriyorum. Yanağında derin bir yara izi var ve gözünün altında kararan bir morluk oluşmuş. Omzu hâlâ kanıyor ve dikiş atılması gerekiyor ama ölümcül değil. Boğazında Damarko'nun onu boğarak öldürmeye çalıştığı yerin koyu kırmızı izleri görülmeye başlamış bile.

Kanıma karışan öfkeyi dizginlemeye çalışırken tüm vücudum sımsıkı sarılıyor.

Carlos'un göğsüne saplanan bıçağıma bakıyorum ve karanlık bir vahiy buz gibi dallar halinde üzerime çöküyor.

Violet'e düğün hediyesi olarak bıçağımı verdim ve o da amcasına karşı kendini savunmak için kullandı.

Carlos'u öldürdü.

Bakışlarım Damarko'nun kaybolduğu kapıya kaydı. Onun yanında kalmak ve Don'un cinayetinin tek tanığının peşine düşmek arasında kaldım. Aileden biri olmasına rağmen bir suç patronunu öldürdü. Eğer Renz yakalanmazsa, babasının intikamını almak için onun kellesini isteyecek.

Damarko'nun yaşamasına izin veremem.

Bu gergin anda elimden geldiğince nazikçe Nora'yı uyandırıyorum. İnliyor ve kendini oturur pozisyona itiyor. "O piç kurusu-" diye söze başlıyor, sonra dikkatli bakışları Violet'in üzerine düşüyor.

Kan kaybından bilincini yitirmiş olan Mannix'e bakıyorum. "Mannix'e yardım getirin," diyorum ona: "Ve kimsenin ona yaklaşmasına izin verme."

Başını sallıyor, gözleri benimkileri arıyor, geri gelmeyebileceğimi biliyor. Ama eğer dönmeysem, tek kelime etmeye bile fırsat bulamadan o şerefsizi yok edeceğim.

Violet hâlâ çok sersemlemiş durumda ve umarım burada olanları hatırlamıyordur.

Dudaklarına narin bir öpücük konduruyorum, onu hissetmenin tadını çıkarıyorum ve "*Tá grá agam duit.*" diye fısıldadı.

Sonra uzanıp karambit bıçağını kapıyorum ve düşmanımın göğsünden çekip çıkarıyorum.

Odadan çıkarken, artık düğün günündeki bir adam değilim.

Avlanmak için kan kokusu alan vahşi bir canavarım.

Kan lekeli bıçağı parmak eklemlerimin üzerinde ileri geri çeviriyorum, bıçağın *şakırtısı* havayı kesiyor. Damarko'yu aramak için koridorlarda ne kadar uzun süre dolaşırsam, Violet'in rahatsız edici görüntüleri zihnimi o kadar çok işgal ediyor ve akıl sağlığım ile ilgili kısa bağımın koptuğunu hissedebiliyorum.

Bu kez onu durdurmaya çalışmıyorum, hastalıklı psikozun bana sahip olmasına izin veriyorum çünkü Damarko'ya yapacağım şeyler insancıl olmayacak.

Duvarları onun kanıyla yıkarken çılgın adamdan zevk alacağım.

Katedralin kapısından içeri girdiğimde, onun beni beklediğini zaten biliyordum. Damarko başımın arkasını kavıyor ve dizini karnıma doğru itiyor, göğsümdeki rüzgârı kesen bir darbe. Ardından çeneme sert bir darbe indiriyor, parmak eklemleri pirinçle sarılmış.

Tökezleyerek geri çekiliyorum, durumu ölçmek için bir saniye ayırıyorum. Güneş batmış, bizi katedralin arka tarafında gölgeler içinde bırakmıştı. Yumruğunu bir çift muşta ile hazır tutuyor, diğer eli ise beline yakın bir yerde tuttuğu bıçağı vuruş pozisyonunda tutuyor.

Bıçaklı dövüş istiyor. Tehlikeli bir gülümseme ağzımı eğiyor.

"Ne? Derisi yüzülen deliyi bir kurşunla indireceğimi mi sanıyorsun?" Ayaklarının yanındaki yere tükürüyor. "Seni oymak ve iç organlarını bir ödül olarak sergilemek istiyorum."

Çeneme dokunuyorum, dilimde kanın metalik tangını tadıyorum. Bıçağı, pençe kısmı ön koluma dayanacak şekilde çevirerek aynalı pozisyona geçiyorum. "Karıma tecavüz etmeye çalıştın," diyorum, kelimeler kaynıyor. "İnandığın tanrıya seni çabucak öldürmesi için dua etsen iyi olur."

Yüzünde sinsi bir gülümseme beliriyor. "Seninle işim bittiğinde, o küçük tatlı neşesini parçalara ayıracağım ve onu kanlı bir karmaşa içinde bırakacağım. Ve onu almama izin verecekler," diye ekliyor, "çünkü patronu öldürdüğünde sıçıp batırdı. Dua et de ona sadece bunu yapmama izin versinler."

Sözlerinin uyandırdığı imgeler kafatasımı kırbaçlıyor, içimi dışına çıkarıyor. Öfke kontrolümün son kırıntısını da kemirirken ateş derimin üzerinde yılan gibi kıvrılıyor. Ona doğru hamle yapıyorum, gövdesine doğru ilerlerken bıçağı savuruyorum.

Vücudunu döndürüp geri hamle yaparak engelliyor ama o kadar hızlı değil. Göğüs kafesinin üzerinden kötü bir kesik alıyor. Kırmızı gömleğini karartıyor ve bir küfür savuruyor. O çıplak

Dişlerini sıkıp yeniden toparlanıyor ve bıçağıyla üzerime geliyor.

Karnımı emiyorum ve sola dönüyormuş gibi yaparak geniş darbesinden kaçıyorum ve bıçağımı ön koluna doğru gönderiyorum.

"Lanet olsun," diye hırlıyor.

Hızlıdır. İyi bir dövüşçü olmadığından değil. Başka bir gün Damarko beni yenebilirdi. Ama bugün değil, damarlarımda zehir varken, cehennem peşimdeyken ve dilimde onun kanının tadı varken değil.

Aramızdaki fark, Violet'in hayatını kurtarmak için kendi hayatımı vereceğim. Güvenli.

Korku beni geride tutmaz. Beni ileri itiyor, asla ikinci bir tahmin yapmadan Çünkü tek umursadığım onu bitirmek ve Violet'i korumak.

Sola dönmüş gibi yapıyor, sonra ayak değiştirip sağdan üzerime geliyor. Acıyı feda edip göğüs kafesine vurmasına izin veriyorum çünkü bu bana istediğim acıyı veriyor. Kaburgalarım hasar görürken hamle yapıyorum, bıçağımı elinin arkasına doğru sürüklerken bıçağının daha derin kesmesine izin veriyorum.

Öldürücü darbeyi vurmaya çalışabilirim ama rakibim her zaman karşılık vermeye hazır olacaktır. Onun yerine, elini, savaşıma aracını elinden alırım.

Orada durmuyorum ve refleks olarak silahını bıraktığında, ona doğru adım atıyorum ve bıçağı göğüs duvarına saplıyorum. Gözleri kocaman ve vücudu şok içinde, son iki saniyeyi hesaplamaya çalışarak tamamen hareketsiz duruyor.

Onu bıçağımdan ittim ve yere düşmesine izin verdim.

Öksürürken ağzından kan fışkırıyor, sonra karanlık bir kahkaha serbest kalıyor. "Orospu çocuğu."

Çömelip ona bakıyorum. Elindeki mustayı alıp bir kenara fırlatıyorum. "Yaptığın şeyi görmek büyük talihsizlik, Damarko," diyorum, sesim alçak bir tehdit gibi çıkıyor. "Şimdi o lanet gözlerini almak zorundayım."

Ama önce, intikamımı alırken parmak eklemlerime kazınmış yazıya, tüm kurbanlarıma ettiğim mürekkepli lanete iyice bakmasını sağlıyorum. Gözlerini yuvalarından oymaktan zevk alıyorum, çığlıkları beni bunu ısmarlama bir işte yapacağımdan daha az düzgün yapmaya itiyor. Violet'in çaresiz halini didik didik eden, benim olana göz diken nesneleri çıkarırken yüzünü darmadağın ediyorum ve Damarko'nun ona bir daha asla dokunma şansı bulamayacağını bilmenin tadını çıkarıyorum.

Parçalanmış gözlerini hemen yanına koyuyorum, sonra da parmak uçlarımdaki kanı temizliyorum. "Ve Violet'i *la famiglia*'nın geri kalanına ispiyonlamana izin veremeyeceğime göre..."

Bıçağı göğüs kafesine saplayıp döndürüyorum, sonra bıçağı yukarı doğru çekiyorum ve bağırsaksız iç organlarını dünyaya göstermek için onu kesip açıyorum.

Hayatının vücudundan çekilişini izledim, onu sakatlanmış bir rezil olarak bıraktım. Tek pişmanlığım ona acı çektirme sözümü tutamamış olmam. Ama sirenleri duyabiliyorum.

Ve Violet'e dönmek için daha fazla zaman kaybetmeyeceğim.

Katedralin önüne ulaştığımda, girişe barikat kurmuş bir ambulans ve polis arabası yığını vardı. Telsizleri cızırdayan mavi üniformalıları atlatıp yan kapıdan içeri giriyorum, ölü ve yaralıları odaklanan sağlık görevlilerini ustalıkla atlatıyorum.

Bir sandalyenin arkasından atılmış bir ceket kaparak, yaralı kaburgalarımı gizlemek için üzerime geçiriyorum.

Özellikle bir memur soyunma odasına girmemi engellemeye çalıştı. Ama onu tanıyorum ve kirli olduğunu biliyorum. Gömleğimin manşetlerine bulaşmış kanı ve gözlerimdeki çılgın bakışı görünce, usulca kenara çekiliyor.

"Çabuk olun," diye uyarıyor. "Arka tarafta bir ceset var... parçalanmış." Sertçe yutkunuyor, muhtemelen safrasını geri çekiyor. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi Cross?"

Onu görmezden gelerek odaya giriyorum, aklımda sadece bir kişi var. Göğüs zırhımın altındaki ağrı, onun yüzünü görene kadar dinmeyecek.

Oda boşaltılmış. Geriye kalan tek şey daha önce fark etmediğim enkaz. Kırık camlar. Devrilmiş mobilyalar. Parkede kan gölleri. Korku ve öfke içimde şiddetli bir çatışmada birleşiyor.

"Karım nerede?" Bağıriyorum.

Koluma hafifçe dokundu ve beni ürküttü. Nora'ya bakmadan önce öfkemi dizginlemem gerekiyor.

"Hastaneye götürüldü," diyor, eskisinden daha sakın ve soğukkanlı bir şekilde. "Dikiş atılması ve bir doktora ihtiyacı vardı."

Elimi çeneme sürterek sertçe başımı sallıyorum. "Peki Mannix?"

Yanında duran Levi cevap veriyor. "Onu Liam'a götürdüm. Adamların geri kalanı yeniden toplanmak için çoktan eve doğru yola çıktı."

"Tamam. Güzel." Liam nöbetçi doktorumuz. Mannix emin ellerde ve Levi ona sağlık görevlilerinden önce ulaştı, bu da onun söz konusu olduğu yerde herhangi bir soru olmayacağı anlamına geliyor. "Üniformaları karanlıkta saklayın. Ben sonra hallederim."

Rakamlara ihtiyacım var. Bilgiye ihtiyacım var. Kaç kişi kaybettik? Kaç kişi yaralandı? Dominic'i arayıp nasıl kurtulduklarını, Renz hâlâ nefes alıyorsa misilleme planının ne olduğunu öğrenmeliyim.

Ama şu anda, şu lanet saniyede, bunların hiçbirini düşünemem. Onu kollarıma alıp güvende olana kadar olmaz.

"Misafirhaneye git," diyorum Levi'ye, kapıya doğru ilerlerken. "Numaraları alın ve hasarı değerlendirin ve benden haber alana kadar kimsenin Carpellas'ın yakınında hareket etmesine veya nefes almasına izin vermeyin."

On yedi yaşımdan beri hastaneye gitmedim, Carpellalar beni yoğun bakıma yatırdığından beri.

Ve şimdi bir Carpella için dönüyor olmamdaki karanlık ironiyi de kaçırmıyorum. En sevdiğim viski markasının renginde gözleri ve vücudumdaki her kası geren inatçı bir çizgisi olan biri.

Bir meleğin zarafeti ve bir günahkârın boğucu ateşiyle dans eden, kendi sadakatime meydan okumam için beni baştan çıkarmaya kararlı biri.

Daha bugün onun yerine benim adımları alan biri.

Violet'in o koridorda yürüdüğünü gördüğümde, vücudumdaki her bir hücre aydınlandı. Yarın için ne planım varsa, yok etmeye kararlı olduğum ne kadar şeytan varsa bir anda yok oldu. Tek görebildiğim ve istediğim oydu; onun güzelliği, zarafeti ve şefkatli dokunuşlarıyla dolu yepyeni bir yarın.

Acil servis katının steril, beyaz koridorunda yürürken iğrenç bir öfke hâlâ tenime yapıyor. Takım elbisemde hâlâ Damarko'nun kanını taşıyorum, intikam ve öfkeyle lekelenmiş, ruhumu ele geçiren günahların en ölümcülü.

Kendimi onun için yeterince temiz yıkayabileceğimden, yılların acımasız şiddetini ve tahribatını temizleyebileceğimden emin değilim. Ama onu, karımı aramak için perdelerin arkasını kontrol ederken, beni duşa götürdüğü ve kurbanımın kanını tenimden yıkadığı anı ve kehribar gözlerindeki yakıcı sıcaklığı, arzuyu, ihtiyacı hatırlıyorum...

Ve onu tamamlayacak erkeğin ben olduğumu fark ettim. Onun ışığının karanlığı.

Violet'i üçüncü bölmede buluyorum ve perdeyi geriye atarak bir hemşireyi ürkütüyorum. Bir serum torbası hazırlıyor, bana bakarken iğneyi havada tutuyor, smokinimdeki ve tenimdeki kanı incelerken bakışları genişliyor.

"Durumu nasıl?" Sedyenin yanına doğru ilerleyerek sordum.

Muhtemelen güvenliği uyarması gerekip gerekmediğini sorguladığı uzun bir aradan sonra cevap verir. "O iyi. İyi. Daha iyi. Onu sakinleştirmek için bir şeyler verdik, yanağına ve omzuna dikiş atıldı."

Başparmağımı yüzündeki sargılı kesğin üzerinde gezdiriyorum, tahammülümün sınırlarını zorlayan bir ateşle. Hemşire iğneyi batırmaya gidiyor ve ben onu durduruyorum. "Buna ihtiyacı yok."

"Ama-"

"Burada güvende değil." İntikam almak isteyen Carpella'la r d a n herhangi biri nereye saldıracağını bilir.

Aşık olduğum kızla.

Bileğindeki plastik hastane bandını kırıyorum ve onu kollarıma alıyorum. Başını göğsüme yaslamasına izin veriyorum ve onu sıkıca tutuyorum, narin vücudu o kadar narin ki, onu çok sıkı tutmadığımdan emin olmak için boğuk bir nefes almak zorunda kalıyorum.

Az önce bir hastayı çalan manyak hakkında telefonda birilerini bilgilendiren hemşirenin boğuk raporunu duyuyorum, ancak Violet'i koridordan aşağı ve acil servisten dışarı taşıırken çoktan unutuldu. Rahatlatıcı ağırlığıyla attığım her adımda

Onu ait olduğu yerde, kollarımda görmek kalbimin etrafındaki daralmayı gevşetiyor. Bu kız *benim* ve onu eve götürüyorum.

HIS & HERS

MENEKŞE

Lucian'ın evine, kendi evime giderken arabada kendime geldim.

Bizim evimiz.

O evin nerede olduğunu bile bilmemem, ait olduğumu düşündüğüm ailenin yabancılara dönüşmesi, karanlık dünyamızda beni koruyacağına inandığım bir amcanın... Kalbine bir bıçak sapladım.

Eminim günün olaylarının şoku geçtiğinde, bu konuda bir şeyler hissedeceğim. Suçluluk, pişmanlık. Keder. Ancak şu anda, Lucian beni sarmal merdivenlerden yukarı taşırken, tamamen uyumuş durumdayım.

Hissetmek istediğim tek şey onun güçlü kollarının verdiği güven. Şu anda kendimi güvende, hatta sevilmiş hissediyorum. Üzerimde yükselirken beni titreten, tenimi en sert dokunuşlarla dağlayan adamın bu kadar nazik olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ama bana porselenmişim gibi davranıyor. Sanki paramparça olacaktım gibi.

Sessizce ana süitin banyosuna giriyor ve ışığı açıyor, gözümün parlak ışıkları kaldıramayacağını bildiği için ışığı kısıyor.

Beni ayağa kaldırıyor, sonra da soyunma bankına oturmam için bana rehberlik ediyor. Gelinliğim yırtık ve lekeli. Tül eteği kirli ve yırtık. Parlak korsaj kanla ıslanmış. Ve utanç verici bir şekilde hâlâ külotum yok. Damarko'nun onları şiddetle yırttığı anı midemi bulandırıyor.

Lucian'ın bakışları benimkileri yakalıyor ve düşüncelerimi okumuş olmalı çünkü yanağımı avuçlayıp "O öldü" diyor.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Güzel. Pisliğin tekiydi."

Ağzında bir gülümseme hayaleti belirliyor. "Bunu bir daha asla düşünme. O kavrulmuş toprak."

Ayağa kalkıp duşa doğru ilerlemeden önce başımla onaylıyorum. Bakışlarım ellerindeki, kuzenim tarafından yapılmış olması gereken sıyrıkları inceliyor. *Lucian onu öldürdü.* Beni incittiği için. Dehşete düşmeliyim belki ama tek hissedebildiğim rahatlamak.

Spreyi açıp sıcaklığı test ettikten sonra, benim elbisemden bile daha harap olan giysilerini çıkarmaya başlıyor. Ceketini çıkarıp altındaki kanlı gömleği ortaya çıkardığında nefesim kesiliyor.

"Yaralanmışsın."

Yaralandığını yeni hatırlamış gibi göğüs kafesindeki yarığa bakıyor. "Ben iyiyim." Gömleğini ve pantolonunu çıkarmaya devam ediyor ve ben nefesimi tutarak onun baştan çıkarıcı derecede şehvetli tenini ve yağsız kaslarını ortaya çıkarmasını izliyorum. Yara izleri ve mürekkep, vücudunun hayat hikâyesini anlatan acı dolu goblenine eklenecek yeni yaralar.

"İlk yardım çantan nerede?" Onda olduğunu biliyorum.

Lucian sabırsız bir şekilde elini saçlarında gezdirdikten sonra çekmecedeki kiti alıyor. Yarayı hazırlamaya başlıyor ve ben de elinden pamuğu alıyorum.

"Bu artık benim işim," diyorum ona.

Ben kesiğiyle ilgilenirken, temizleyip sargılarken Lucian kaşlarını kaldırarak meraklı gözlerle beni izliyor. Kuşkusuz, ölümüne bir dövüşten sonra hiç kimseyi sarmak zorunda kalmadım... ama ayaklarımla çok fazla pratik yaptım.

Sargıyı bitirirken elime bir titreme sızıyor. Ona zarar vermemesini isteyemeyeceğimi biliyorum; artık yeraltı dünyasıyla evliyim.

"Deneyeceğim," diyor ve bakışlarım anlayışla onunkilerle buluşmak için kalkıyor. Dudağımın kenarını ısııyorum ve başımı sallıyorum.

Elimi tutuyor ve sırtım ona dönük olacak şekilde beni yönlendiriyor. Gelinliğin bağcıklarını ustalıklı çözdüğünü hissetmek tenimde tahrik edici bir ürperti yaratıyor. Kısa süre sonra gelinliğim yere düşüyor ve beni çıplak bırakıyor.

Elbiseden çıkıyorum ve o da elbiseyi banyodan dışarı fırlatıyor. "Onu yakacağız," diyor, sesinde sert bir ton var.

Yüzümü ona döndüğümde, bakışlarım göğsünde ve dövmeli haçında dururken, saçımdaki tokaları çıkarıyor ve uzun saçlarımdan sırtımdan aşağı dökülmesine izin veriyor. Sonra cam duş kapısını açıyor ve beni kabinin içine götürüyor.

Ilık su cildimi eritiyor, aile, ihanet ve ölümle ilgili tüm düşünceleri temizliyor. Lucian yüzümü yukarı doğru kaldırıyor ve parmaklarını çenemde ve yanaklarımda gezdiriyor, dikişlerimi koruyan bandaja dikkat ederek cildimdeki kanı nazıkçe yıkıyor. Tıpkı benim onun üzerindeki kanı yıkadığım gibi, onu uçurumun kenarından döndürmeye çalışıyor, canavarın arkasındaki adamı arıyor. Tüm bu ıstırapın altındaki kadını arıyor.

"Daha kötüsünü hak ediyordu," diyor ve amcamdan bahsettiğini biliyorum, yükümü, suçluluk duygumu hafifletmeye çalışıyor.

"Biliyorum," diyorum, henüz tam olarak inanmasam da. "Ben iyiyim." Sözlerini ona tekrarlıyorum ama gözlerindeki şüphe, dile getirmek istemediği şeyi aktarıyor.

"Ne oldu-?" Ben başladım.

"Bu gece olmaz." Sıcak mavi bakışları yüz hatlarımda geziniyor, o kadar yoğun ki boğazımın dibine bir ağrı saplanıyor. "Yarın sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım. Ama bu gece tek istediğim seni hissetmek ve benim olduğunu bilmek."

Sözleri bir afrodizyak etkisi yaratıyor, kalçalarımdan arasına alevli bir uyarılma şoku gönderiyor ve karnıma bastırıldığı ereksiyonuna dair farkındalığımı artırıyor.

Dudaklarımı yalıyorum, bakışlarımı onun güzel yüzüne dikiyorum. "Daha 'evet' bile diyemedik." Bakışları vücuduma inerken uzun ve nefessiz bir inilti çıkarıyor.

"*Cailín beag*, seni karım yapıyorum," diyor kararlı bir şekilde. "Eğer bu yemine ihtiyacın varsa,

şimdi söyleyen iyi olur."

O anda şokta olmama rağmen, Lucian'ın rahibi tehditle evliliğimizi bitirmeye zorladığı puslu anıyı hatırlıyorum. Bir gülümseme ağzımı büküyor. İçinde

Kaos ve ölüm karşısında bu adamın tek odak noktası bendim ve evliliğimizin mühürlendiğinden emin olmaktı.

Uzanıyorum ve kollarımı boynuna doluyorum, omzumdaki hassas acıdan biraz ırkiliyorum. "Peki ya yeminimi ilan etmezsem?" Alay ediyorum.

Boğazının arkasından ilkel bir hırıltı yükseliyor. "Seni sırlıslıkla olana kadar dans ettireceğim, sonra da *ben yapıyorum* diye bağırana kadar seni becereceğim."

Bana cevap vermem için bir saniye bile vermiyor. Çenemi ısırtıyor, dudaklarımda kalıcı bir öpücük bırakıyor, sonra da beni döndürüp fayanslı duvara baktırıyor. Ellerimi fayansa koyarak saçlarımı ensemden kaldırıyor ve beni ürpertiyor.

"Kımıldama," diye emretti.

Şampuan şişesini alıp avucuna bol miktarda doldururken kıpırdamadan duruyorum. Saçlarımı köpürterek bugünün tüm kirini ve kanını temizlemeye başladığında, bu hareket kalbime bir şeyler yapıyor. Saçlarımı okşarken sert olan elleri şimdi nazik ve yatıştırıcı, beni rahatlatmak için ekstra özen gösteriyor.

Köpük omuzlarımdan üzerinden kayıyor ve göğsümün vadisine inerek dikkatini çekiyor, sonra sertliğinin kıcıma bastırdığını hissettiğimde tüm acil ihtiyacını karşılıyor. Ağzını enseme indirip önce bir öpücük konduruyor, sonra da omzumdaki sargılı yaraya.

Birden gerildi. "Benim için kurşun yemeye çalıştın." Sesi gırtlaktan geliyor, çiğ. Sessiz kalıyorum, nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. "Bu aptallığın için seni cezalandırmalı mıyım yoksa ihtiyaçtan çıldırana kadar öpmeli miyim bilmiyorum." Elleri önümde kayarken, şampuan köpüklerini göğüslerime yayarken ve dizlerimi güçsüzleştirirken bir takdir sesi çıkarıyor.

"Bu seçenekler kulağa aynı gibi geliyor," diyorum, neredeyse nefesim kesilerek.

"Hmm." Ağzı boynumun birleştiği yerde geziniyor, hassas derimi ısırtıyor ve karnımın ürkmesine neden oluyor. "Bunu bir daha asla yapma."

Beni çevirip sırtımı duvara yaslarken karşı koymama fırsat vermiyor. Gözleri alev alev yanan Lucian tehdidini gerçekleştirerek beni umutsuzca öpmeye devam ediyor. Yüzümü kavırıyor, başımı yukarı kaldırıyor ve ağzı benimkinin üzerine kapanırken beni sıkıca yerinde tutuyor. Nefesimi çalıyor, dili ağzımı kendine mal etmek için derinlere dalıyor.

Uzaklaşırken bakışları yüz hatlarımda geziniyor. Yanağıma, yüzümdeki bandajlı kesiğe nazik bir öpücük konduruyor, ardından vücudumda aşağı doğru ilerleyerek her çürük ve sıyrığın üzerine öpücükler bırakıyor.

Uyluklarımdan tepesine ulaştığında neredeyse bir su birikintisine dönüşmüştüm. Bacağıma kabaca kavrayıp ayağıma düşün kenarına bırakarak beni ona doğru açarken nefesinin sıcak ve kesik olduğunu hissedebiliyorum.

Elini kaygan tenime sürerken, ılık su vücudumun düzlemleri üzerinden akarak şampuanın köpüklerini tenimde yıkıyor. Sonra klitorisimi ağzına alıyor. Dilinin hassas sinir demetinin üzerinde gezinmesinin verdiği müstehcen hisle titriyorum, onu içimde hissetmek için zaten ıslak ve muhtacım.

Uzanıp sabunlu suyu göğsümün üzerine sürüyor, parmaklarının çitaları arasında meme ucumu sıkıştırıyor, ağzı beni sınıra yaklaştırıyor. Beni bu şekilde bırakıp gitmesine dair işkence dolu düşünceler - muhtaç ve tatminsiz - bana saldırıyor ve "Durma... lütfen..." diyorum.

Nefesiyle ısınan hassas etime karşı ıstıraplı bir ihtiyaç sesi yükseliyor. "Benim için boşalmanı istiyorum, *cailin beag*." Yarığımı klitorisime kadar yalıyor ve akıl sağlığımı yok ediyor. "Çünkü seni becerdiğimde hazır olman gerekiyor."

Sesinin kaba tonuyla gözlerim kapanıyor ve o amımı okşarken penetrasyona bile ihtiyaç duymadan neredeyse komutla boşalıyorum. Vücudum sürtünme için yalvarırken kalçalarım dalgalanıyor ve klitorisimi emerken parmaklarını kıvrımlarımın üzerinde gezdirdiğinde, sikilmeden boşalıyorum. Ona karşı paramparça olurken parmaklarımı saçlarına geçiriyorum, sırtım duş duvarına çarpıyor.

İnlemelerimi yutmak için ayağa kalkıyor, beni kalçalarımın tutup kaldırıyor ve bizi suyun altına itiyor. Şampuanın geri kalanı akıp giderken bacaklarımı kalçalarına kilitliyorum. Lucian beni duştan çıkarmadan önce suyu kapatıyor.

Küvetin musluğunu açarken beni kollarının arasında tutuyor. Öpüşmeyi kesip ona sorgulayan bir bakış atıyorum.

"Bence yeterince temiziz," diyorum, ses tonum alaycı.

Mavi gözlerinin derinliği şaşırtıcı. "Nasıl nazik olacağımı bilmiyorum ama senin için deneyeceğim. Bu şekilde kontrolümü kaybetmeyeceğim."

Onun bu itirafı üzerimde bir farkındalık dalgası yaratıyor. Ona bakıyorum ve suya olan yakınlığını ilk kez fark ediyorum. Acaba bunun farkında mı, yoksa bilinçaltında suyun temizleyici etkilerine ihtiyaç duyan bir yanı mı var? Bir iş yaptıktan sonra ve hatta bir işe başlamadan önce yüzüyor. Ve eve kanlar içinde döndüğü gece adamı karanlık uçurumdan döndüren de duştı.

Bu nedenle, dökülen onca kandan sonra, başlangıçlarla ilgili olması gereken ve bunun yerine onca ölümle dolu bir günde, bir su küvetinde bir araya gelmemiz ve bir olurken birbirimizi arındırmamız mantıklıdır.

Emin olmayan bakışlarını tutuyorum ve başımı sallıyorum. "Sana güveniyorum," diyorum onu öpmeden önce, kendini içimde öylesine öfkeli bir şekilde kaybetmesine bayılıyorum ki ağzıma karşı inliyor.

Küvete giriyor ve sırtımı en derin bölüme yerleştirerek bizi aşağı indiriyor. O bacaklarımın arasına yerleşirken su belime kadar yükseliyor. Bir kolunu küvetin kenarından geçiriyor ve Tanrım, sert, yağsız kaslardan oluşan güzel mürekkepli vücudunu üzerimde tutan kolunun gergin görüntüsü şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey.

Başımı küvete doğru sallıyorum. "Sen sadece... çok fazla erkeksin," diyorum.

Gülüşü aniden ve beklenmedik bir şekilde geliyor ve en güzel ses bu. Şaşkınlıkla ona bakıyorum, gülümseyen yüzünün görüntüsünü zihnime kazıyorum.

Başparmağını yanağımda gezdiriyor, bakışları yüzümde kalıyor. "Tanrım, seni gördüğüm andan beri böyle olmanı istiyordum."

İtirafı kışkırtıcı bir akım gibi üzerimden kayıyor, beni şehvetli bir öpücüğe ikna ederken belirsizliğimi alıp götürüyor. Eli vücudumda taparcasına geziniyor, dokunuşu daha acil, çılgınca bir hal alıyor. Sert.

Yine de kendini tuttuğunu, dizginlediğini hissedebiliyorum. Bunu istemiyorum, onun *hepsini* istiyorum. Öfke ve gazap ve vahşi, akıl almaz tutku. Onu daha da yakınlaştırmak için tırnaklarımı sırtına geçirerek öpücüğü daha da ateşli hale getiriyorum. Aletin girişime bastırması içime umutsuz, boş bir sızı gönderiyor ve sessiz bir teslimiyetle kalçalarımı kaldırıyorum.

Öpüşmeyi kesiyor, alnını benimkine dayıyor ve ölçülü nefesler alıyor. Sonra çenemi yakalıyor, yüzümü ona doğru eğiyor, böylece kıvrımlarıma doğru bastırırken gözlerimin içine bakabiliyor.

"Çok güzelsin *Cailín Beag*, beni mahvediyorsun."

İçime yavaşça giriyor, su sürtünmenin bir kısmını azaltıyor ama yeterli değil.

"Kahretsin, hala çok ıslaksın..." Bunu bir suçlama gibi söylüyor, sanki

Ona ihanet ettiğim için bana ya da suya kızgın. Acı vermeden içime girmeye çalışırken gözleri saldırıya karşı kapanıyor. "Sikimi boğuyorsun, çok darsın. Lanet olsun."

Dudağımı ısııyorum, keskin, delici bir acı nefesimi kesmeden önce içime girmesinin dolgunluğu rahatsız edici bir baskı oluşturuyor. Ama içimi doldurup göğsüme bir sevinç dalgası gönderdiğinde, kalçalarımın ona karşı gıcırdamasına engel olamıyorum, daha fazlasını talep ediyorum.

Yarılan dudağımdan ağızma bakırımsı bir kan tadı geliyor. Bakışları görüntüyü hapsediyor, vücudu hareketsizleşiyor. Avını hisseden bir avcı gibi, açlık onu ele geçiriyor, saldırmadan önce cinsel ve tüketiyor.

Dudaklarımı yalıyorum ve o da bu hareketi açgözlülükle izliyor. "İyi hissedene kadar canımı yak," diyorum nefessiz bir yalvarışla.

"*Tá tú ag dul a dhéanamh fucking dÚsachtach dom*," diyor İrlandacaya kayarak, aksanı o kadar seksi ki aklımı kaybediyorum. Farkında olup olmadığından bile emin değilim, kontrolü bırakmaya zorlanırken gözleri parlıyor ve beni yutuyor.

Ağız benimkine iniyor, dilini önce alt dudağımda gezdirip kırmızı boncuğu yalıyor, yavaşça, baştan çıkarıcı bir şekilde, sonra ağızımı vahşi bir öpücükle yakalıyor. Beni tadarken alev alev yanıyorum, ateşi her yanıma sarıyor. Tamamen içime giriyor, kalçaları uyluklarımı daha da açıyor, derinlere iniyor, dişlerimi pazusuna gömmek zorunda kalana kadar içime giriyor.

Bu ilkel hareket onu ateşliyor ve hafifçe geri çekilip daha sert bir şekilde itiyor. İçimden yasak olmayan bir inilti yükseliyor ve çaresizce çıkardığım sesle teninde tüylerin diken diken oluşunu izliyorum. Daha hızlı, daha sert hareket ediyor, her seferinde daha derine sokuyor, ta ki tutunacak hiçbir kontrol kalmayana kadar.

Su bedenlerimizin etrafında şıpırdıyor, ses etlerimizin tokat sesiyle karışıyor, çok erotik. Lucian üstümde çözülüyor, vücudu aynı anda hem pürüzsüz hem de aşındırıcı, tenlerimiz sıcak bir akım iletiyor, alevler tutuşturuyor.

Beni acımasızca sikerken tırnaklarımı etine geçiriyorum, çaresiz kavrayışımın altında derisinin kırıldığını hissediyorum, ayak bileklerim birbirine bağlı ve topuklarım kışını kazıyor. Acı azalmaya başlıyor, içimden her çıkışında yerini acı kaybına bırakıyor.

Eli saçlarımı okşarken, vücudumu daha derine tünel açmamı istediği yere doğru eğerken, içimdeki muhtaç acıya çarpıyor ve haykırıyorum.

"Kahretsin. Canın acıyor mu?" diye soruyor sıkılı çenesinin etrafında, hareket etmeyi tamamen durduramıyor.

Başımı ona doğru sallıyorum. "Devam et... iyi hissettiriyor."

Ayağa kalkıp bana bakmadan önce sert bir küfür fısıldıyor. "Aferin kızıma." Kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çekti. "Çünkü o amcığı yok etmek üzereyim."

Sesinin sert temposu ısınmış tenimde tahrik edici bir ürperti yaratıyor ve beni banyodan yatak odasına taşırken kollarımı omuzlarına doluyorum. Beni yorganın üstüne bırakırken bedenime karşı fazla nazik olan, yemeğini parçalamak üzere olan bir canavar gibi bana bakan dikkatli adam gitmiş.

Omzuma dikkat ederek dirseklerimin üzerinde kalkıp onu içime alıyorum, sert ve dik, gözleri cehennem ateşi gibi, sikinin ucu hâlâ kanımın bir kısmını taşıyor.

Gördüğüm manzara karşısında yutkunuyorum. "Yıkanacak mısınız?"

Bakışlarımla acımasız bir açıklıkla buluşmadan önce aşağı bakıyor. "Her parçanın beni lekelemesini istiyorum."

Fethetmeye kararlı bir suç lordu gibi üzerimde dolaşiyor, cehennemin derinliklerinden lanet dağıtmak için salınmış bir canavar gibi. Boğazımı hükmetmeye yönelik bir kavrayışla sıkıyor ve beni açıklıktan ölüyormuş gibi öpüyor ve bu açıklığı gidermenin tek yolu beni cezalandırmak.

Hırpalanmış, yara bere içindeyiz ama şehvet ve ihtiyaç damarlarımızda alevlenip bizi birbirimize yaklaştırırken tüm acılar unutuluyor.

Vücudumda aşağı doğru hareket edip meme ucumu dişlerinin arasına aldığı anda boğazımdaki tutuşu sıkılaşıyor. Hafif bir çimdik, içimin en muhtaç, en boş kısmına vuruyor ve kalçalarımı bükerek beni doldurmasını talep ediyorum.

Bana karşı inliyor ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni ters çevirip kışını kendisine doğru çekiyor. Elini kışımın yanağına sürtecek kadar geri çekildi, sonra hassas eti ısırды ve benden gırtlaktan bir çığlık çıkardı.

"Başlığı tut," diye emrediyor.

Vücudum tahrik oldu, uzanıp meşeyi kavradım, keskin kenarı etime girerken tatmin ediciydi. Sonra sikinin bana doğru bastırıldığını hissetmek beni uçurumun kenarına götürmek için tek gereken şey ve kendimi kalçalarımı ıslatırken hissediyorum.

İçime sert ve acımasızca giriyor, geri çekilmiyor. Elleri boğazımı sıkmak için boynuma kenetleniyor, ona en iyi acıyı vermek için vücudumu müstehcen bir pozisyonda kavislendiriyor. İğrenç, çiğ. Sapkınca. Ve tüm vücudum onun zalim dokunuşuyla benzin dökülmüş gibi tutuşuyor.

Diğer eli pelvisimin etrafında yılan gibi kıvrılıyor, parmakları zaten fazlasıyla uyarılmış olan sinir demetini ustalıkla arıyor ve klitorisimi ovaladığında neredeyse kopuyorum.

"Bu benim," diye ilan ediyor, sesi sert bir iddiaya dönüşüyor. "Söyle. Bu kukunun kime ait olduğunu söyle."

İnleyerek nefes alıyorum, boğazımdaki daralma doruğa ulaşmak için artan, umutsuz bir çılgınlığa dönüşüyor. "Seninim," diyorum, sesim zorlanarak. "Ben sana aidim."

Kötü niyetli bir özlemle içime giriyor, sanki her parçamı almazsa yok olacaktım gibi. "Benim," diye homurdanıyor, içime öyle sert ve derin giriyor ki, belimde tokadını hissediyorum.

İticileri yoğunlaşıyor, karanlık iniltilerinin sesi o kadar seksi ki karnımda kıvrılıyor, sırtıma ve içimin derinliklerine yayılıyor... ta ki klitorisimi çimdikleyene kadar ve ben kopuyorum.

"İşte bu, *cailín beag*," diyor beni daha sert becererek, "benim için gel. Sikimi ıslat."

Vücudum gerilirken boğazıma yapışıyor, sonra elini gevşetiyor ve tüm vücuduma coşkulu bir telaş yayılıyor. Tenim cızırdıyor, etrafımda bir zevk ağı dönüyor, vücudumu canlı bir tel gibi aydınlatıyor.

Ben boşaldıkça, onun daha da sertleştiğini hissediyorum, umutsuzca itiyor ve çok derine inip orada kalana kadar kıcıma vuruyor, sıcak nefesi tenime değerken bir küfür selini serbest bırakıyor. İçimde serbest kalıyor, iç duvarlarıma karşı nabız atıyor, damarlarımda dolaşan başka bir uyarılma seviyesi gönderiyor.

Kendini orada tutarken kolları göğsüme kelepçeliyor, orgazmının son demleri onu ele geçirirken askıda kalıyor, nefes nefese kalışı sırtıma yağıyor. Sonra beni yatak başlığından çekip vücuduna yaslıyor, göğsü ve kolları beni kendisine hapsediyor.

Nefes alış verişlerimiz yavaşlamaya başlıyor, bedenlerimiz senkronize bir şekilde birbirine yaklaşıyor. Söze gerek yok ve kollarımı onunkilerin üzerine koyuyorum, birbirimize ait olduğumuzu bilerek onun güçlü hissinin tadını çıkarıyorum.

"Beni sevebilir misin?"

Sorusu beni ürkütüyor ve sonunda kollarının arasında dönerek ona sarılıyorum. Gözlerinin berrak mavisi kalbimi yerinden oynatıyor, o kadar güzel ve savunmasız ki. Yanağına dokunuyorum, başparmağımı çenesindeki beyaz yara izinin üzerine koyuyorum. "Bana bu yara izinden bahset," diyorum.

Dudaklarını yalıyor, sonra başparmağımı öpüyor. "Bunu bana kardeşim verdi." Uzak bir anıyı hatırlayınca gözleri kırışıyor. "Kavga ettik... aptalca bir şey yüzünden, hatırlayamıyorum bile. Ama ona öyle sert yumruk attım ki," diye gülüyor, "onu şaşırttım. O da işini bitirdi. Bunu kanıtlayacak bir yara izim var ama ilk kez artık çocuk olmadığımı anladı. Daha sonra bana bir kadeh burbon verdi." Yara izine saygıyla dokunuyor. "Onunla ilgili en güzel anılarımdan biri."

Onu öpüyorum, tadını, hissinin, sarhoş edici kokusunu seviyorum. Onun acımasızlığını ve gücünü seviyorum ve onun vahşi ama şefkatli güzelliğini ve koruyuculuğunu seviyorum. Seviyorum

İnandığı şeyler için ne kadar yoğun bir şekilde savaştığını, ne kadar onurlu olduğunu ve beni sonu gelmeyen bir yalan ve ihanet hayatından kurtarmasını seviyorum.

"Sana aşığım Lucian Cross," diyorum kollarımı omuzlarına dolayarak.

"Güzel," diyor, alnını benimkine dayıyor, nefeslerimi paylaşıyor. "Çünkü sana o kadar aşık oldum ki, benden bunu isteseydin kalbimi söküp atardım."

Geriye yaslanıyorum ve parmaklarımı saçlarında gezdirerek onu dikkatle izliyorum. "Bunu asla istemezdim."

"Ama y i n e de yapacağımı biliyorsun." Sonra beni öpüyor, şefkatle, fiziksel bir yeminle bedenlerimizi birbirine kavuşturuyor.

AŞK & KÜL

LUCIAN

Ön camdan sokağın karşısındaki devasa eve bakıyorum. İtalyan mimarisi, Desolation'ın endüstriyel fonunda keskin bir şekilde göze çarpıyor. Gökdelenlerin ve komplekslerin şehir ışıkları Carpella malikanesinin arkasındaki ufku aydınlatıyor ve esrarengiz bir şekilde sessiz, karanlık çok durgun ve duvarların içinde barınan kötü niyete ihanet ediyor.

Carpellalar polis şefini ceplerinde tutuyorlar. Carlos ortada olmasa bile bir anlaşma var. Düşün katliamı, evliliğe karşı çıkan çılgın bir aile üyesi ya da medyanın yutacağı bir saçmalık olarak yazılacak.

Levi katedraldeki polis sorgusunu halletti ve tüm soruları sendika avukatımıza yönlendirdi. Yarın avukatla birlikte Violet'in de ifadesini almak için gitmem gerekecek. Soruşturmadan bir şey çıkmaz. Bu sadece bir prosedür - kolluk kuvvetlerine bir "bağış" yapmamı gerektirecek, doğru kişiye bir ödeme. Yakında bir telefon alacağım.

Hayır, bu gibi şeyler suç örgütleri arasında halledilir.

Tipik olarak, kanlı bir çatışmanın ardından örgütler arasında bir soğuma dönemi yaşanır. Görüşmeler, müzakereler ve yeni anlaşmalar olur. Kimse bu kadar erken bir misilleme beklemiyor.

Ama yine de ben İrlanda Sendikası'nın çılgın adamıyım ve korumam gereken bir itibarım var. Artık işleri onların kanunlarına göre yapmıyorum.

Ben kendim yaparım.

Sabah gün ağarmadan önce evimden ayrılmadan önce Violet'in uyumasını izledim. Göğsünün inip kalkışını izledim. Narin parmağındaki yüzüğüme baktım. Yanağındaki ve omzundaki dikişleri inceledim. Ve uyurken acı içinde irkildiğinde öfkemi bastırdım, tüm bu süre boyunca nabzım kulaklarımda çınladı.

Barış için dua edebilirsiniz.

Ya da kimsenin rahatsız etmediğinden emin olabilirsiniz.

Carlos'un kalbine bir bıçak saplayarak, Violet intikamımı aldı. Bir bakıma, bu intikam benden çok ona aitti. Kardeşlerden önce ebeveynlerin intikamı alınır ve her ne kadar kardeşim intikamı hak etse de Violet'in annesinin de intikam borcu vardı ve son bir hamleyle ikisi için de bedel ödendi.

Onun eli, benim bıçağım.

Kan borcu ödendi.

Derimin altında sürünen iblisleri doyurmak için yeterli olmalı ama bu karanlık dünyanın nasıl işlediğini biliyorum. Düşmanlarınızı yok etmek bir köstebek oyunu gibidir.

Her zaman daha fazlası ortaya çıkar.

Violet'in güvenliği dışındaki nedenlerle yanından asla ayrılmayacağım ve şu anda bu yüzden buradayım. Karımın güvende kalmasını sağlamak için.

Onu korumak için dünyayı yakacağıma dair ona söz verdim.

Ve tüm dünyayı yakıp kül etmem gerekse bile bu yemini yerine getirmeyi planlıyorum.

Arabamdan çıktım ve Carpella malikanesini çevreleyen yüksek çitlere doğru ilerledim. Bir saat önce olay yerini hazırlamış, ihtiyacım olan her detayı yerleştirmiştım. Güvenlik kamerasına bakıp ışığın söndüğünden ve hâlâ devre dışı olduğundan emin olduktan sonra kapıdan içeri giriyorum.

Eve girer girmez benzin kokusu burnuma çarpıyor. Kalçalarım doğru eğilerek, puro ve çakmağı belimden çıkarıyorum. Mannix bunu bana kutlama için verdi. Adamlarımla birlikte yasadışı Küba purosunu içecektik.

-Ama bu şansa hiç sahip olmadık ve şimdi kutlamak için başka bir yol buluyorum.

Puronun ucunu yakıyorum ve birkaç sert nefes çekiyorum, kırmızı bir vişne yakıyorum. Benzin bidonuna doğru yürümeden önce derin derin içime çekip tadını çıkarıyorum. Evin yan tarafını ıslatıyorum, zaten tüm çevreye döşediğim izi birleştiriyorum, sonra çite doğru geri yürüyorum, giderken benzini sıçratıyorum.

Purodan son bir kez daha ağır bir nefes çekip yere

fırlatıyorum. Alevler anında tutuştu.

Alevler eve doğru hızla ilerliyor, alevlerin gürültüsü geceyi yarıyor

Hava.

Alevlerin evin yanından yukarı fırlayışını, sonra da sınırın etrafından dolanışını izliyorum,

evi bir ateş çemberine hapsediyor.

Violet'i hastaneden eve götürürken, teğmenimi aradım ve birkaç adamımı Carpella'nın evini izlemeye gönderdim. Renz ve adamlarının önümüzdeki yirmi dört saat boyunca burada olacağından emin olmak istedim.

Bir suç patronunun cenaze törenini planlamak ve aynı anda devralması gereken bir organizasyonla Renz'in ağır ve dolu bir tabağı olacaktı. Dominic'e göre düğün serpintisinden kaçtı ama benden kaçamayacak.

Otuz dakika önce, tüfeğimin susturucusunu kullanarak muhafızları indirdikten sonra, evin içinde üç kutu uyku ilacı patlattım. Vücutları yakıcı acıdan uyandığında çok geç olacak.

Daha korkunç birkaç ölüm şekli hayal edebiliyorum. Bu kadar vicdansızca öldürmek için bir canavar olmak gerekir.

Benim olanı korumak için, ben o canavarım.

Cehennem karanlık gökyüzünü yalayıp geçerken ateşin sıcaklığı tenime değişiyor. Kıvılcıklar *patlıyor* ve duman arka planı kaplıyor, Desolation'ın manzarası dumanın altında gizleniyor. Olay yerini acımasızca izliyorum, kimsenin kaçmadığından emin oluyorum, silahım elimde, uzaktan gelen siren sesleri havayı yırtana kadar.

Arabama binip uzaklaşırken, olay yerinden ayrılırken sadece bir kez arkama bakıyorum. Gökyüzü kan kırmızısı.

Gün doğduğunda, Carpella imparatorluğu kül olacak.

Böyle bariz ve intihara meyilli bir eylem Carlos hayattayken asla yapılamazdı. Ve Carpellaların yeniden toparlanıp örgütlerini güçlendirmeleri için birkaç gün beklemek bile boşa harcanmış bir fırsattır.

Düşmanınız zayıfken saldırmalısınız.

Renz'in gitmesi ve diğer önemli oyuncuların da oyun dışı kalmasıyla, yeni bir don atanana kadar sorumluluğu üstlenecek tek kişi Salvatore kaldı.

En iyi kararıma rağmen, Violet'in babasını öldüremem. Evi yakmadan önce içeride olmadığından emin oldum. Violet'in merhametini hak etmeyen aşağılık bir piç kurusu ama aynı zamanda İrlanda Sendikası ile yeni bir pazarlık yapabilecek en olası Carpella o. Kontrol edebileceğimiz biri. Salvatore yüklü bir ödemeyle geçmişteki suçlarını affedecek ve ittifakı güvence altına alacak.

Eğer Salvatore iktidarda kalırsa, kendi adamlarına kazık atması ve onların da bizim için onun icabına bakması an meselesi. Bir sonraki hamlemizi oradan planlarız.

Evime girer girmez alt kattaki banyoda duş alıp benzin ve duman kokusunu cildimden temizledikten sonra döner merdivenlerden yatak odama çıkıyorum.

Violet'in, karımın, nefes alma sebepimin yanına yatağa giriyorum ve onu kollarımla sarıyorum.

Uyanır. "Her şey yolunda mı?" diye soruyor, sesi uykulu.

Omzundan öperim. "Her şey yolunda. Sadece bazı son dakika detaylarını halletmem gerekti."

Sabah ona her şeyi anlatacağım. O artık bir kadın, onu karanlıkta tutamam. O benim bir parçam olduğu için adamlarımdan daha çok sendikamın bir parçası. Bu da bizi aile yapar.

"Babam hâlâ hayatta mı?" diye soruyor, sesinde bir aksaklıkla.

Onu yüzüme doğru döndürürken derin bir nefes alıyorum. "Sen istediğin sürece ve sana zarar vermeye çalışmadığı sürece nefes almaya devam etmesine izin vereceğim."

Yastığa doğru başını sallıyor, kehribar rengi gözleri karanlıkta bile canlı bir şekilde bakışlarına bakıyor.

"Yılanın başını öldürdün," diyorum ona. "Bu bir süreliğine ortalığı sakinleştirir."

Dudaklarını yalıyor, şu anda konuşmaktan çok daha fazlasını yapmam için beni baştan çıkarıyor. "Hâlâ uğraşmam gereken bir beden var," diyor.

"O zaman birlikte hallederiz."

Beni dize getirebilecek tek kadın olan düşmanımın İtalyan dölü ile başlatılan yeni bir İrlanda sendikası.

Yarın başıma ne bela gelirse gelsin, o yanımda olduğu sürece Issızlığın Kralı benim.

Evlilik ve Kötölük'ü okuduğunuz için teşekkürler sevgili okuyucu! Umarım siz de Violet ve Lucian'ın hikâyesinden, benim onların yolculuğunu yaratırken keyif aldığım kadar keyif almışsınızdır. Lütfen kısa da olsa bir yorum bırakmayı unutmayın, çünkü bu yazarlar için çok şey ifade ediyor. Teşekkür ederim! Daha fazla eserimi keşfetmek için sayfaları çevirmeye devam edin.

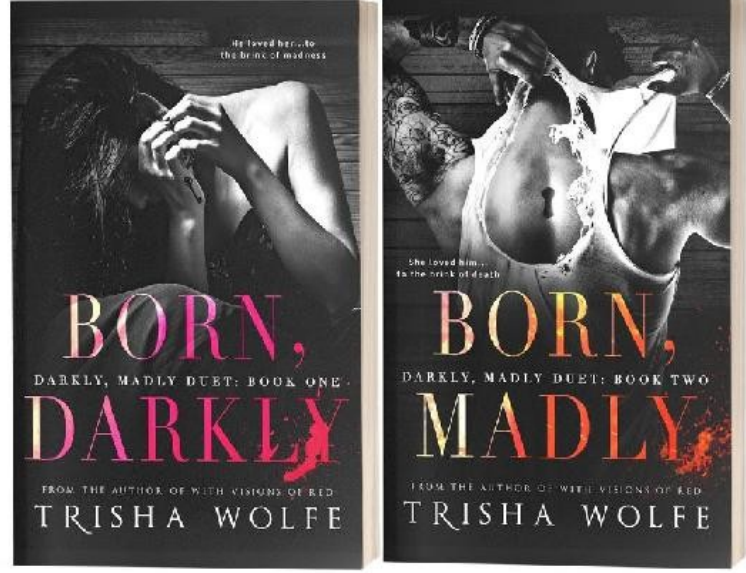
ÜCRETSİZ KİTAP TEKLİFİ

Trisha Wolfe okurlarına özel hediye! ***Darkly, Madly Duet***'ten en sevdiğiniz karanlık romantizm çifti London ve Grayson'ı içeren ÜCRETSİZ bonus hikayeyi almak için bağlantıya tıklayın.

İlk nefesimizi aldığımız gün doğmadık. Onu çaldığımız an doğduk.

~Grayson Peirce Sullivan, *Born, Darkly*

Grayson Sullivan, nam-ı diğer Maine Meleği seri katili ve hastasına aşık olan psikolog Dr. London Noble ile karanlık ve çarpık bir ağıın içine çekilirken tanışın. Karanlık romantizm severler için nihai kedi fare oyunu. [Darkly, Madly Duet'e hemen başlamak için buraya tıklayın.](#)

AYRICA TRISHA WOLFE TARAFINDAN

Darkly, Madly Düet

Born, Darkly

BornMadly

Kırık Bağlar Bağlayan

Bağlarla Serisi Kırmızı

Vizyonlarla Alay

Bağımsız Romanlar

Evlilik ve Kötülük

Mahzen Kapısı

Lotus Etkisi

Kupa Beşlisi

Living Heartwood Romanları

En Karanlık Kısım

Kaybolan Parça

Sönüyor

Aklın Nekrozu Düeti

Zalim

Hastalık

TRISHA WOLFE HAKKINDA

Trisha Wolfe küçük yaşlardan itibaren kurgusal dünyalar ve karakterler hayal etmiş ve kendi kendine konuşmakla suçlanmıştır. Bugün ailesiyle birlikte Güney Carolina'da yaşıyor ve kurgusal dünyalarını kendi kendine konuşmaya devam etmek için bir bahane olarak kullanarak tam zamanlı yazıyor. TrishaWolfe.com adresinden gelecekteki yayınlar hakkında güncellemeler alın

Yeni çıkan kitaplardan, özel promosyonlardan ve tüm Trisha Wolfe kitapları için imza etkinliklerinden ilk siz haberdar olmak ister misiniz? [Trisha Wolfe'un VIP listesine kaydolun](#)

Trisha Wolfe ile sosyal medyada bu platformlarda bağlantı kurun: [Facebook](#) | [Instagram](#) | [TikTok](#)

TEŞEKKÜRLER

Teşekkür ederim:

İnanılmaz yetenekli eleştirmen ortağım ve arkadaşım P.T. Michelle, bu kadar hızlı okuduğun, bana çok ihtiyacım olan moral konuşmaları ve tavsiyeler verdiğin, harika notlar aldığın ve arkadaşlığın için.

Anında okuyan ve çok fazla teşvik sunan süper insan beta okuyucularım. Melissa & Michell (Benim M&M'lerim) ve Debbie bana her zamanki gibi çok yararlı bilgiler sundukları için. The Lair'deki tüm kızlar ARC'yi okudukları ve amigoluk yaptıkları için. Heyecanınız beni ayakta tutuyor! Sizlerin benim için ne kadar önemli olduğunuzu gerçekten ifade edemem - sadece bunu siz olmadan yapamayacağımı bilin.

Dışarıdaki tüm yazarlara, paylaşan ve haykıran akrabalarım. Kim olduğunuzu biliyorsunuz ve harikasınız.

Aileme. İlham kaynağım olan oğlum Blue, sen olduğun için teşekkür ederim. Seni seviyorum. Kocam Daniel'a (kaplumbağam), desteğin ve her kitap etkinliğinde "koca" unvanını sahiplendiğin için. Beni uçurumdan kurtaran ve ailem haline gelen kişisel asistanım, muhteşem asistanım Meagan'a. Sensiz ne yapardım hiçbir fikrim yok ve umarım bunu asla öğrenemem.

Najla Qamber Designs'dan Najla Qamber, sadece tüm çarpıcı, nefesimi kesen kapaklarımı yarattığın için değil, aynı zamanda bu kadar sert salladığın için de çok teşekkür ederim! Sizinle çalışmak çok eğlenceli ve gelecek projelerde sizinle tekrar çalışmak için sabırsızlanıyorum.

Teşekkür etmem gereken, bu yolculukta yanımda olan ve olmaya devam edecek olan çok, çok fazla insan var ama burada herkese teşekkür edemeyeceğimi biliyorum, liste uzayıp gider. Bu yüzden sizi çok sevdiğimi bilin. Kim olduğunuzu biliyorsunuz ve desteğiniz olmasaydı burada olamazdım. Çok teşekkür ederim.

Okuyucularım, her birinize ne kadar değer verdiğim ve sevdiğim hakkında hiçbir fikriniz yok. Siz olmasaydınız, bunların hiçbirisi mümkün olmazdı. Kulağa ne kadar klişe gelse de, bunu kara kalbimin derinliklerinden söylüyorum. Size tapıyorum ve her zaman sizi hissettiren kitaplar yayınlamayı umuyorum.

Her şeyi Tanrı'ya borçluyum, *her şey* için teşekkür ederim.

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[Ücretsiz](#)

[Kitap](#)

[Alıntı](#)

[1. Kan ve Dikenler](#)

[2. Aile ve Borçlar](#)

[3. Güzellik ve Yara İzleri](#)

[4. Tutku ve Bıçaklar](#)

[5. Balerin ve Canavar](#)

[6. Ayartma ve Eziyet](#)

[7. Dokun & Teslim Ol](#)

[8. Boynuzlar ve Kanatlar](#)

[9. Günahkar ve Aziz](#)

[10. Sahip Ol ve Mahvet](#)

[11. Kalpler ve Çılgınlık](#)

[12. Karanfiller & Piruetler](#)

[13. Çiçekler ve Kurşunlar](#)

[14. Yıldırım ve Çarpışma](#)

[15. Şeytanlar ve Melekler](#)

[16. Tanrıça ve Kötü Adam](#)

[17. Taçlar ve Yeminler](#)

[18. Reap & Forever](#)

[19. Erkek ve Kadın](#)

[20. Aşk ve Kül](#)

[Ücretsiz Kitap](#)

[Darkly, Madly Duet](#)

[Ayrıca yazan Trisha](#)

[Wolfe Trisha Wolfe](#)

[hakkında Teşekkür](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

